

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Temmuz | Ağustos | Eylül 2023

Efesliler

Justin

1	Pavlus ve Efesliler — 24-30 Haziran	4
2	Tanrı'nın Büyük Mesih Merkezli Tasarısı — 1-7 Temmuz	12
3	Yüceltilen İsa'nın Kudreti — 8-14 Temmuz	20
4	Tanrı Bizi Nasıl Kurtarır? — 15-21 Temmuz	28
5	Yatay Kefaret: Çarmıh ve Kilise — 22-28 Temmuz	36
6	Müjdenin Sırrı — 29 Temmuz — 6 Ağustos	44
7	Mesih'in Birleşmiş Bedeni — 5-11 Ağustos	52
8	Mesih'in Şekillendirdiği Hayatlar ve Ruh'un İlham Ettiği Konuşma — 12-18 Ağustos	60
9	Bilge Bir Yaşam Sürmek — 19-25 Ağustos	68
10	Kocalar ve Eşleri: Çarmıhta Birlikte — 26 Ağustos — 3 Eylül	76
11	Mesih'e Mutlak Bağlılık Göstermek — 2-8 Eylül	84
12	Dayanma Çağrısı — 9-15 Eylül	92
13	Barış için Savaş — 16-22 Eylül	100
14	Efesliler'e Mektup'un Özü — 23-29 Eylül	108

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
John K. McVay
Editör (English)
Clifford R. Goldstein
Editör Sekreteri
Soraya Homayouni
Yayın Müdürü
Lea Alexander Greve

Asistan Editör
Sharon Thomas-Crews
Pacific Press® Koordinatörü
Tricia Wegh
Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen
Sayfa Tasarım
Joanna Touma

Trans Medya Grubu Genel Müdürü:
Jean Jack Kareh
Yayın Kaynakları Yöneticisi:
Ashraf Fawzy
Çevirmen:
Süha Önder
Düzeltilen: Dilara Oliveira

© 2023 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevi logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2023 Yılı Birinci Çeyreği için iznle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfül Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

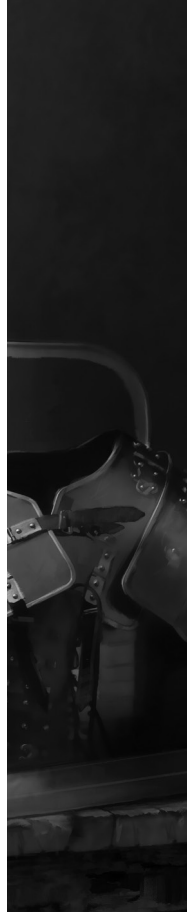
Efesliler: Zor Zamanlarda İsa'yı Takip Etmek

Efesliler'e Mektup'ta, Pavlus bize Efeslilerden bahsediyor. Hristiyan müjdeciliğinin Efes'teki ilk günlerinde yaşanan heyecan verici olaylardan yıllar sonra, Efesliler Hristiyan imanlarının önemi ile mücadele ediyorlardı.

Bir zamanlar Roma İmparatorluğunun bu dördüncü büyük kentini yönetenlerin mesele çıkaran kişisi olan Pavlus, artık kenara çekilmiş ve zindana atılmıştı. Zindandan yazarken, Efes'teki imanlıların "cesaretini kaybetmiş," Efes'in çok yönlü, kentli ve bütünüyle putperest toplumu içerisinde İsa'nın öğrencileri olmanın ne anlama geldiğine dair faal algılarını unutacaklarından endişeleniyordu. Mektubunun muhatapları Hristiyanlar olmasına rağmen, cümlelerindeki tavrı acemilere hitap eder gibiydi. Onları yeniden Hristiyan imanına çekmeye, Mesih'e olan bağlılık ateşlerini yeniden tutuşturmaya ve Tanrı'nın dünyadaki büyük girişiminin, kilisenin bir parçası olmanın heyecanını diriltmeye çalışıyordu.

Hristiyan imanının merkezinde bütünüyle Mesih olduğu için, Pavlus O'na hayranlığı ve O'na ibadeti yayıyordu. İstikrarsız Hristiyan öğrencilerin yeniden istikrar kazanmaları ancak İsa'ya olan ilk sevgilerini hatırlamaları, O'nun lütfuna ve kudretine taze bir güven oluşturmaları sayesinde olacaktı. Bu sebeple Pavlus, Mesih'in, Efes'teki imanlıların bağlılığını kazanmaya çalışan tüm güçlerin ve ilahların üzerinde göğe yükseltilmiş olduğunu vurguluyordu. İlahi kaynaklı çağların tasarısının gayesi İsa'dır ve bu tasarıya göre imanlılar Tanrı'nın her şeyi Mesih'te birleştirme planında kilise gibi önemli bir işleve sahiptirler.

Pavlus Efes'teki imanlıları Rablerine taze bir bağlılığa yönlendiriyordu fakat bunu yaparken Hristiyan öğrenciliğinin gerekliliklerini basitleştirmiyordu. Oldukça ayrıntılı bir biçimde Hristiyan davranışının ve Hristiyan toplumunun nasıl olması gerektiğini açıklıyordu. Hristiyanlar, Pavlus'un tekrar tekrar tasvir ettiği gibi, Ruh'tan ilham alan, Mesih'i onurlandıran, Tanrı'nın yönettiği bir ibadete çağrılıyorlardı. Mesih'e bağlanmak insanın davranışlarını ve sözlerini etkiler. Mesih'i sevmek

iman kardeşlerine saygı duymak, onlara değer vermek anlamına gelir. O toplumda son derece yaygın olan kötü niyetli ve cinsel açıdan yozlaşmış davranış biçimlerine karşı durmak anlamına gelir. Kilisedeki ve hanemizdeki ilişkilerimizde, Mesih'in ortaya koymuş olduğu özveriye örnek almak anlamına gelir. Efes'in yurttaşlarına, insan var oluşunun yeni modelinin açık örneklerini sunmak anlamına gelir.

Pavlus mektubunun büyük bölümünü, Tanrı'nın kilisesine üye olmakla edinilen, insan olmanın anlamıyla ilgili bu yeni örneğe karşı duyduğu heyecanı açıklamakla geçiriyor. Tanrı'nın insanlığın yabancılaşmış parçalarını –Yahudileri ve Uluslardan olanları– bir bütün olarak kilisede birleştirmiş olduğu düşüncesi onu özellikle canlandırıyor. Düşmanlıkla karşılaşmayı beledikleri bu toplumda birliği hayata geçirirken, Tanrı'nın yeni topluluğunun ve gelecek olan krallığın özelliklerini sergileme fırsatına sahiplerdi.

Pavlus, Tanrı'nın kilisesinin bir parçası olmanın taşıdığı önemi açıklamaya çalışırken kilise için dört benzetme yapıyor. İmanlılar, Mesih'e olan bağlılıklarını ve kendi içlerindeki birliği ortaya koyarak Mesih'in bedenini oluştururlar. Onlar, Mesih'in Golgota'daki kurbanlığı sayesinde inşa edilmiş ve içinde Tanrı'ya ibadet edilen yaşayan bir tapınaktır. Onlar, Güvey'in gelip onların Kendisine ait olduğunu öne süreceği zaman gerçekleşecek evlilik törenini ipe çeken Mesih'in gelinidir. Pavlus, onları Hristiyan imanına yeni-

den kazanma çabalarını ifade ettiği son bir benzetmede de, onların Mesih'i dönüşünü ipe çekerken, O'nun adına mücadele eden, Tanrı'nın kudretiyle karanlığın güçlerine savaş açan Mesih'in ordusu olduklarını söylüyor.

Bu sebeple, Efesliler'e Mektup özellikle bizim içinde bulunduğumuz gibi, dünyanın cazibesinin ve zamanın ilerleyişinin Hristiyan öğrenciliğini köreltmekle tehdit ettiği bir zamana hitap etmektedir. Mektup, Mesih'i yükseltmekte ve bir yandan O'nun dönüşü umuduna sahip olarak hayatlarımızı sürdürürken, O'nu, kilisesinin bağlı, faal üyeleri olarak takip etmenin önemini vurgulamaktadır. Bu çeyreklikte duayla Efesliler'e Mektup'u dinleme ve zorlayıcı zamanlarda İsa'yı takip etmenin heyecanını yeniden tecrübe etme ayrıcalığına sahip olacağız.

Dr. John K. McVay, 2006 yılından beri hizmet etmekte olduğu, Washington, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Walla Walla Üniversitesinde başkan ve ilahiyat profesörüdür.

Pavlus ve Efesliler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 18:18-21; Elç. 19:13-20:1; Elç. 20:17-38; Ef. 1:1, 2; Ef. 6:21-24; Ef. 3:13; Ef. 1:9, 10.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı sır olan isteğini, Mesih’te edindiği iyi amaç uyarınca bize açıkladı. Zaman dolunca gerçekleştireceği bu tasarıya göre, yerdeki ve gökteki her şeyi Mesih’te birleştirecek” (*Efesliler 1:9, 10*).

Bir şeyler yazdığımızda bunu yapmak için bir amacımız olduğu için yaparız, bu bazen çok önemli bir amaç olur. Örneğin Abraham Lincoln meşhur Gettysburg konuşmasını, Amerikan iç savaşında tek bir muharebede 7000 civarı asker öldüğünde kaleme almıştı. Lincoln, bu konuşmasında ülkenin kurucu babalarını hatırlatarak, 1776 yılında kurulmuş olan ulusun, varlığını sürdüreceğini ya da “yeryüzünden silineceğini” belirleyecek olan nihai sınavın iç savaş olduğu konusundaki inancını ifade etmişti.

Pavlus da mektubu yazmasına sebep olan büyük bir gayeye sahipti. Kısmen Pavlus zindana atılmış olduğu için (*Ef. 3:13, Ef. 6:20*), kısmen de süregelen zulüm ve ayartılar yüzünden Efesliler yılda eğilimindeydiler. Pavlus onlara, Mesih’i Kurtarıcıları olarak kabul ettiklerinde, kilisenin bir üyesi olup ihtida ettiklerinde ne olduğunu hatırlattı. Onlar Mesih’in bedeni (*Ef. 1:19-23, Ef. 4:1-16*), tapınağın yapı malzemesi (*Ef. 2:19-22*), Mesih’in gelini (*Ef. 5:21-33*) ve iyi donanmış bir ordu (*Ef. 6:10-20*) olmuşlardı. Onlar Tanrı’nın büyük planının, her şeyi Mesih’te birleştirme planının tamamlanmasında çok önemli bir işleve sahipti (*Ef. 1:9, 10*). Pavlus Efes’teki imanlıların Mesih’in takipçileri olarak sahip oldukları değerli kimliklerin ve ayrıcalıkların farkına varmaları için yazıyordu.

*1 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Pavlus, Efes'e Müjdecisi

Pavlus ikinci müjdeleme yolculuğunun sonunda Efes'i ilk ziyaret ettiğinde ne yapıyor? (Elç. 18:18 -21).

Efes 250.000 kişilik nüfusuyla Roma İmparatorluğunun en büyük kentlerinden biriydi. İmparatorluğun en zengin eyaletinin, bugün Anadolu olarak bildiğimiz bölgenin çoğunu kapsayan Asya eyaletinin başkentiydi. Pavlus'un zamanında eyalet bir gelişme ve refah dönemi içerisindeydi. Bir liman kenti olan Efes aynı zamanda önemli kara yolu güzergâhlarının kesişim noktasındaydı. Kent sakinleri pek çok ilaha tapınıyorlardı fakat kentin koruyucu tanrıçası olarak kabul edilen Artemis hepsinden üstündü. Şehirdeki törenlerin, spor müsabakalarının ve anma kutlamalarının hepsinin odağında ona tapınma bulunuyordu. (Romalılar Artemis'e Diana diyorlardı; bkz Elç. 19:24, 35).

Pavlus daha sonra üçüncü müjdeleme yolculuğunda Efes'e döndü (Elç. 19:1-12) ve "üç yıl boyunca" (Elç. 20:31) orada kaldı. Elçi, Hristiyanlığı orada sağlam bir temele oturtmak amacıyla Efes'e çok fazla zaman ayırdı.

Hangi garip olay "Rab İsa'nın" Efes'te yaygın olarak saygı görmesine yol açıyor? (Elç. 19:13-20).

Luka kentte kötü ruhları kovan yedi Yahudi gezginin garip öyküsünü aktarıyor. Ruhları kovarken hem İsa'nın hem de Pavlus'un isimlerini kullanmaları sonunda bu üfürükçülerinin başlarının belaya girmesine yol açıyor. Olayın haberi kentin sokaklarında duyulmaya başlandığında, "hepsini bir korku aldı ve Rab İsa'nın adı büyük bir saygınlık kazandı" (Elç. 19:17). Bu olay daha öncesinden imanlılar arasına katılmış bazı kişilerde de önemli bir etki bıraktı. Bunlar büyüçülükle ilgili "elli bin gümüş" (Elç. 19:19) değerindeki kitaplarını halkın önünde yaktılar. Kentin diğer sakinleriyle birlikte imanlılar da İsa'ya ibadetin başka birine ya da bir şeye tapınmayla karıştırılmaması gerektiğini öğrenmiş oldular.

Kendileri için bu kadar değerli olan kitapların yakılmış olması neyin göstergesiydi? Bu, bütünüyle Rab'be adanmak konusunda bize ne anlatıyor?

Tiyatroda Ayaklanma

Elçilerin İşleri 19:21-20:1 ayetlerini okuyun. Bu hikayeden hangi dersleri çıkarabiliriz?

Pavlus'un büyük ve çok yönlü Efes kentindeki tanıklığı o kadar etkili oldu ki, kent için önemli bir ekonomik lokomotif olan Artemis tapınağıyla ilgili turizmi etkiledi. Artemis tapınağı muazzam bir tapınaktı! Her biri 18 metre yüksekliğinde, kusursuz, saf beyaz, heykeller için kullanılan çok değerli Berre adası mermerinden yapılmış 127 sütundan oluşuyordu. Bu sütunların otuz altı tanesi altın kaplamaydı ve bu da tapınağın eski dünyanın Yedi Harikasından biri olarak tanınmasında önemli pay sahibiydi.

Pavlus'un putperestlik karşıtı söylemlerinin tapınağın finansal desteğini azaltmasından endişelenen kuyumcu Dimitrios (Elç. 19:27), meslektaşlarını kışkırtarak büyük bir taşkınlığa yol açtı. Hızla büyüyen hararetle kalabalık pazar yerinden 25.000 kişilik dev amfi tiyatroya ulaştı. Kargaşa orada devam etti ve tam iki saat boyunca, "Efesliler'in Artemisi uludur!" (Elç. 19:34) diye bağurdılar. Kalabalık belediye yazmanı tarafından dağıtıldıktan sonra, Pavlus imanlılarla buluştu ve sonra da kenti terk etti.

Pavlus üçüncü müjdeleme yolculuğunun sonunda Efes kilisesinin ihtiyarlarıyla buluştu. Pavlus'un endişelerini nasıl özetleyebilirsiniz? (Bkz. Elç. 20:17-38.)

Pavlus'un Efes kenti ile olan ilişkisine dair kronoloji:

- * M.S. 52: Pavlus'un ilk ve kısa Efes ziyareti (Elç. 18:18-21).
- * M.S. 53-56: Pavlus'un Efes'teki üç yıl süren müjdeleme dönemi (Elç.19:1-20:1). 1. Korintliler mektubunu oradaki dönemin sonunda tamamlıyor (1Ko. 16:5-9).
- * M.S. 57: Pavlus Milet'teyken Efes'in ihtiyarlarıyla buluşuyor (Elç. 20:17-38).
- * M.S. 62: Pavlus muhtemelen Roma'da zindandayken Efesliler'e mektubunu yazıyor.

Pavlus şöyle diyor, "Bunun için uyanık durun. Üç yıl boyunca, aralıksız, gece gündüz demeden, gözyaşı dökerek her birinizi nasıl uyardığımı hatırlayın" (Elç. 20:31). Sizce Pavlus bizim kilisemizi bugün ne konuda uyarırdı? Neden?

Efesliler'e Mektup Okunuyor

Pavlus Efesliler'e Mektup'u büyük Efes'teki imanlıların ev kiliselerinde yüksek sesle okunmasını amaçlayarak yazdı. Pavlus'un ayrılışının ardından gelen yıllarda, Efes'teki Hristiyan hareketi büyümüşü ve ev kiliselerinin sayısı çoğalmıştı. Kurucu elçi Pavlus'un kişisel temsilcisi Tihikos'un aralarına katılıp, ondan gelen bir mektubu yüksek sesle okuması, bu ilk imanlılar için önemli bir olay olmuş olmalı. Mektup'ta da bahsedildiği üzere, bir araya gelen topluluk çoğunlukla ev halkından yani anne, baba, çocuklar ve kölelerden oluşmaktaydı (Ef. 5:21 - 6:9). O dönemde ev halkına başka kişiler de dahil olabiliyordu, örneğin alıcılar (ev sahibine muhtaç olan özgür kişiler) hatta müşteriler gibi. Yani bu kişiler de ailenin diğer fertleri gibi ev kilisesine dahil olabiliyorlardı.

Aşağıda açıkladığımız ana hatlarını dikkate alarak, tüm mektubu baştan sona, mümkünse sesli olarak okuyun (en fazla 15 dakika sürecektir). Mektubun bütününde hangi konular tekrarlanmaktadır?

- I. Açılış selamlaması (Ef. 1:1, 2)
- II. Bereketleme (Ef. 1:3-14)
- III. İmanlıların Mesih odaklı bilgeliği edinmesi için dua (Ef. 1:15-23)
- IV. Bir zamanlar ruhsal açıdan ölüydünüz; Şimdiyse Mesih'le birlikte yüceltildiniz (Ef. 2:1-10)
- V. Mesih'in kiliseyi Yahudilerden ve Diğer Uluslardan olanlardan oluşturmaması (Ef. 2:11-22)
- VI. Mesih'in Uluslardan olanlara Vaizi olarak Pavlus (Ef. 3:1-3)
- VII. İmanlıların Mesih'in sevgisini tecrübe etmeleri için Dua ediyoruz (Ef. 3:14-21)
- VIII. Kilisenin Ruh tarafından esinlenen Birliğine tutunun (Ef. 4:1-16)
- IX. Yeni, birliği besleyen yaşamı tecrübe edin (Ef. 4:17-32)
- X. Sevgide, ışıktaki ve bilgeliğe yürüyün (Ef. 5:1-20)
- XI. Hristiyan hanesinde Mesih'in şekillendirdiği yaşamı hayata geçirin (Ef. 5:21-6:9)
- XII. Bir arada durun: Kilise Tanrı'nın ordusudur (Ef. 6:10-20)
- XIII. Kapanış selamlaması (Ef. 6:21, -24)

Bu mektup boyunca karşımıza çıkan anahtar konu nedir? Size ne söylüyor? Hangi belirli nokta ya da noktalar ev konusuna değiniyor? _____

Zamanında Efesliler

Pavlus Efesli imanlılara yazdığı mektubuna nasıl başlayıp nasıl bitiriyor? Pavlus onlar için en çok ne arzu ediyor? Bkz. Ef. 1:1, 2; Ef. 6:21–24.

Pavlus daha ilk cümlede mektubu yazanın kendisi olduğunu belirtiyor (Ef. 1:1). Mektubun ortalarında ise kendisini “uluslar uğruna Mesih İsa’nın tutuklusunu” (Ef.3:1) diye tarif ediyor. Bu onun bir elçi olarak işlevi konusundaki kişisel düşüncesini yansıtır (Ef. 3:1–13). Mektubun sonuna doğru yeniden tutukluluğundan bahsediyor (Ef. 6:20) ve kişisel sözlerle mektubunu tamamlıyor (Ef. 6:21, 22). Bazı araştırmacılar mektubun Pavlus tarafından yazıldığını inkâr ediyor olsa da, mektupta açıkça yazarın Pavlus olduğunun savunulduğunu unutmamamız çok önemli. Çoğu Hristiyan haklı olarak yazarın Pavlus olduğunu kabul etmektedir.

Pavlus zindana atılmış olmasının Efes’teki imanlılar üzerindeki etkisi konusunda nasıl endişeleniyor? Bkz. Ef. 3:13.

Efesliler’e Mektup, Pavlus’un zindandan yazdığı diğer mektuplar olan Koloseliler (bkz. Kol. 4:7,8) ve Filimon ile aynı dönemde ve aynı şartlar altında yazılmış gibi görünür. Ayrıca Pavlus’un Efes’te ki hizmetinin üzerinden uzunca bir zaman geçmiş olduğu da bellidir (Ef. 1:15; Ef. 3:1, 2). Pavlus, Efesliler’e Mektup’u büyük ihtimalle M.S. 62 yılında Roma’daki bir zindandayken yazmıştı.

Efesliler’e Mektup’ta Pavlus Efes’teki izleyicilerinin durumu hakkında bazı bilgiler veriyor. Bahsettiği konuların kapsamı ise son derece geniştir. Çok büyük bir zaman aralığında gerçekleşen olaylardan bahsediyor; örneğin Tanrı’nın “dünyanın kuruluşundan önce” (Ef. 1:4) verdiği kararlardan başlayıp, kabaca O’nun Mesih’te sunduğu kurtuluş konusundan bahsediyor. Mektup bu şekilde yazıldığı için uzun cümleleri, tekrarlanan ifadeleri ve gelişmiş mecazlarıyla yüce, ebedi bir tarza sahiptir. Pavlus başka yerlerde de yazılarında bu tarza başvurmaktadır fakat çok sayıda övgü, dua ve ibadet sözleri barındıran (Ef. 1:3–14, Ef. 1:15–23, Ef. 3:14–21), ayrıca dikkatle ve incelikle yazılmış, oldukça etkileyici paragrafların bulunduğu (ör. Ef. 4:1–16, Ef. 5:21–33, Ef. 6:10–20) Efesliler’e Mektup bu tarzın en güçlü örneğidir.

Efesliler: Mesih'le Dolu Bir Mektup

Pavlus bu mektubun konusunun ne olduğunu söylüyor? *Ef. 1:9, 10.*

Efesliler'e Mektup'un mesajı nasıl özetlenebilir? Pavlus içinde bulunduğu zindandan, Tanrı'nın, merkezinde Mesih'in bulunduğu, zamanı dolunca gerçekleştirileceği tasarısına ve kilisenin bu tasarıdaki işlevine dair bir öngöründe bulunuyor. Tanrı, "yerdeki ve gökteki her şeyi Mesih'te" (*Ef. 1:10*) birleştirme tasarısını başlatmak için Mesih'te harekete geçti. Bunun için de kiliseyi hem Yahudilerin hem de Uluslardan olanların meydana getirdiği yeni bir insandan oluşan bir varlık olarak yarattı (*Ef. 2:14*). İmanlılardan Tanrı'nın nihai gayesinin yolunda olduğunu kötü güçlere göstermeleri, bu ilahi plana uygun davranmaları isteniliyor (*Ef. 3:10*).

Efesliler 1:9, 10 ayetlerinde açıklandığı üzere, Tanrı'nın aklındaki birliğin merkezinde Mesih bulunmaktadır. O halde, Efesliler'e Mektup'un, her yerinde Tanrı'nın Mesih'teki işlerini öven ve imanlıların, onlara Mesih'te sunulan ruhsal kaynaklara ulaşmalarını kutlayan, Mesih'le dolu bir mektup olmasına şaşmamalı. Pavlus "Mesih'te" ya da benzer ifadeleri otuzdan çok defa kullanıyor ve her yerde İsa'yı yükseltiyor. Mektubu okurken bu ifadelere dikkat edin Pavlus'un İsa'ya odaklandığı pek çok ifadeye karşı gözünüzü açın.

Pavlus Efes'teki imanlılara, Tanrı'nın her şeyi Mesih'te birleştirme tasarısının kalbinde bulunan kilisenin birer parçası olduklarını hatırlatarak, onların ruhsal yükümlülüklerini yeniden alevlendirmeye çalışıyor. Mektupta "kilise" (Grekçesi ekklesia) sözcüğünü kullanırken ifade etmek istediği yerel bir topluluk değil, "evrensel" kilise ya da tüm kiliselerdir.

Pavlus'un başvurduğu temel taktik kiliseden bahsetmekti ve bunu canlı benzetmelerden faydalanarak gerçekleştirdi. Bu benzetmelerden dört tanesini ayrıntılı olarak açıklamıştır:

1. Bir beden olarak kilise (*Ef. 1:22, 23; Ef. 2:16; Ef. 3:6; Ef. 4:1-16, 25; Ef. 5:23, 29, 30*).
2. Bir yapı/tapınak olarak kilise (*Ef. 2:19-22*).
3. Gelin olarak kilise (*Ef. 5:22-27*).
4. Ordu olarak kilise (*Ef. 6:10-20*).

Bu benzetmelerin her biri kendi yöntemiyle Tanrı'nın kilisesiyle ne amaçladığını ve ne istediğini ortaya koymaktadır.

Sizin de bir parçası olduğunuz kilisede, Yedinci Gün Adventist kilisesinde, Tanrı her şeyi İsa'da birleştirme tasarısını gerçekleştirmenin yolunu açan (*Ef. 1:9, 10*) çok uluslu, çok dilli, çok ırklı, kültürler arası bir topluluk meydana getirmektedir (*Va. 14:6, 7*). Biz Tanrı'nın tasarısıyla nasıl uyumlu bir biçimde çalışabiliriz? _____

EK ÇALIŞMA: İsa'nın ve Pavlus'un ismini kötüye kullanan üfürükçülerin öyküsü (*Elç. 19:13-20*; Pazar günü dersine bakın) Pavlus'un Efesliler mektubunda neden güçler konusundan bu kadar bahsettiğini açıklamamıza yardım ediyor. İsa'nın egemenliğine bu sayede ikna olmuş olan bazı yeni imanlılar pahalı büyü kitaplarını ateşe attılar. Büyü ve başka konulardaki 250 civarı papirüsün keşfi sayesinde, muhtemelen o yakılan büyü kitaplarındakilere benzer törenler, büyüler, formüller ve lanetlerle ilgili geniş bilgiye sahibiz. O kitaplar inanan kişilere tanrıları, tanrıçaları ve ruhları nasıl ikna edip istediklerini yaptıracaklarına dair fikir veriyordu.

Luka bize o kitapların 50.000 gümüş ya da 50.000 günlük emek değerinde olduğunu söylüyor. (Bugünün parasıyla kalifiye işçiliğin günlük 1500 lira olduğunu düşünerek hesap yaparsak 75 milyon lira sonucuna varıyoruz!). Bu ayrıntı o kitapların ne kadar önemli ve onların günlük yaşamlarında ne kadar merkezi olduğunu gösteriyor. “Muskaları, büyüleri, zikirleri ve geleneksel ruhsal güç elde etme yöntemlerini kullanmaya devam ettikleri için tövbe etmeleri gerektiğini tam olarak anlamaları ancak Tanrı'nın ilahi müdahalesi sonrasında olabildi.”—Clinton E. Arnold, *Ephesians [Efesliler]*, s. 34.

Efesliler'e Mektup'un, “kötü niyetli evrensel ‘güçlerin’ süregelen etkileriyle nasıl baş edecekleri konusunda bilgiye muhtaç olan imanlılara yazılmış olduğunu anlıyoruz.”—Clinton E. Arnold, *Power and Magic: The Concept of Power in Ephesians [Güç ve Büyü: Efeslilerde Güç Kavramı]*, s. 165. Efesliler'e Mektup, Pavlus'un cevabıdır. Pavlus bu mektupta O'nun her gücün üzerinde yüceltilmiş olduğunu söyleyerek Mesih'e işaret etmekte (*Ef. 1:20-23*) ve Tanrı'nın imanlılara sağladığı kudretin üstünlüğünü vurgulamaktadır (*Ef. 2:15-19, Ef. 3:14-21, Ef. 6:10-20*).

Tartışma Soruları:

1. Bugün dünyamızda ve sizin yaşamınızda hangi güçler ya da egemenler faal durumdadır? Bu güçler, bütünüyle göğe alınmış Mesih'e iman etmek yerine kendilerine hürmet edip saygı göstermeleri için imanlıları ayartırken, kendilerini nasıl gösteriyorlar?
2. Pavlus, Tanrı'nın “zamanı geldiğinde” her şeyi Mesih'te birleştirmesi tasarısı konusunda, gelecek için umutlu olduğunu ifade ediyor. Efesliler 1:18, Efesliler 2:12 ve Efesliler 4:4 ayetlerinde “umut” sözcüğünü nasıl kullandığına dikkat edin. Pavlus neden gelecekte umut olduğuna inanıyor?
3. Efesliler kitabının aşağıdaki ayetlerinde Pavlus Mesih'in dönüşü konusunda ki büyük gelecek umuduna nasıl işaret ediyor? *Ef. 1:13, 14; Ef. 1:21; Ef. 2:7; Ef. 4:30; Ef. 5:5*. Bu umut şimdi bizim için ne anlama geliyor?

Ateşten Kurtulan Kutsal Kitap

Tör Tjarensen Tarafından

Valentina Melentjeva, Norveç'in Kongsberg kentinde evinin yanmasını çaresizce izliyordu. Hayatındaki her şeyi kaybettiği için üzülürken, onu en çok Kutsal Kitap'ını kaybetme düşüncesi mahvediyordu.

Valentina, o zamanki Sovyet Litvanya Cumhuriyeti'nin üçüncü büyük şehri olan Klaipeda'da büyümüştü. Annesi bir Hristiyan olmasına rağmen, ailesinin hiçbir zaman bir Kutsal Kitap'ı olmamış, İsa hakkında hiç konuşulmamış ve evde hiç dua edilmemişti.

Valentina 45 yaşındayken, Ira isimli bir komşusunun, türlü zorluklarla boğuşmasına rağmen mutlu görüldüğünü fark etti. Valentina, Ira'ya bu mutluluğunun sırrını sorduğunda Ira onu evine davet etti.

Valentina geldiğinde, Ira onun eline açık bir Kutsal Kitap tutuşturdu. Valentina hayatında ilk kez bir Kutsal Kitap tutuyordu. Mısırdan Çıkış 20. Bölüm açtı.

"Lütfen oku," dedi Ira.

Valentina, On Emir'i okumaya başladı. Dördüncü Emir'e geldiğinde, okudukları karşısında oldukça şaşırmişti; "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır..." (*Mısırdan Çıkış 20:8-10, NKJV*)

Şabat emrini dört kez okudu. Pazar değildi dinlenme günü, yedinci gündü. Hayatı boyunca cumartesi günleri çalışmıştı. Artık dördüncü emre göre yaşamak istiyordu.

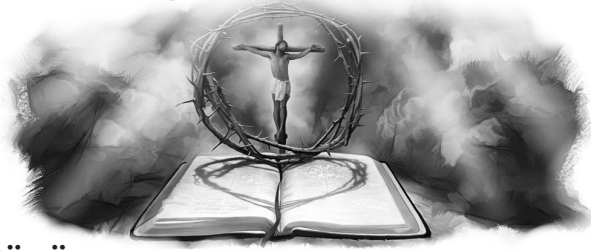
Ertesi Cumartesi Valentina, Ira ile birlikte diğer Yedinci Gün Adventistleriyle birlikte Klaipeda'ya tapınmaya gitti. Kilisede geçirdiği ikinci Şabat gününde Valentina, Rusça yeni bir Kutsal Kitap aldı. Kitap onun en değerli varlığı oldu ve bir yıl sonra, 2004'te vaftiz edildi. Daha sonra Valentina, Tanrı hakkında daha fazla bilgi edinmek için Norveç'e taşındı ve oradaki Adventist Kutsal Kitap okulu'na başladı. Kursu bitirdiğinde Kutsal Kitap'ın kapağı iyice eskimişti. Kitap için güzel bir deri kılıf sipariş etti.

2021 yangınından sonra polis ve itfaiye Valentina'nın dairesini kordon altına aldı. Soruşturmaları sona erdiğinde, Valentina'nın ziyarete gelen oğlu molozların arasından yürüdü. Oğlu, elinde Kutsal Kitap ile döndüğünde Valentina çok sevindi. Diğer spiritüel kitaplarla birlikte bir rafta duran Kutsal Kitap, sağlam kalan tek kitaptı. Yangından sadece küçük bir hasarla çıkmıştı.

Valentina, "Tanrı sevgisinin en önemli şeyi korumak için yapabilecekleri muhteşem," dedi.

Üç yıl önce Sortland, Norveç'te daha fazla insanın, Valentina'nın en sevdiği kitap olan Kutsal Kitap hakkında bilgi edinebileceği bir etki merkezi açılmasına yardımcı olan On Üçüncü Şabat Sunularımız için teşekkür ederiz.

Tanrı'nın Büyük Mesih Merkezli Tasarısı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 1:3-14; Ef. 2:6; Ef. 3:10; Kol. 1:13, 14; Yûs. 9:29.*

HATIRLAMA METNİ: “Bizi Mesih’te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rabbimiz İsa Mesih’in Babası Tanrı’ya övgüler olsun” (Efesliler 1:3).

Neil Armstrong, aya ayak basan ilk insan olduktan yirmi beş yıl sonra, onun o tarihi adımları atarken üzerine giydiği uzay giysisini tasarlayan ekibe bir teşekkür mektubu yazdı. Armstrong, giysisini “tarihte en çok fotoğraflanan uzay aracı” diye tanımladıktan ve “çirkin sahibini” gözlerden saklamakta başarılı olduğunu söyleyerek takıldıktan sonra, Johnson Uzay Merkezi’ndeki “tasarım çetesine,” kendisini koruyan “sert, güvenli ve son derece yumuşak” giysi için teşekkür etti ve onlara “çeyrek asır dolusu tebrik ve teşekkürlerini” gönderdi.

Pavlus da Efesliler’e mektubuna, imanlılar için ayda yürüyen birinin uzay kıyafetine duyduğu ihtiyaç kadar gerekli bereketler döktüğü için Tanrı’ya övgülerle dolu büyük bir teşekkürler cümlesiyle başlıyor. Pavlus Tanrı’nın bu gerekli bereketler için “dünyanın kuruluşundan önceden” (Ef. 1:4) beri çalışmakta olduğunu söylüyor ve çağlar boyunca imanlıların yararına çalıştığı için O’nu övüyor.

Sağladığı pek çok bereket için Tanrı’ya nasıl ibadet edilmesi ve O’nun nasıl övülmesi gerektiği konusunda bir örnek oluşturduğu için, Pavlus’un buradaki sözleri Efesliler’e Mektup’u özellikle daha da değerli kılmaktadır.

*8 Temmuz Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mesih'te Seçildik ve Kabul Edildik

Bir teşekkür notu genelde alınan armağan ya da armağanların bir tarifini barındırır. Pavlus da Efesliler 1:3-14 ayetlerinde müjdenin bereketleri için Tanrı'ya teşekkür ederken, uzun bir armağan listesi yapıyor.

Pavlus, “bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış” (Ef. 1:3) olduğu için Tanrı'yı övüyor. Bereketlerin ruhsal olması (Grekçesi *pneumatikos*), onların Ruh (pneuma) aracılığıyla geldiğini düşündürüyor. Bu da Pavlus'un bereketlemesinin, Kutsal Ruh'un imanlıların yaşamındaki çalışmasını kutlayan son cümlelerine işaret ediyor (Ef. 1:13, 14).

Efesliler 1:3-6 ayetlerinde Tanrı'nın bize Mesih'te nasıl gördüğü konusunda esinli sözler bulunmaktadır. Daha dünya yaratılmadan önce, Tanrı bizi Mesih'te seçti ve O'nun huzurunda “kutsal ve kusursuz” (Ef. 1:4; Ef 5:27 ile karşılaştırın), hem Yaratılış'ın hem de Mesih'teki kurtuluşun fazileti sayesinde kıymetli olan oğullar ve kızlar olarak bulunacağımızı belirledi (Ef. 1:5). Daha güneş parlamaya başlamadan önce bizim “sevgili Oğlu'nda” (Ef. 1:6) kabul edileceğimiz, O'nun tasarısıydı. Kısacası, Tanrı'nın gayesi bizim kurtarılmanızdı. Biz kurtuluşu ancak kendi günahkâr seçimlerimizle kaybediyoruz.

Efesliler'deki “göksel yerlerde” ifadesi ne anlama gelmektedir (bu ifade Yeni Ahit'te sadece Efesliler'e Mektup'ta bulunmaktadır)? Bu ifadenin kullanımlarını inceleyin. (Bkz. Ef. 1:3, 20; Ef. 2:6; Ef. 3:10; Ef. 6:12; “göksel” kullanımını karşılaştırın Ef. 3:15, Ef. 4:10, Ef. 6:9.)

Efesliler'de, “göksel yerlerde,” “göklerde” ya da “gökte” ifadeleri, Tanrı'nın ikamet ettiği yerin (Ef. 1:3, Ef. 6:9), ruhsal güçlerin yerinin (Ef. 1:10, 20, 21; Ef. 3:10, 15; Ef. 6:12) ve Mesih'in yükseltildiği, Baba'nın sağında bulunan yerin (Ef. 1:20) gök olduğunu işaret etmektedir. İmanlılar, ruhsal bereketlerin Mesih aracılığıyla sunulduğu armağan sayesinde bu “göksel yerlere” erişime sahiptir (Ef. 1:3, Ef. 2:6). Her ne kadar “göksel yerler” imanlılar için bir bereket yeri olduysa da, onlar hâlâ Mesih'in egemenliğine karşı çıkan kötü güçlerin savaş alanı olmayı sürdürmektedirler (Ef. 3:10, Ef. 6:12).

Bizim “dünyanın kuruluşundan önce” O'nda, Mesih'te seçilmiş olduğumuzu söyleyen Efesliler 1:4 ayeti üzerinde düşünün. Bu ne anlama geliyor? Bu, Tanrı'nın bize olan sevgisi ve kurtarılmanızı ne kadar arzu ettiği konusunda bize ne gösteriyor? _____

Kıymetli Kurtarılı; Savurgan Bağışlama

Pavlus'un mektubunun muhataplarının yaşamlarında, günah karanlık, egemen bir güç olmuştur. Pavlus onların eski durumları için yürüyen ölümler dese yeriye—"suçlardan ve günahlardan ötürü" (*Ef. 2:1*) ölüydüler fakat Şeytan'ın onlara emrettiği gibi "yürüyor" ya da yaşıyorlardı (*Ef. 2:1-3*). Günahın ve Şeytan'ın kölesi oldukları için kendilerini kurtarma olanlığına sahip değildiler. Kurtarılmaya muhtaçlardı. Tanrı Mesih'teki lütufla dolu işleriyle bunu gerçekleştirmişti ve Pavlus da Tanrı'nın lütfunun imanlıların yaşamındaki iki yeni bereketini, kurtarılı ve bağışlanmayı kutluyordu.

Efesliler 1:7, 8 ayetlerini okuyun. "Kurtuluş" Yeni Ahit'te sıklıkla kullanılan bir düşüncedir. Bu düşüncenin Koloseliler 1:13, 14; Titus 2:13, 14 ve İbraniler 9:15 ayetlerindeki kullanılışlarını karşılaştırın. Bu ayetleri Efesliler 1:7, 8 ayetleriyle hangi ortak konulardan bahsetmektedir?

Efesliler 1:7 ayetinde "kurtuluş" diye tercüme edilen, Grekçedeki *apolutrosis* sözcüğüdür ve aslında bir kölenin özgürlüğünün satın almak ya da bir tutsağı serbest bırakmak için para ödemek anlamında kullanılmaktadır. Mahnı satmaya çalışan köle tüccarının sesi ve kölelerin kelepçelerini gıcırtmaları kulaklarımızda yankılanıyor olabilir. Yeni Ahit *kurtuluştan* bahsederken, köleleri özgür bırakmanın son derece masraflı olduğunu altını çiziyor.

Özgürlüğümüz çok pahalıya mal olmuş durumdadır: "Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk" (*Ef. 1:7*). *Kurtuluş* kavramı aynı zamana özgürlüğümüzün yüksek bedelini ödeyen Tanrı'nın cömert lütfunu kutlamaktadır. Bize özgürlüğümüzü veren ve paye veren Tanrı'dır. Artık köle değiliz!

"Kurtarılmış olmak, bir eşya değil bir kişi olarak değer görmek anlamına gelir. O yeryüzünün bir kölesi olmak yerine, göğün bir vatandaşı olmaktır."—Alistair E. McGrath, *What Was God Doing on the Cross [Tanrı Çarmıhta Ne Yapıyordu?]* s. 78.

Tanrı'nın kurtuluş için Şeytan'a bedel ödediği düşüncesinin Kutsal Kitap'ın görüşü değil bir ortaçağ inamışı olduğunu unutmayın. Tanrı Şeytan'a borçlu değildir, bir şey de ödememektedir.

Golgota'nın kazançları arasında "suçlarımızın bağışlanmasına" (*Ef. 1:7*) kavuşmamız da vardır. Mesih çarmıhta hem geçmiş hem gelecek günahlarımızın bedelini yükledi, "kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı sildi" (*Kol. 2:14*). Mesih aracılığıyla bu kurtarı ve bağışlama işini gerçekleştiren Tanrı, "üzerimize yağdırdığı lütfunun" (*Ef. 1:7-8*) zenginliğiyle bizim cömert Babamız olarak davranmaktadır.

Mesih'in kefaret edici kurbanlığı sayesinde bağışlanmış ve kurtarılmış olmak sizin için ne anlama geliyor? Ya buna layık olmadığınızı düşünürseniz ne olur? (İpucu: layık değilsiniz; çarmıhın tüm mantığı budur.)

Tanrı'nın Büyük Mesih Merkezli Tasarısı

Tanrı'nın "zaman dolunca gerçekleştireceği" tasarısı nedir ve kapsamı ne kadar geniştir? *Ef. 1:9, 10.*

Pavlus, Tanrı'nın tasarısından bahsederken üç farklı ifade kullanıyor. O, "Tanrı'nın sır olan isteği," "O'nun gayesi," ve "zaman dolunca gerçekleştireceği bir tasarıdır." Tanrı'nın mutlak, nihai tasarısı nedir? Her yerde, her şeyi İsa'da birleştirmek.

Pavlus'un tasarımı tarif etmek için kullandığı ifade (Grekçesi *anakephalaio-sasthai*), oldukça etkili bir ifadedir ve her şeyi İsa'da "toplamak" ya da "özetlemek" anlamına gelir. Eski bir hesaplama alışkanlığında, bir sütundaki rakamları "toplayıp," toplamı da sütunun en üstüne yazardınız. Tanrı'nın nihai, son zaman tasarısının başında İsa bulunmaktadır. Bu, merkezinde Mesih'in bulunduğu plan "dünyanın kuruluşundan önce" (*Ef. 1:4*) yapılmıştı ve kapsamı o kadar geniştir ki tüm zamanları ("Zaman dolunca") ve ("yerdeki ve gökteki her şeyi") kapsamaktadır. Pavlus Mesih'te birleşmenin evrenin ilahi gayesi olduğunu duyuruyor.

Pavlus, Tanrı'nın "zaman dolunca gerçekleştireceği bu tasarıdan" (*Ef. 1:10*) bahsederken, mektubu boyunca işleyeceği temayı da ortaya koyuyor. Tanrı, temelinde İsa'nın ölümü, dirilişi, göğe alınışı ve yüceltilişi bulunan her şeyi birleştirme tasarısına (*Ef. 1:15-2:10*), kiliseyi kurarak ve insanoğlu meydana getiren bambaşka iki unsuru, Yahudileri ve Ulusları onda birleştirerek başlıyor (*Ef. 2:11-3:13*).

Bu şekilde, kilise kötülüğün güçlerine, Tanrı'nın tasarısının yolunda olduğunu ve onların ayrılık yaratan yönetimlerinin sona ereceğini belli ediyor (*Ef. 3:10*). Kutsal Kitap'ın dediği gibi: "Vay halinize, yer ve deniz! Çünkü İblis zamanının az olduğunu bilerek büyük bir öfkeyle üzerinize indi." (*Va. 12:12*).

Pavlus'un mektubunun ikinci yarısı tutkulu bir birleşme çağrısıyla başlıyor (*Ef. 4:1-16*) ve birliğe zarar veren davranışlardan kaçınıp, imanlı kardeşlerle dayanışma içinde olmaları için uzunca bir tavsiyeyle devam ediyor (*Ef. 4:17-6:9*). Pavlus, kiliseden bir araya gelmiş, Mesih'in adına gayretle mücadele eden bir ordu diye bahsettiği canlı tasviriyi de mektubunu sonlandırıyor (*Ef. 6:10-20*).

Mesih İsa'da tecrübe ettiğiniz kurtuluşun son derece kapsamlı ve geniş bir şeyin, Tanrı'nın her şeyi Mesih'te birleştirme nihai tasarısının ayrılmaz bir parçası olduğunu nasıl kabullenebilir ve kutlayabilirsiniz? _____

O'nun Yüceliğini Överek Yaşamak

“Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı'nın amacı uyarınca önceden belirlenip Mesih'te seçildik. Öyle ki, Mesih'e ilk umut bağlayan bizler, O'nun yüceliğinin övülmesi için yaşayalım” (Ef. 1:11,12).

Efes'teki imanlılar Hristiyan olarak taşıdıkları kimliğin anlamını kaybetmiş, “yılmış” gibiydiler (bkz. Ef. 3:13). Pavlus, daha önce de yazmış olduğu gibi (Ef. 1:3-5), onların Hristiyan kimliklerini yeniden ayağa kaldırmak istiyordu. İmanlılar çeşitli ilahların ya da astral güçlerin tesadüfi, keyfi kararlarının kurbanları değildir. Onlar Tanrı'nın çocuklarıdır (Ef. 1:5) ve Tanrı'nın derin tedbirlerine ve ebedi kararlarına dayanarak Mesih aracılığıyla pek çok berekete erişim sahibidirler. Onların yaşamlarında, Tanrı'nın her şeyi Mesih'te birleştirme tasarısıyla uyumlu olarak hayata geçirilen, O'nun isteği, amacı ve takdiri (Ef. 1:11). Onlar, Tanrı'nın sağladığı bereketlerin etkisiyle, O'nun huzurunda sarsılmaz bir güvene sahip bir biçimde durabilirler. Onların yaşamları Efesliler 1:3-14 ayetlerinin mesajını yüksek sesle haykırmalıdır: Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun!

Efesliler 1:11, 14, 18 ayetlerinde “miras” kavramının kullanımlarını karşılaştırm. Sizce bu kavram Pavlus için neden çok önemliydi?

Daha önce birinin ölümü sonucu size miras kaldı mı? Belki de bir akrabanız size değerli bir servet ya da önemli bir miktar para bıraktı. Pavlus'un görüşüne göre, İsa'nın ölümü sayesinde, Hristiyanlara Tanrı'dan bir miras kaldı (Ef. 1:14) ve O'nun “mirasçısı” oldular (bkz. Ef. 1:18).

Eski Ahit'te bazen Tanrı'nın halkının O'nun “mirasçıları” oldukları düşünülür (Yas. 9:29, Yas. 32:9, Zek. 2:12). Tanrı'nın mirasçısı olmak ya da mirasçısına dönüşmek kavramı Efesliler 1:18 ayetinde çok açıktır ve aynı zamanda Efesliler 1:11 ayetinde de ifade edilmek istenen muhtemelen bu düşüncedir (yani, “önceden belirlenip Mesih'te mirasçı olduk” gibi tercüme edilebilir). Pavlus imanlıların Tanrı için değerli olduklarını, Hristiyan kimliklerinin önemli bir unsuru olarak kabul etmelerini istiyordu. Onlar sadece Tanrı'dan miras alan kişiler değildir (Ef. 1:14, Ef. 3:6 ayetlerini Ef. 5:5 ile karşılaştırm), onlar Tanrı'nın mirasçılarıdır.

Bir şeyi çalışıp kazanmak yerine ona miras yoluyla sahip olmak arasında ne fark bulunmaktadır? Bu düşünce İsa'da bize verilmiş olanı anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Kutsal Ruh: Mirasımızın Güvencesi

Pavlus, Efesliler 1:13, 14 ayetlerinde mektubunu okuyanların ihtida tecrübelerini kısaca anlatıyor. Bu öyküdeki adımlar nelerdir?

Pavlus, Kutsal Ruh'un imanlıların yaşamlarındaki önemi konusunu açıklarken Ruh için iki tasvir ya da mecaz yapıyor. Kutsal Ruh'u ilk olarak bir "mühür" olarak tasvir ediyor ve ihtida anından itibaren Ruh'un mühürleyen varlığını tespit ediyor. Eski zamanlarda mühürler çok çeşitli işlevleri için kullanılıyorlardı: yasa ya da anlaşma kopyalarının gerçekliğini belirlemek için, bir kabın içindekilerin niteliğini ve niceliğini doğrulamak için (örn. Hez. 28:12) ya da alışverişlerin (örn. Yér. 32:10-14, 44), anlaşmaların, mektupların (örn. 1Kr. 21:8), vasiyetlerin veya evlat edinmelerin kanıtı olarak kullanılabiliyorlardı. Mühür bir nesnenin üzerine basıldığında hem sahipliği belirtmekte hem de korunma sağlamaktaydı. Kutsal Ruh'un yaşamlarındaki varlığı, imanlıları Tanrı'ya ait olarak işaretler ve Tanrı'nın onları koruyacağı vaadini iletir (Ef. 4:30 ile karşılaştırm). Onlar, "Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiler" (Ef. 1:13).

"Pavlus açık bir şekilde, bir kişi yaşamını İsa'ya verdiğinde ve O'na inandığında, Kutsal Ruh'un o imanlıyı kurtuluş günü için Mesih'te mühürlediğini (Grekçe *sphragizō* fiili) söylemektedir. Ne kadar da özgürleştirici ve güven verici bir gerçek! Tanrı'nın Ruhu, Mesih'in takipçilerini ilk iman ettikleri anda kurtuluş mühürüyle işaretlemektedir."—Jiří Moskala, "Misinterpreted End-Time Issues: Five Myths in Adventism [Yanlış Yorumlanan Son Zaman Konuları: Adventizmin Beş Efsanesi]," *Journal of the Adventist Theological Society* [Adventist İlahiyat Topluluğu Dergisi] 28, 1. Sayı (2017), s. 95.

Pavlus'un Kutsal Ruh için kullandığı ikinci tasvir de "güvencedir." Kutsal Ruh bizim mirası almamızın güvencesidir ve mirasın tamamen verileceği anı ipe çekmektedir (2Ko. 1:22 ile 2Ko. 5:5 ayetlerini karşılaştırm).

"Güvence" (*arrabōn*) diye tercüme edilen sözcük, Yeni Ahit zamanlarında Grek ortak dilinde sıklıkla kullanılan ve "ilk taksit," "depozito" ya da "kapora" anlamına gelen ve ödemeyi yapmanın ilave ödemeler yapacağını belirten İbranice bir sözcüktü.

İmanlıların bu kaporayı ödemediklerini fakat Tanrı'dan aldıklarını unutmayın. Pavlus, Kutsal Ruh'un imanlıların yaşamlarındaki değerli varlığının, Mesih'in dönüşüyle birlikte gelecek olan kurtuluş ve kefaretiler mirasının ilk taksiti olduğunu söylüyor. Bizim üzerimize düşen, bize İsa'da sunulanı minnettar ve itaatkâr bir yürekle kabul etmektir.

EK ÇALIŞMA: Efesliler 1:3-14 ayetleri Tanrı'nın insanların geleceğini, bazılarının sonsuza dek yaşamasına, ötekilerinse ebedi ölümüne hükmederek, önceden belirlediğini mi öğretiyor? Maalesef pek çok kişi öyle olduğuna inanıyor. Fakat şu fikirleri göz önünde bulundurun:

Ayette, belirleyici olan Mesih'in işlevidir çünkü bizi oğulları olarak kabul etme ilahi tercihi "İsa Mesih aracılığıyla" (*Ef. 1:5*) ya da "Mesih'te" (*Ef. 1:4, 11*) gerçekleşiyor. Bu durum, Tanrı'nın seçiminin ve önceden belirlemesinin, insanlar daha doğmadan bile önce tek tek kimin kurtarılacağına, kimin kaybedileceğine karar vererek değil, Mesih'e iman eden herkesi kapsayacak şekilde uygulandığını düşündürüyor. Tanrı'nın kararı, Mesih'e iman etmeyi seçen kişilere verilen çalışılmış, önceden belirlenmiş, ilahi karşılıktır.

Efesliler 1:3-14 ayetleri aynı zamanda Tanrı'nın günahlardan kurtuluş işi konusunda etkili sözler barındırmaktadır. Tanrı "Baba'dır" ve bizler de O'nun bereketlerine bol bol sahip olan (*Ef. 1:8*), O'nun "seçilmiş" çocuklarıyız (*Ef. 1:3-5*). Tanrı'nın seçimi ve önceden belirlemesi konusundaki sözleri, bu zengin ve konuyla yakından ilişkili sözler ışığında anlamalıyız. Tanrı uzaktan fermanlar yayınlayan duygusuz, soğuk bir varlık değil, tüm çocukları için gözeten bir Baba'dır (*bkz. Ef. 3:15*).

Tanrı'nın insanların özgür seçimine değer verdiği, Efesliler 1:3-14 ayetlerinde (özellikle duyup iman etmenin önemli olduğunu söyleyen 1:13 ayetinde), mektubun başka yerlerinde (*Ef. 2:8, Ef. 3:17, Ef. 4:1-6:20*: bunların hepsi seçim yapma ve iman ederek karşılık vermeyi vurgulamakta ya da varsaymaktadır) ve Yeni Ahit'teki başka pek çok ayette (*örn. 1Ti. 2:4, Elç. 17:22-31*) ortaya konmaktadır. Ya da Ellen G. White'in dediği gibi: "Allah, eşsiz armağanı olan Oğlu sayesinde dünyada dolaşan hava kadar gerçek bir lütuf atmosferi ile tüm dünyayı kuşatmıştır. Bu hayat verici atmosferi solumayı seçen herkes yaşayacak ve büyüyerek İsa Mesih'te erkekler ve kadınlar olacaklardır."—*Yol Gerçek ve Yaşam*, s. 44.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı'nın biz yaratılmadan önce kimin kurtarılıp kimin kaybolacağını seçmediği düşüncesini desteklemek için yukarıda açıklanan savlara ne eklemek istersiniz?
2. Bir kişinin İsa'da kurtulup kurtulmadığına nihayetinde kimin seçimi karar veriyor?
3. "Lütfunun zenginliği sayesinde Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluş, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk" (*Ef. 1:7*). Bu ayet kurtuluşun yasanın işleriyle değil de yalnızca imanla olduğu gerçeğini ne şekilde ortaya koymaktadır?

Lübnan'a Giden Muhteşem Yol

Kathie Lichtenwalter Tarafından

Gönüllü öğretmen Ruan Oliveira, Lübnan'ın Beyrut kentindeki Orta Doğu Üniversitesi'nin bir görev eğitimi "I Will Go!" etkinliğinde konuşmacıyı dinlemekte zorlanmıştı. "Bu adamı daha önce nerede görmüştüm?" merak ediyordu.

Ruan, 1-8. sınıflardaki Suriyeli mülteci çocuklara eğitim veren Adventist Öğrenim Merkezi'nde gönüllü öğretmen olarak hizmet etmek için Brezilya'dan gelmişti. Üniversite öğretmeni Brian Manley'in, mesleklerini Hristiyan olmayan ülkelerde çalışmak için kullanan elçi Pavlus'un örneğini izleyen Yedinci Gün Adventistleri olan "çadırcıların" işlerini tarif etmesini dinliyordu.

Ruan, cep telefonunu çıkardı ve yılların fotoğrafları arasında gezinmeye başladı.

Misyon, Ruan'ın kanındaydı. Brezilya'da doğmuş, misyon konuşan ve misyonla yaşayan bir ailede büyümüştü. Bir lise öğrencisi olarak, 2017'de bir misyon konferansı "I Will Go!" için Arjantin'e ailesiyle birlikte gitti. Orta Doğu'nun ihtiyaçlarını duyduğunda derinden etkilenmişti.

Üniversite eğitiminin ilk yılında, Asya'da Hristiyan olmayan bir ülkede İngilizce öğretmenliği davetini kabul etti. Ancak o geldikten kısa bir süre sonra dil okulu kapandı. Yerel dili öğrenmek için kaldı, ancak herhangi birine Tanrı'dan bahsetmesi yasaklanmıştı. Üniversitenin ikinci yılı için Brezilya'ya dönen Ruan, tekrar yurt dışına gitmek için güçlü bir istek duyuyordu. Arjantin'deki 2017 konferansından bu yana hayallerini süsleyen bölge yani Orta Doğu'daki açık pozisyonlar için birkaç başvuru doldurdu.

Adventist Kilisesi'nin gönüllüler için resmi web sitesi olan VividFaith.com'a başvuruları gönderirken, "Tanrım, gerisi Sana ait," diye dua etti. "Aldığım ilk yanıtı kabul edeceğim."

Yedi dakika sonra telefonuna bir mesaj geldi. Beyrut'taki Adventist Eğitim Merkezindendi. Ruan okula altı hafta sonra geldi. Asya'dan sonra Lübnan'daki din özgürlüğü onu mutlu etmişti. "Hristiyan olduğumu bile söyleyebilirim!" dedi.

Ruan, Lübnan'da bir yıl geçirdikten sonra eğitimini bitirmeyi ve tam zamanlı bir misyoner olmayı planlıyor. Brian Manley'i daha önce nerede gördüğünü hatırladığında, Tanrı'nın onu çağırdığına olan inancı yeniden doğrulanmıştı.

Manley konferansta konuşmasını bitirdikten sonra, Ruan elinde telefonla ona yaklaştı.

"Seni daha önce nerede gördüğümü biliyorum!" dedi, 2017'de Arjantin'deki konferansta kendisinin ve ailesinin Manley ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafını göstermek için beş yıl geriye giderek. Ruan'ın yüreğini Orta Doğu'da Tanrı'ya hizmet etmek üzere harekete geçiren şey, Manley'nin konferansta "çadırcılar" hakkındaki sunumuydu.

Yüceltilen İsa'nın Kudreti

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 1:15–23; Ef. 3:14–21; 1Se. 5:16–18; Yas. 9:29; 1Ko. 15:20–22; Mez. 110:1.*

HATIRLAMA METNİ: “O'nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamamız için, yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum. Bu kudret, Tanrı'nın, Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında otururken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir” (*Efesliler 1:18-20*).

Öyle anlaşılıyor ki insanlar güce doymuyor. Örneğin, otomobil üreticisi Devel Motors, Devel Sixteen adını verdikleri yeni modellerinin prototipini tanıttı. Bu araç 16 silindirli, 12.3 litre hacminde ve 5000 beygir güç üreten bir motora sahip. O da mı yetmedi? Peterbilt aracına bakalım; üzerinde üç adet Pratt & Whitney j34-48 jet motoru bulunuyor. Bu araç 36.000 beygir gücünde, 6 saniyede 400 metre yol yapıyor ve 600 kilometre hıza ulaştıktan sonra durması için üzerinde bulunan iki adet paraşüt açıyor.

Öte yandan, Pavlus toplumlarının çeşitli güçlerine ve ilahlarına özenme ayarısıyla karşı karşıya bulunan Efes'teki imanlıların, Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın Mesih'te onlara sağladığı kudretin muazzam büyüklüğünü tecrübe etmeleri için dua ediyor. Bu ilahi kudret beygir gücüyle ya da büyüyle ölçülemez fakat evreni değiştiren dört kurtuluş tarihi olayında görülmektedir: (1) İsa'nın ölümden diriltilmesi; (2) O'nun Tanrı'nın tahtına yükseltilmesi; (3) Her şeyin Mesih'e bağımlı kılınması; (4) Mesih'in her şeyin üzerinde baş olarak kiliseye verilmesi (*Ef. 1:19-23*).

İmanlılar, bu dört olayı göz önünde bulundurdıklarında, Tanrı'nın onların faydası için ortaya koyduğu gücün kapsamının ne kadar muazzam olduğunu kavramaya ve tecrübe etmeye başlayabilirler.

*15 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Dua ve Şükran

Pavlus, Efes'teki imanlıların İsa'ya imanda ve birbirlerine karşı sevgide gelişmelerine dair aldığı haberlerden sonra (belki de Tihikos'un verdiği haberlerdi bunlar, *Ef. 6:21, 22*), motive olarak onlara, onlar için nasıl dua ettiğini anlatıyor.

Pavlus'un Efesliler'e Mektup'ta bulunan iki dua açıklamasını karşılaştırın-Efesliler 1:15-23 ve Efesliler 3:14-21. Bu iki açıklamada hangi konular ortaktır?

Bazen dua ederken ki ruh halimiz kasvetli oluyor, o sorun ya da şu problem hakkında kederlenip duruyoruz. Oysa Pavlus'un Efesliler'deki dua açıklamaları, duanın esas dilinin şükretme olduğunu söylüyor. Tanrı'nın bereketlerini toplar ve onlar için O'na teşekkür ederiz. Zor durumlarda Tanrı'nın iş başında olduğunun farkına varmaya çalışırız ve yaşamlarımızdaki dönüştüren varlığı için O'nu överiz. Göğe alınmış İsa'nın lütfunu ve kudretini kutlar (*Ef. 1:20-23*), etki alanımızda bulunan kişileri bereketlediği için O'na teşekkür ederiz. Pavlus'a göre duanın dönüştüren gizemi şudur: *Dua övgü ve şükretmenin anahtarıdır.*

Pavlus ayrıca şöyle diyor, "ben de sizin için sürekli şükrediyor, sizi dualarımda hep anıyorum" (*Ef. 1:16; ayrıca bkz. Flp. 1:3, 4; 1Se. 1:2 ve 1Se. 5:16-18*).

"Sürekli şükretmek" aslında ne anlama geliyor (*1Se 5:17*)? Sürekli olarak Tanrı'nın önünde diz çöküp dua etmemiz anlamına geliyor olamaz. Şu anlama geliyor: Tanrı'nın Ruhu tarafından bereketlenmiş olan bizler, Tanrı'nın varlığı ve kudretine açık yüreklerle, O'na şükretmek için işaretler arayarak yaşamın içine dalarız. Bu, yaşamın meselelerini Tanrı'nın varlığında iletmeye ve yaşamın karşımıza çıkardığı beklenmedik gelişmelerde ilahi tavsiye aramaya hazır olma anlamına gelmektedir. Bu, Tanrı'ya yabancılaşmış biçimde değil, O'na bağlılık içinde, ilahi yönlendirmeye her zaman açık olarak yaşamak anlamına gelmektedir.

Biz duayı genelde bir ayrıntı, öğrenciliğin, sadece müsait olduğumuz zaman gerçekleştirdiğimiz bir eklemesi olarak görüyoruz. Pavlus ise başka bir görüş ortaya koyuyor. Pavlus, Efes'teki imanlılar için dua etme görevini ciddiye alıyor, bunu da onlar için şükrederek (*Ef. 1:16; Ef. 1:3-14 ile karşılaştırın*) ve onlar için arabuluculuk ederek (*Ef. 1:17-23; Ef. 3:14-21 ile karşılatırım*) gerçekleştiriyor. Onun için dua etmek Hristiyan imanı için çok önemli hatta en önemli şeydir. Bu ayetler, dua etmek için harekete geçiren bir çağrı, her birimiz için kendi "dua hizmetimizi" Pavlus'un dua etmeye olan adanmışlığının ışığında gözden geçirme daveti olarak işlev görüyor.

Dua ederken, şükretmeniz gereken şeyler için, her seferinde Tanrı'ya şükretmek neden çok önemlidir?

Kutsal Ruh'tan Anlayış Edinmek

“Ben de sizin için sürekli şükrediyor, sizi dualarımda hep anıyorum. Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı, yüce Baba, kendisini tanımanız için size bilgelik ve vahiy ruhunu versin diye dua ediyorum” (Ef. 1:16, 17).

Pavlus dualarından bahsederken Tanrı'nın tahtından istediği çok önemli bir talebi olduğunu belirtiyor. Kutsal Ruh'un ihtida ettikleri anda imanlıların yaşamına gelmiş olduğunu daha önce açıklamıştı (Ef. 1:13, 14). Pavlus burada da İsa'yı daha derinden anlamak için (“kendisini tanımanız için” Ef. 1:17) gerekli olan ruhsal kavrayışı sağlaması için Ruh'un yeni bir bereketini talep ediyor.

Pavlus Kutsal Ruh'un hangi üç konuda imanlılara özel bir kavrayış sağlaması için dua ediyor? Bkz. Ef. 1:17-19.

Pavlus, “O'nun çağrısından doğan umut” (Ef. 1:18) konusunda onlar adına kavrayış için dua ederken, onların kurtuluşu için Tanrı'nın zaten gerçekleştirmiş olduğu işlerin (Ef. 1:3-9, 11-13) ve onlar için tasarladığı görkemli geleceğin (Ef. 1:10, 14) farkında olmaları için de dua ediyor.

O'nun “kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliği” (Ef. 1:18) konusunda kavrayış için dua ederken, bir Eski Ahit kavramı olan imanlıların Tanrı'nın mirasçıları olması konusunu hatırlatıyor (Yas. 9:29, Yas. 32:9, Zek. 2:12 ayetlerini Ef. 1:11 ile karşılaştırın). Pavlus, onların sadece Tanrı'dan miras almakla kalmadıklarını, aynı zamanda O'nun mirasçısı olduklarını ve O'nun için çok değerli olduklarını anlamalarını istiyor.

Pavlus O'nun “etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğü” (Ef. 1:19) konusunda ruhsal anlayış için dua ediyor ayrıca Kutsal Ruh'un, Tanrı'nın kudretinin muazzam büyüklüğü konusunda yeni bir anlayış getireceğini ve onların yaşamlarında bunu hayata geçireceğini hayal ediyor.

Bu duaların her birinde Pavlus bu insanların kendi başlarına onlara İsa'da verilen tecrübe etmelerini istiyor.

O'nun “etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü” nasıl daha iyi tecrübe edebilirsiniz? Bu, gündelik yaşamda ne anlama gelmektedir? _____

Diriliş Gücüne Katılmak

Pavlus, dua açıklamasının kalan ayetlerinde (*Efesliler 1:20-23*), Kutsal Ruh'un imanlılara sağlayacağını umduğu üçüncü kavrayış konusunu açıyor: Tanrı'nın onlar için ortaya koyduğu kudretinin muazzam büyüklüğü. Bunu yapmaya, Tanrı'nın kudretinin ön örnekleri olarak iki kurtuluş tarihi olayını işaret ederek başlıyor: (1) İsa'nın ölümden dirilmesi; (2) İsa'nın evrenin tahtına yükseltilmesi (*Ef. 1:20*).

Tanrı'nın kudreti, İsa'nın dirilmesi yoluyla nasıl ifade ediliyor? *Ef. 1:20; 1Ko. 15:20-22; Flp. 3:8-11; İbr. 13:20, 21; 1Pe. 1:3.*

İsa'nın ölümden dirilişi Hristiyan imanının tartışmaya kapalı bir inancıdır (*1Ko. 15:14, 17*). Sadık imanlıların, gelecekte, Mesih'in dönüşünde gerçekleşecek olan büyük sonsuz yaşama dirilişi bekliyor olmalarının sebebi, Mesih'in dirilmiş olmasıdır (*1Ko. 15:20-23*). Kutsal Ruh'un yaşamlarımızdaki varlığı da dahil olmak üzere, bizim bugün müjdenin tüm bereketleri için O'na bakabiliyor olmamızın sebebi, Mesih'in dirilmiş olmasıdır.

Tanrı'nın Mesih'i "göksel yerlerde sağında" (*Ef. 1:20*) oturttuğu tasviri, Yeni Ahit'te en çok bahsi geçen Eski Ahit ayeti olan Mezmurlar 110:1 ayetini referans almaktadır (anlaşıyor ki bu konudaki tüm ayetler o Eski Ahit ayetini referans alıyor). Mesih'in yüceltilmesi, Efesliler'e Mektup'un göze çarpan konularından biridir. İmanlılar da, "Mesih'le birlikte... göksel yerlerde" oturtulmuştur" (*Ef. 2:6*). İlâveten, Pavlus Mesih'in göğe çıkmasından, O'nun her şeyi doldurmasının ve kilisesine armağanlar vermesinin öncülü olarak bahsediyor (*bkz. Ef. 4:8-11*).

Efesliler 4:8-11 ayetlerinde Pavlus, Babası'nın tahtında oturan durağan bir Mesih tasvirini benimsemememiz için bizi uyarıyor, tersine bize "göğe alınan Mesih'in, Ruhu aracılığıyla tüm dünyayı fetheden faal bir tasvirini yapıyor."—F. F. Bruce, *The Epistles to the Colossians, to Philemon, and to the Ephesians [Koloseliler'e, Filimon'a ve Efesliler'e Mektuplar]*, s. 133. Böylelikle, Pavlus Mesih'in göğe alınmasını ve taç giymesini, sadece imanlılara sunulan ilahi gücün bir açıklaması değil, aynı zamanda o gücün kaynağı olarak resmediyor.

Yaşamınızda Mesih'in gücüne ne şekilde ihtiyaç duyuyorsunuz ve bu güçten kendimiz nasıl daha iyi faydalanabiliriz? Bu güce erişimimize engel olacak alışkanlıklar nelerdir? _____

Mesih Her Gücün Üzerindedir

Pavlus, artık evrenin tahtında Babası'nın yanında oturmakta olan İsa'nın göğe alınmasını kutlamıştı. Mesih'in Babası ile olan ilişkisindeki durumunu açıkladıktan sonra da ("göksel yerlerde sağında" oturuyor *Ef. 1:20*) İsa'nın "güçlerle" olan ilişkisi konusuna odaklanıyor. Baba ile eş yönetici olduğu için, İsa hepsinin çok üzerindedir (*bkz. Ef. 1:21*).

Pavlus'un Efesliler 1:21, Efesliler 2:2 ve Efesliler 6:12 ayetlerinde kötü, ruhsal güçlerden nasıl bahsettiğini karşılaştırın. Sizce Pavlus bu güçlerle neden bu kadar ilgileniyor?

Elçilerin İşleri 19:11-20 ayetlerindeki Skeva ve yedi oğlu öyküsü, Pavlus zamanındaki Efes'i büyü sanatlarının merkezi olarak tasvir ediyor. "Helen dünyası boyunca büyü uygulamalarının baskın özelliği, ruh dünyasının neredeyse hayatın her alanında etkisini gösterdiğine inanılıyor olmasıydı. Büyücünün amacı yardımcı ruhlarla zararlı ruhları birbirinden ayırmayı ve ruhların kendilerine özgü etkinliklerini, ilgili becerilerini ve yetkilerini öğrenmekti. Bu bilgi sayesinde, ruhların kişilerin faydası için hareket etmelerini sağlayacak araçlar (yazılı ve sözlü formüller ve muskalarla) oluşturulabiliyordu. Doğru bir formülle, bir ruhun başlattığı hastalık iyileştirilebiliyor ya da atlı savaş arabası yarışı kazanılabiliyordu."—Clinton E. Arnold, *Power and Magic: The Concept of Power in Ephesians [Güç ve Büyü: Efesliler'de Güç Kavramı]*, s. 18.

Büyü sözcükleri söylenirken ilahların ve güçlerin isimlerini kullanmak Efes'in dini yaşantısının ve günümüzde de bazı kişilerin bir özelliğidir (*bkz. Elç. 19:13*). Pavlus Mesih ile "güçler" arasındaki ilişkiyi açıklığa kavuşturmak istiyor: Göğe alınan İsa "bütün yönetimlerin, hükümlerlerin, güç ve egemenliklerin" çok üzerindedir (*Ef. 1:21*).

Onu dinleyenlerin İsa'nın egemenliğinin üzerinde bir güç bulunmadığını anladıklarından emin olmak adına, büyüler söylenirken ilahların ismini zikretme alışkanlığına da bir gönderme yapıyor: "anılabilecek bütün adların çok üstüne" (*Ef. 1:21*). Pavlus uzay boyutundan zaman boyutuna geçiş yaparak, İsa'nın yüceltilmiş egemenliğinin sınırsız bir zamana hakim olduğunu belirtiyor. O'nun tüm güçler üzerindeki egemenliği "yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da" geçerlidir (*Ef. 1:21*).

Bu ayın kötü güçlerin günümüzdeki tezahürleri nelerdir ve onların herhangi birine kapılmadığımızdan nasıl emin olabiliriz?

İsa, Her şey ve O'nun Kilisesi

İlk Hristiyanlar Mezmurlar 110:1 ayetinde İsa'nın göğe alınması konusundaki peygamberlik sözünü gördüler: "RAB Efendim'e: 'Ben düşmanlarımı ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur' diyor." Onlar, Tanrı'nın "Her şeyi [O'nun] ayaklarının altına" (Mez. 8:6), "İnsanoğlu'nun" (Mez. 8:4) ayaklarının altına serdiğini doğrulayan 8. Mezmuru da aynı şekilde okurlar. Onlar, göksel yerlerdeki karanlığın güçlerinin başlarının üzerinde olduklarına ve onlara boyun eğmeleri için kendilerini tehdit ettiklerine inanıyorken, o güçlerin Mesih'in ayakları altında olduğu gerçeğine sıkıca tutundular.

"Her şeyi [İsa'nın] ayaklarının altına" seren Baba'nın "O'nu her şeyin üzerinde baş olmak üzere kiliseye" (Ef. 1:22) vermiş olduğuna dikkat edin. "Her şey" evrensel, kapsayıcı bir ifade olsa da, Pavlus'un aklı hâlâ Efesliler 1:21 ayetinde bahsettiği "güçlerdedir." Her şey-evrensel, doğa üstü, ruhsal güçler dahil-Mesih'in ayakları altındadır, O'na itaat eder.

Mesih'in evrenin tahtına yükseltilmiş olması ve gökteki ve yerdeki her şeye egemen olması, O'nun kilisesine ne fayda sağlamaktadır? Ef. 1:22, 23.

Tanrı, İsa'yı tüm kötü güçler üzerinde muzaffer kıldı. Mesih ile adeta özdeş olan ve tüm ihtiyaçları O'nun tarafından karşılanan kilisenin kendisinin bu düşmanlar karşısındaki zaferi güvence altındadır. Tanrı'nın, O'nun diriltilişinde ve her evrensel gücün üzerine yükseltilmesinde sergilediği muazzam kudreti, kilise için etkinleştirilmiştir. Tanrı muzaffer Mesih'i, O'nunla O'nun bedeni denilebilecek seviyede bütünleşmiş olan kiliseye verdi.

Biz imanlılar yüceltilen Mesih'i nasıl bilebilir ve Tanrı'nın kudretini yaşamlarımızda tecrübe edebiliriz? Pavlus bunun gerçekleşmesini sağlayacak yöntemleri ve taktikleri açıkça belirtmiyor. Fakat bu ayetlerin bir "dua açıklamasının" bir parçası olduğu gerçeği bir fikir veriyor. Pavlus, Tanrı'nın onun duasına cevap vereceğine inanıyor. Tanrı'nın Mesih'te, Tanrı'nın kendi varlığında açığa vurulmuş olan kudretini kutlamanın faydalı olduğunu doğruluyor ve bunun imanlıların yaşamında da faal olmasını istiyor.

Duanın gücü konusunda sizin kendi tecrübeniz nedir? Yani, sadece cevap bulan dualar değil, genel anlamda dualardan bahsediyoruz: dua etmek bizi Tanrı'ya ve bize İsa'da verilmiş olan güce nasıl yaklaştırabilir? _____

EK ÇALIŞMA: Mesih'in yüceltilmesi konusunda ki şu iki Ellen G. White yazısını inceleyin:

“Mesih göğün kapılarından geçtiğinde, meleklerin tapınmaları arasında tahta oturdu. Bu tören biter bitmez, Kutsal Ruh zengin ölçüde öğrencilerin üzerine indi ve Mesih gerçekten yüceltildi, hatta ezelden beri Baba'yla birlikteyken sahip olduğu görkemle kuşandı. Pentikost Günü'ndeki dökülüş, Kurtarıcı'nın taç giyme töreninin tamamlandığına dair Göğün bildirisiydi. O, verdiği vaade göre, Kendisinin rahip ve kral olarak gökte ve yerde tüm yetkiyi aldığına ve kendi halkının üzerinde Meshedilmiş Olan olduğuna dair bir işaret olarak, izleyicilerine gökten Kutsal Ruh'u göndermişti.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 34.

“Baba Oğlu'nu sevgiyle kucaklar ve ‘Tanrı'nın bütün melekleri O'na tapınsın’ diye emir verir. İbraniler 1:6.

“Tüm yöneticiler, krallar ve güç sahipleri tarifsiz bir sevinçle Yaşam Prensi'ne tanıklık ederler. Melekler önünde yere kapanırlar övgü dolu ilahiler söylerler. ‘Kuzu'nun gücü, zenginliği, bilgeliği ve kudreti, saygıyı, yüceliği ve övgüyü almaya layıktır.’ Vahiy 5:12.

“Tüm gökyüzü, meleklerin zafer ezgileriyle ve Kurtarıcı'yı yücelten ilahilerle yankılandı. Sevgi galip gelmişti. Kaybolan şey yeniden bulunmuştu. ‘Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek taht üzerinde oturanın ve Kuzu'nun olsun!’ Vahiy 5:13.”—*Sevgi Öğretmeni*, s. 820.

Tartışma Soruları:

1. Mesih'in yüceltilmesinde “şimdi” ve “henüz değil” durumları üzerinde kafa yorun. İsa hangi anlamda “şimdiden,” her şeyin Rabbi'dir ve kötü güçler de O'na boyun eğmiş durumdadır? Ve hangi anlamda her şey üzerindeki tam egemenliği geleceğe doğru bakmaktadır—yani “henüz değildir”? (Bkz. *1Kö. 15:24-28.*)

2. Siz ne ölçüde Mesih'in her şey üzerindeki egemenliğinin ışığında yaşam sürüyorsunuz? Ya da ne ölçüde diğer güçlerin ya da yetkileri gitgide azalmakta olan bu düşkün kuvvetlerin yetkisi altında yaşıyorsunuz? Hangisinin hangisi olduğunu nasıl anlıyorsunuz ve kesinlikle yenilgiye uğratılmış olsalar da dünyamızda hâlâ etkili olan kötülüğün bu güçlerinden nasıl uzaklaşabilirsiniz?

Üç Kitap, Bir Cevap

John Bradshaw Tarafından

Çocukken cevabını bulamadığım birçok sorum vardı. Neden günahlarımı bir rahibe itiraf etmem gerekti? İsa duamı kesinlikle duyabilecekken neden azizlere dua edeyim? Tanrı insanları sonsuza kadar cehennemde yakar mı?

Kiliseye gitmekten zevk alıyordum ve İsa'ya inanmaktan mutluydum. Ancak kiliseye gitmek soruları çözmedi. Birçok kiliseye katıldım. Her kilise Kutsal Kitap'a inandığım iddia ediyordu ama hiçbiri sorularıma cevap verememişti.

16 yaşımıdayken bir abim bana bir kitap verdi. Garip şeyler yapan başka bir kiliseye katılmıştı - cumartesi günleri kilise mi? - ama bu değişiklik ona oldukça iyi gelmiş gibi görünüyordu. Mutluydu, bu da kitabın okumaya değer olabileceğini düşünmeme neden oldu. Tarih ve kehanet üzerine olduğunu söylediği kitabı okuyacağıma söz vermişim ama giriş kısmından öteye gidememişim.

Birkaç yıl sonra bana kitabı okuyup okumadığımı sordu ve ona kitabı okumadığımı söylediğimde bana bir tane daha verdi. Bunu okuyacağıma dair ona güvence verdim. Bu sefer birinci sayfadan başladım. Çoğunu okudum. Birinci sayfanın çoğunu yani. Kitabı daha sonra okumak niyetiyle bıraktım ama bir daha elime almadım.

Aradan yıllar geçti. Kendi ülkem olan Yeni Zelanda'dan ayrılmış, İngiltere'de yaşamaya başlamıştım. İrlanda'ya yaptığım bir gezide, Tanrı ile anlamlı bir ilişki bulma umuduyla kiliseye gittim. Ama oradan ayrılırken, Tanrı'ya "Sen bana gerçeği gösterene kadar bir daha asla kiliseye gitmeyeceğim!" dedim.

Londra'ya döndüğümde bir paket beni bekliyordu. Abime bana iki kez verdiği kitabı nerede bulabileceğim konusunda bir fikri olup olmadığını sormuştum. Birkaç kitapçıya baktım ama bulamadım. Ve gelen postada hayatımı değiştirecek olan kitabın üçüncü nüshası vardı, The Great Controversy (Büyük Çarpışma). Bu kez kitabın ortasından okumaya başladım ve sonuna geldiğimde başa dönüp kaçırdıklarımı okudum. Sadece Kutsal Kitap'ın derin kehanetlerini açıklamakla kalmayan, aynı zamanda beni İsa ile buluşturan bir kitapta Tanrı'nın Sözü'nün gücüyle karşılaştım. Operatöre yapılan bir çağrı beni Londra'daki bir kiliseye bağladı ve böylece İsa ile yürüyüşüm ciddi bir şekilde başladı.

Kurtuluş planına dair yeni lütuflar ve içgörüler bulmaya devam ettiğimi fark ettiğim için hâlâ The Great Controversy'i okuyorum. Kutsal Kitap'tan başka hiçbir kitabın hayatım üzerinde daha büyük bir etkisi olmadı.

2023 ve 2024'te, The Great Controversy'nin toplu tanıtım ve dağıtımında küresel kiliseye katılın. Daha fazla bilgi için greatcontroversyproject.com adresini ziyaret ediniz veya pastörünüze sorunuz.

John Bradshaw, bir Adventist televizyon kuruluşu olan "It Is Written" programında hem konuşmacı, hem de direktördür.

Tanrı Bizi Nasıl Kurtarır?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Ef. 2:1-10; Ef. 5:14; Rom. 5:17; Ef. 5:6; 2Tİ. 1:7.

HATIRLAMA METNİ: “Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih’le birlikte yaşama kavuşturdu. O’nun lütfuyla kurtuldunuz” (Efesliler 2:4, 5).

14 Ekim 1987 tarihinde, 18 aylık bir bebek olan Jessica McClure, teyzesinin arka bahçesinde oyun oynarken yedi metre derinliğindeki eski bir kuyuya düştü. Bu acı olay dünyanın her yerinden basının ilgisini çekti ve gazetecileri olayın yaşandığı yer olan Midland, Texas’a yönlendirdi. Bütün dünya ağlayan, uyuyan, şarkı söyleyen ve annesine seslenen bebek Jessica’yı izlemeye başladı. Bu sırada acil görevlileri kuyuya taze hava üflüyorlardı.

Sonunda, düşüşünden elli sekiz saat sonra bütün dünya Jessica’nın onu hap-seden yirmi santim genişliğindeki kuyudan kurtarılışını izledi. Fotoğrafçı Scott Shaw’un Pulitzer ödülü kazanan fotoğrafı ise o anı ölümsüzleştirdi: Jessica’yı kurtarmaya çalışan görevlilerin, olayın merkezinde, aşağıda, sarıp sarmalanmış bir biçimde duran bebeğe bakan endişeli yüz ifadelerinin önünden geçen kurtarma kablosu.

İyi bir kurtarma öyküsü kadar ilgi çekici bir şey yoktur ve Pavlus, Efesliler 2:1-10 ayetlerinde tüm zamanların en yüce kurtarma görevini, Tanrı’nın insanlığı kurtarma girişimini bize çok yakından göstermektedir. Bizim, başkalarının kurtarılışının seyircileri olmakla kalmayıp, aynı zamanda kendi kurtarılışımızın da tanıkları olmamız öykünün heyecanını daha da yükseltiyor.

*22 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bir Zamanlar Ölü ve Şeytan Tarafından Aldatılmıştınız

Efesliler 2:1-10 ayetlerini okuyun. Pavlus'un burada İsa'nın bizim için yaptıkları konusunda vermek istediği ana fikir nedir?

Pavlus mektubunda Hristiyanlara sağlanmış olan kurtuluşu açıklamış (*Ef. 1:3-14, 15-23*) ve Efes'teki imanlıların durumunu kısaca aktarmıştı (*Ef. 1:13*). Efesliler 2:1-10 ayetlerinde ise onların ihtida öykülerini daha ayrıntılı, daha kişisel bir açıdan anlatacaktı. Pavlus burada, onların geçmişteki günahlı var oluşlarını, Mesih'in dirilmesine, göğe alınmasına ve yüceltilmesine bir ilave olarak resmettiği Tanrı'nın kurtuluşunun bereketleriyle karşılaştırıyor (*Ef. 2:4-7*) ve bu kurtuluşun, Tanrı'nın lütfunda ve yaratım işinde yatan temelini kutluyor (*Ef. 2:8-10*).

Paragrafın bu üç bölümü, Efesliler'e Mektup'un ifadelerinde düzgün bir biçimde özetlenmiştir: (1) Biz "suçlarımızdan ötürü ölüyüz"; (2) Tanrı, "bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu"; (3) "O'nun lütfuyla kurtuldunuz."

Pavlus, Efesliler 2:1, 2 ayetlerinde, mektubunu okuyanlara eskiden ruhsal açıdan ölü olduklarını, yaşamlarında düzenli olarak günah ve suç işlediklerini (*Ef. 2:1*) ve Şeytan'ın etkisi altında olduklarını söyleyerek (*Ef. 2:2*), onların ihtida etmeden önceki üzüntü verici var oluşlarının altını çiziyor. Pavlus hayatta olan kişiler için yazdığı için, onlardan "ölü" diye elbette mecazi anlamda bahsediyor (*Ef. 5:14 ile karşılaştırm*). Fakat Tanrı'dan, yaşamın Kaynağı'ndan ayrıldıklarından beri, durumları son derece gerçek ve vahimdi (*Kol. 2:13, Rom. 5:17, Rom. 6:23 ayetleriyle karşılaştırm*).

Pavlus, mektubunu dinleyenlerin geçmişteki yaşantıları üzerine düşündüğünde, onlara hakim olan iki harici güç olduğunu belirliyor. Bunlardan ilki "bu dünyanın gidişi" (*Ef. 2:2*), yani Efes'teki baskın toplumun, insan yaşamını Tanrı'ya başkaldırıya dönüştürerek bozan adetleri ve davranış alışkanlıklarıydı.

Şeytan, onların geçmişteki var oluşlarına hakim olan ikinci güç olarak iki biçimde tarif ediliyor. O, "havadaki hükümranlığın egemenidir" (*Ef. 2:2*) çünkü "hava" (ya da "göksel yerler,") kötülüğün güçleri de dahil olmak üzere doğa üstü güçlerin yeri olarak bilinmektedir (*Ef. 1:3, Ef. 3:10, Ef. 6:12 ayetlerini karşılaştırm*). O ayrıca yeryüzünde de faaldir çünkü o "söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruhtur" (*Ef. 2:2*).

Bu ayetler büyük mücadele gerçeği hakkında bize ne öğretiyor? Ayrıca, İsa'nın zafer kazandığını ve O'nun zaferine hemen şimdi ortak olabileceğimizi biliyor olmaktan nasıl teselli ve umut bulabiliriz? _____

Eskiden Kendi Arzularımız Tarafından kandırılıyorduk

“Bir zamanlar hepimiz böyle insanların [itaat etmeyenlerin] arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık” (Ef. 2:3).

Tanrı'nın müdahaleleri bir yana, insan var oluşu sadece Efesliler 2:2 ayetinde bahsi geçen harici güçlerin değil aynı zamanda dahili güçlerin de hakimiyeti atındadır: “benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk” (Ef. 2:3; Yak. 1:14, 15; 1Pe 1:14 ile karşılaştırın).

Pavlus, mektubunu dinleyenlerin de bir zamanlar “doğal olarak ötekiler gibi... gazap çocukları” olduklarını söylerken ne demek istiyor (Ef. 2:3)? Efesliler 2:3 ve Efesliler 5:6 ayetlerini karşılaştırın.

Kayıp hayat, bugün de yeterince acı verici bir hakikat fakat son günlere dair çıkarımları yine de daha korkutucu. “Doğal olarak ötekiler gibi... gazap çocukları” (Ef. 2:3) olan insanlar, zamanın sonunda Tanrı'nın yargılamasının tehdidi altında bulunuyorlar.

“Doğal olarak gazap çocukları” ifadesi aynı zamanda bir başka ürkütücü gerçeğe işaret ediyor. Tanrı'nın suretini taşımaya devam ediyor olsak da, içimizde son derece çarpık bir şey bulunduğu anlaşılıyor. O halde, bir Hristiyan hayatı yaşamak bir iki kötü alışkanlığı yenmekten ya da mevcut durumda korkutucu olan şu veya bu “suçlara ve günahlara” (Ef. 2:1) galip gelmekten ibaret değildir. Biz sadece günahlarla değil günahın kendisiyle savaş halindeyiz. Tanrı'ya isyan etme ve kendimize zarar verme eğilimine sahibiz. İnsanlar, hükmen Şeytan'ın emirlerine (Ef. 2:2) ve kendi tabiatlarından kaynaklanan günahlı arzularına (Ef. 2:3) itaat ederek, kendilerine zarar veren, günahkâr davranışlardan oluşan bir düzenin içine hapsedilmiş durumdadırlar. İmanlılar da bir zamanlar “doğal olarak gazap çocuklarıydı.”

Pavlus'un burada geçmiş zaman kullanmış olduğunu unutmamamız önemli-“Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık” (Ef. 2:3). Bu, kötülüğe karşı insanın doğasından kaynaklanan eğilimin imanlılar için artık bir realite olmadığı anlamına gelmiyor. Pavlus mektubunun oldukça uzun bir bölümünü (Efesliler 4:17-5:21), günahkâr doğamızdan kaynaklanan günahkâr davranışların Hristiyanlar için bir tehdit olmaya devam ettiği konusunda uyarılarda bulunmak için harcıyor. Fakat şu anlama geliyor: bu “eski yaratılış,” Mesih'in kudreti aracılığıyla “eski yaratılışı üzerinden sıyrıp,” “gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaratılışı giyinmeyi” başarabilen imanlıya bundan sonra egemen olmak zorunda değildir (bkz. Ef. 4:22-24).

Kendimizi İsa'ya teslim ettikten sonra dahi, doğamızın ne kadar yozlaşmış olduğunu görüp tecrübe etmeyen var mıdır? Bu, hayatımızın her anında O'na sadık kalmamızın ne kadar önemli olduğu konusunda bize ne öğretmelidir?

Şimdiyse Mesih'le Birlikte Diriltildik, Göğe Alındık ve Yüceltildik

“Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için” (Ef. 2:4). Buradaki “Ama merhameti bol olan Tanrı” girişiyle Pavlus mektubunu okuyanların geçmiş yaşamlarıyla ilgili kederli tasvirinden (Ef. 2:1-3) çark ediyor ve imanlılar olarak onların yaşamlarını belirleyen yeni, umutla dolu hakikatlere yüzünü dönüyor (Ef.2:4-10).

İmanlılar ne anlamda Mesih'in diriltilmesine, göğe alınmasına ve yüceltilmesine iştirak ediyorlar? Bu iştirak ne zaman gerçekleşiyor? Ef. 2:6, 7.

Efesliler'in, imanlıların Mesih'le olan birliğinin altını çizen, Mesih'le dolu bir mektup olduğundan daha önce bahsetmiştik. Efesliler 2:5. ve 6. ayetlerde Pavlus, Tanrı'nın girişimleri vasıtasıyla imanlıların kendilerinin, merkezinde Mesih İsa'nın bulunduğu önemli kurtuluş tarihi olaylarına katıldıkları gerçeğini açıkça ortaya koymak için üç bileşik fiilden faydalanarak bu konuyu daha da açıyor.

İmanlılar: (1) Mesih'le birlikte diriltildiler; (2) Mesih'le birlikte göksel yerlere yükseltildiler (Pavlus muhtemelen bu ifadeyi, imanlıların Mesih'in göğe yükseltilmesine katıldıklarını belirtmek için kullanıyor); (3) Mesih ile birlikte oturtuldular, yani imanlılar evrenin tahtında Mesih'in “oturduğu yere” katıldılar. Onlar Mesih ile birlikte yüceltildiler.

Pavlus'un savının gücünü anlamak için, Efesliler 1:19-23 ayetlerine dönmeli ve Mesih'in ölümüyle, dirilişiyle, göğe alınması ve yüceltilmesiyle, bir zamanlar imanlıların yaşamında egemen olan tüm kötü ve ruhsal güçler karşısında zafer kazanmış olduğunu hatırlamalıyız. İsa'nın dirilişi, göğe alınması ve yüceltilmesiyle bu güçler, faal ve insan varlığına bir tehdit olarak kalmayı sürdürüyor olsalar da, bütünüyle hükümsüz kıldılar. Evren dönüştü. Gerçeklik değişti. İmanlılar bu olayların sadece seyircileri olarak kalmadılar, şahsen ve yakından olaylara dahil oldular. İsa ile birlikte diriltilmiş, O'nunla birlikte göğe alınmış ve O'nunla yüceltilmiş olmamız bizim için tamamen yeni bir olasılıklar düzeni açmaktadır. Cinlerin hükmettiği bir var oluştan, Mesih'te ki ruhsal bereketlerle dolu bir yaşama geçiş yapma hakkına sahibiz (2Tİ. 1:7).

“Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özenetim ruhu vermiştir” (2Tİ. 1:7). Bugün incelediğimiz ayetler Pavlus'un burada yazdıklarını anlamamıza nasıl yardım edebilir? _____

Sonsuza Kadar Lütüfla Bereketlendik

Efesliler 1:3, 4 ayetlerindeki, Tanrı'nın kurtuluş için yaptığı plan ile, bu planın Efesliler 2:7 ayetinde açıklanan ebedi sonuçlarını karşılaştırın. Tanrı'nın kurtuluş tasarısının esas unsurları ve hedefleri nelerdir?

Mezuniyet törenleri harika kutlamalardır. İster ana okulu için olsun ister bir üniversite, mezuniyet önemli bir başarının, yaşamın ya da kariyerin başka bir aşamasına geçişin göstergesidir. Bizim imanlılar olarak müjdenin engin bir gerçeğini anlamamız çok önemli: lütüftan asla mezun olmuyoruz. Lütüf derece ile bitirmemiz ya da ona olan ihtiyacımızdan mezun olmamız diye bir şeyin kutlaması asla olmayacaktır.

Pavlus bu gerçeği kapsamlı bir kronolojiyle vurgulayarak Efesliler 2:7 ayetinde doğruluyor. Tanrı geçmişte bizi kurtarmak için Mesih'te harekete geçti. Bizi Oğlu İsa Mesih ile o kadar özdeşleştirdi ki, biz mevcut durumda O'nun dirilişinin, göğe alınmasının ve yüceltilmesinin katılımcıları olduk (Ef. 2:4-6). Fakat Tanrı'nın tasarısı lütüfla dolu bir geçmişle ve merhametle yıkanmış bir şimdiki zamanla sonlanmıyor. Tanrı'nın, temeli kadim zamanlardaki ilahi konseylere dayanan tasarısı (Ef. 1:4), sonsuz geleceğe kadar uzanmaktadır. Tüm "gelecek çağlar" (Ef. 2:7) onun kapsamındadır. O'nun ebedi gelecek için olan tasarısı, geçmişteki ve günümüzdeki işleriyle aynı ilkede, lütuf ilkesinde bulunmaktadır. Tanrı, "Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda" (Ef. 2:7) sergilemek için can atmaktadır.

Pavlus, Tanrı'nın lütfunun, imanlıların her ihtiyaçlarını karşılamak için faydalandıkları akıl ermez bir değere sahip olan bir hazine ya da zenginlik olduğunu düşünüyor (Ef. 1:7 ve Ef. 3:8 ayetlerini karşılaştırın). Tanrı'nın bize gösterdiği bu muazzam cömertlik, O'nun lütfunun anlamlı, eskimeyen ve evrensel bir sergisine dönüşüyor.

"İsa, aramızda yaşamak için gelerek, hem insanlara hem de meleklerle Allah'ı açıklayacaktı . . . Fakat bu açıklama O'nun yalnızca yeryüzünde yaratılan çocukları için verilmemiştir. Küçük dünyamız evrenin ders kitabıdır. Allah'ın harika lütuf tasarısı, kurtaran sevginin gizemi 'meleklerin yakından görmeye büyük özlem duydukları' bir konudur ve onların sonsuz çağlar boyunca çalışacakları ders olacaktır. Hem kurtarılanlar, hem de günaha düşmemiş olan varlıklar, Mesih'in çarmıhında ilimlerini ve ilahilerini bulacaklardır. İsa'nın yüzünde parlayan nurun, özverili sevginin nuru olduğu görülecektir."—Ellen G. White, *Sevgi*

Şimdiyse Tanrı Tarafından Kurtarıldınız

Geri dönüp Efesliler 2:1-10 ayetlerini, Pavlus'un 8-10 ayetlerindeki sonuç bölümüne odaklanarak baştan sona okuyun. Paragrafı sonuca bağlarken hangi noktaları vurguluyor?

Efesliler 2:1-3 ayetlerinde Pavlus, Efes'teki imanlıların kurtuluşunun iyi huy-larından ya da güzel niteliklerinden kaynaklanmadığını ortaya koyuyor. Öykü başladığında onlar ruhsal açıdan ölüydüler. Onlarda değerli hiçbir yaşam belirti-si yoktu (Ef. 2:1). Bütünüyle günah tarafından fethedilmişlerdi (Ef. 2:1). Kişisel hiçbir girişim sergilemiyor, tersine bizzat Şeytan ve kendi adi tutkuları ya da zihinsel yamılgıları tarafından yönlendiriliyorlardı (Ef. 2:2, 3).

Farkında değillerdi ama sadece ruhsal bir yaşamdan ya da erdemden yoksun olmaktan çok daha kötü bir durum içerisindeydiler. Tüm insanlıkla birlikte onlar gerçek Tanrı'nın düşmanlarıydı, kader gününe ve ilahi yargılamaya doğru ilerli-yorlardı. Onlar da "ötekiler gibi... gazap çocuklarıydı" (Ef. 2:3).

Onların kurtuluşu kendi niteliklerine değil, Tanrı'nın açıklanamaz sevgisine dayanmaktadır—bu sevgi onun gayesi olan hiçbir şeyin değeriyle açıklanabilir değildir. Tanrı merhamet ve sevgiyle Mesih İsa'da onların yararına çalışmakta (Ef. 2:4) ve onları ruhsal ölümden diriltmektedir. Onlar Tanrı'nın müdahalesi sayesinde İsa'nın Kendisinin yolunu takip eden muazzam bir yolculuk kılavuz-na bağlı kalırlar. Ruhsal açıdan tümüyle ölü oldukları durumdan ve insafsız kölelikten diriltirler ve "göksel yerlere" taşınarak evrenin tahtında Mesih'le birlikte otururlar (Ef. 2:5, 6). Fakat bu yıldırma benzeyen ilahi müdahale anlık bir olay değildir. Gerçekten kalıcıdır ve sonsuza kadar dayanıklıdır çünkü Tanrı Mesih İsa'da sonsuza kadar lütfunu onlara sergilemek istemektedir (Ef. 2:7).

Pavlus Efesliler 2:1-10 ayetlerindeki paragrafı sonuçlandırırken, 8-10 ayet-lerinde, bu noktanın kalıcı olarak anlaşılmasını umut ederek konunun üzerinden bir daha geçiyor: İmanlıların kurtuluşu bir insan işi değildir, ilahi bir iştir. Bizden kaynaklanmaz, o Tanrı'nın armağanıdır. Hiç kimse onu harekete geçirdiğini iddia edip övünemez (Ef. 2:8-9). Tanrı'nın lütfuna dayanan biz inananlar O'nun lütfunun, yalnızca O'nun lütfunun sergileriyiz. Bizler Tanrı'nın "Mesih İsa'da" yarattığı, O'nun başyapıtlarıyız (Ef. 2:10).

Kurtuluşumuzun kendi gayretlerimizden değil de Tanrı'dan kaynaklandığını anlamamız bizim için neden çok önemlidir? _____

EK ÇALIŞMA: Efesliler'e Mektup'un altında yatan, bazen kısmen anlatılan ya da ima edilen bir öykü bulunmaktadır. Anlatımdaki önemli olaylar şunlardır:

1. Tanrı'nın "dünyanın kuruluşundan önce" insanları seçmesi (Ef. 1:4, 5, 11).
2. Onların geçmişteki kayıp var oluşları (Ef. 2:1-3, 11, 12; Ef. 4:17-19, 22; Ef. 5:8).
3. Tanrı'nın onları kurtarmak için Mesih'te müdahale etmesi (Ef. 1:7, 8; Ef. 2:4-6, 13-19; Ef. 4:1, 20, 21; Ef. 5:2, 8, 23, 25, 26).
4. Müjdeyi kabul etmeleri (Ef. 1:12, 13 ayrıca başka yerlerde de ima edilmektedir). Bir zamanlar "umutsuz" (Ef. 2:12) olanların, imanlıların ona doğru hareket ettikleri "tek bir umuda" sahip olmaları (Ef. 4:4; Ef. 1:18 ile karşılaştırın).
5. Mektubu dinleyenlerin öğrenciler olarak o günkü yaşamları. Tehlikelerle ve kötü güçlerin düşmanlığıyla dolu endişe verici bir zamanda yaşıyor olmalarına rağmen, yüceltilmiş Rableri'nin sağladığı kaynaklardan yararlanabiliyor olmaları (Ef. 1:15-23, Ef. 2:6, Ef. 3:14-21, Ef. 4:7-16, Ef. 6:10-20).
6. Tarihin gelecekteki zirvesinde, Ruh'un "güvence" (Ef. 1:13, 14) ya da "mühür" (Ef. 4:30) olarak üstlendiği işlevin amacına ulaşması. O parlak anda, mektubu dinleyenler onlara Mesih'te daha önce bahsedilmiş olan "mirası" sahiplenerek gösterdikleri sadakat için ödüllendirilecekler (Ef. 2:7; Ef. 6:8, 9); ayrıca Mesih'e olan imanları sayesinde gelecek olan, merkezinde Mesih'in olduğu çağda onlara bir yer bahsedilecek (Ef. 1:21; Ef. 2:7, 19-22; Ef. 4:13, 15; Ef. 5:27).

Tartışma Soruları:

1. Efesliler'in altında yatan öykü (yukarıdaki) sadece ilk yüzyılda yaşayan imanlıların öyküsü değildir. O bizim kendi öykümüzdür. Bu öykünün hangi önemli adımı ya da aşaması şu anda size en çok umut aşıyor?
2. Sizce Pavlus neden sıklıkla mektubunu dinleyenlerin günahkâr geçmişlerini hatırlatıp, onları ihtida etmeden önceki hayatlarını düşünmeye sevk ediyor?
3. Pavlus'un Efesliler 2:8-10 ayetlerindeki müjde özetiyle, Romalılar 1:16-17 ayetlerindeki daha eski tarihli özetini karşılaştırın. Hangi benzer konular ortaya çıkıyor? Hangi şekilde birbirlerinden farklılar?
4. İmanlıların iyi işlerinin onların kurtuluşlarında hiçbir işlevi olmamasına rağmen, yani iyi işler insanlara Tanrı'nın huzurunda asla kurtaran bir erdem sağlamıyor olsa da, Tanrı'nın imanlılar için planladıklarında hangi önemli rolü oynamaktadırlar? Ef. 2:10.

Rusya'da Dehşet: Bölüm 1

Andrew McChesney Tarafından

16 yaşındaki Almira, Rusya Başkurdistan Cumhuriyeti'nde doğüstü olaylarla ilgili kurslara kaydolduktan sonra evde olağandışı olaylar olmaya başladı.

Sene 1992 idi. Sovyetler Birliği bir yıl önce çökmüştü ve bir zamanlar yasak olan dine halkın ilgisi yüksekti. Moskova'dan iki Rus, Almira'nın Sibay kentindeki okuluna gelmişti ve duyular dışı algı üzerine ders dışı kurslar vermeye başlamıştı.

Almira'nın ailesi, Almira'nın kurslara gitmesini yasakladı.

Ancak Rus öğretmenler, hastalıkların nasıl iyileştirileceği de dahil olmak üzere inanılmaz sırları açığa çıkarmaya söz vermişlerdi. Almira'nın annesi bir süredir baş ağrısı çekiyordu ve Almira ona yardım etmek istiyordu. Bu yüzden gizlice kurslara katıldı. Ona, görünmeyen iyi ve kötü güçlerle çevrili olduğu ve onlara hakim olursa harikalar yaratabileceği öğretildi.

Evde tek başınayken öğrendiklerini uygulamaya çalışıyordu. Evinde, görünmeyen güçlerle onları kontrol etmek istediğini söyleyerek tek taraflı bir konuşma yaptı.

O gece yatmak için ışığı kapattığında odada bir varlık hissetti.

Bir süre sonra gündüz evde yalnızken bu varlık kendini göstermeye başladı. Bazen bir pencerenin önünden koşan bir gölge fark ederdi.

Korkmuyordu. Güçlü olduğunu ve görünmez bir gücü kontrol etme yolunda ilerlediğini düşünüyordu.

Zaman geçtikçe, gücün kendisinden daha güçlü olduğunu dehşetle fark etti. Kontrol edemiyordu.

Korkmuştu, artık geceleri yatağa girerken ışıkları kapatmıyordu. Uyumaktan korkuyordu. Büyük uğraşlar sonucu uyuyabildiğinde ise korkunç kabuslar görüyordu.

Almira çaresizlik içinde annesinden onunla yatmasını istedi. Ama annesi birkaç gün sonra bunu reddetti. Sürekli kabus gördüğünü söyledi.

Sonraki altı ayda Almira'nın hayatı alt üst oldu. Notları düştü ve öğretmenleri, arkadaşları ve ailesiyle sürekli çatışma halindeydi. Korkuyordu. Nereden yardım isteyeceğini bilmiyordu.

Almira'nın hikayesi haftaya devam edecek. Müjdenin Rusya dahil bütün dünyada yayılmasına yardımcı olan misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Yatay Kefaret: Çarmıh ve Kilise

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 2:11-22; Rom. 3:31; Rom. 7:12; Yşa. 52:7; Yşa. 57:19; Yu. 14:27; 1Ko. 3:9-17.*

HATIRLAMA METNİ: “Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa’da Mesih’in kanı sayesinde yakın kıldınız. Çünkü Mesih’in kendisi barışımızdır. Kutsal Yasa’yı, buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak iki topluluğu birleştirdi” (*Efesliler 2:13, 14*).

Siz Yahudilerin Tanrısı’na değer vermeyi öğrenmiş bir Greksiniz, Uluslardansınız. Aslında pek çok tanrıya tapınmayı bıraktınız Tek gerçek Tanrı’yı benimsediniz. Yerusâlim tapınağının güzel avlularında ve yivli sütunlarının arasında ilerlerken, duyduğunuz ibadet seslerine övgüler söylüyorsunuz. Fakat tam o anda karşınızda bir buçuk metre yüksekliğinde taştan bir engel çıkıyor. Taşın her yüzünde Latince ve Grekçe dilinde şunlar yazılı: “Hiçbir yabancı bu bariyerin ötesine geçemez ve tapınağın içine giremez. Bunu deneyip yakalanan kişi ölümü için yalnızca kendisini suçlayabilir.” O anda kendinizi engellenmiş, yabancılaşmış, ayrımcılığa uğramış hissediyorsunuz.

Efesliler 2:11-22 ayetlerinde Pavlus Mesih’in çarmıhının çok önemli bir fark yarattığını, böyle engelleri ve duvarları yıktığını görüyor. Çarmıh dikey planda yabancılaşmayı ortadan kaldırmakta, insanlarla Tanrı’yı barıştırmaktadır. Yatay planda ise insanları birbirleriyle barıştırmaktadır. Çarmıh düşmanlığı ortadan kaldırmakta, Yahudiler ve Ulusları barıştırarak, onlardan “yeni bir insan yaratmaktadır” (*Ef. 2:15*). Onlar birlikte yeni bir tapınak, “Ruh aracılığıyla Tanrı’nın konutu” olurlar (*Ef. 2:22*).

Bu gerçek bugün bizim için ne anlam ifade ediyor?

*29 Temmuz Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mesih'e Yakınlaştırıldık

Efesliler 2:1-3 ayetlerini, Pavlus'un mektubunu dinleyenlerin Uluslar geçmişlerini tarif etmesini, Efesliler 2:11, 12 ayetleriyle karşılaştırın. Onların geçmişleriyle ilgili yaptığı son tarifte Pavlus ne söylüyor?

Artık Mesih'e iman etmiş ve O'nun "bedeni" kilisenin üyeleri olan Uluslardan olanlar, bir zamanlar İsrail'den ve Tanrı'nın sunduğu kurtuluştan tamamen ayrılmış durumdaydılar. Pavlus, onların bu geçmişlerini "anımsamalarının" (Ef. 2:11) önemli olduğunu söylüyor. Onlar o zaman "Mesihsizdiler," Meshedilmiş Olandan, İsrail'in Mesih'inden mahrumdular. Onlar "İsrail vatandaşlığına [devlete ya da halka] yabancıydılar." Ayrıca "vaat anlaşmalarına yabancı," Tanrı'nın kurtuluş tarihi boyunca sunduğu kurtuluş vaatlerinden habersizdiler. İsrail'e ve onun vasıtasıyla sunulan kurtuluşa yabancılaşma, onların bir zamanlar hiçbir "umuda" sahip olmadıkları ve "dünyada tanrısız" oldukları anlamına geliyor (Ef. 2:12).

Ayrıca, Uluslardan olanlar geçmişteki yaşamlarında kendileri ile Yahudiler arasındaki büyük bir düşmanlığa kapılmışlardı. Pavlus bu yerleşmiş nefreti, onun bir göstergesinden, takılan isimlerden bahsederek hatırlatıyor. Yahudiler, Uluslardan olanlara "sünnetsizler" diyerek onlarla alay ediyorlardı ve Uluslardan olanlar da denk bir ifadeyle Yahudilere "sünnetli" diyerek onlarla dalga geçiyorlardı (Ef. 2:11).

Fakat Efesliler 2:13 ayeti artık her şeyin tamamen farklı olduğuna işaret ediyor. Pavlus şöyle diyor: "Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa'da Mesih'in kanı sayesinde yakın kıldınız."

Pavlus Uluslardan olan imanlıların bir zamanlar "uzak" olduklarını söylerken, Yeşaya 57:19 ayetinden yararlanıyor: " 'Uzaktakine de yakındakine de tam esenlik olsun' diyor RAB, 'hepsini iyileştireceğim' " (Ef. 2:17, 18 ile karşılaştırın). Mesih'te ve O'nun çarmıhı sayesinde, Uluslardan olan imanlılar bir zamanlar ayrı tutuldukları her şeye, Tanrı'ya, umuda ve Yahudi kardeşlerine yakın kıldılar. Pavlus'un tarifinin açıkladığı son derece iyi haber şudur: Mesih'in çarmıhının Yahudiler ve Uluslardan olanlar arasındaki büyük anlaşmazlığı ortadan kaldırılabiliyor olması, tüm kavgalamızın ve bölünmüşlüğümüzün orada çözümlenebileceği anlamına gelmektedir. Bu iyi haber bizi kendi yaşamlarımızda ve kilisede bulunan anlaşmazlıkları yeniden gözden geçirmeye ve çarmıhın onları geçersiz kılacak kudretini görmeye davet ediyor.

İsa sizi hangi durumdayken kurtardı? Düzenli olarak, O sizi bulduğunda nerede olduğunuzu ve bulmamış olsa şimdi ne durumda olacağınızı düşünmek neden önemlidir? _____

Uzlaşma: Tanrı'nın Çarmıhtan Armağanı

“Çünkü Mesih'in kendisi barışımızdır... [O] iki topluluğu birleştirdi, aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı. Amacı... çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı” (Ef. 2:14-16).

Pavlus çarmıhı ve Mesih'in oradaki işinin etkisini Efesliler'e Mektup'un bu paragraflarının her birinde nasıl açıklıyor? Pavlus'un çarmıh ve onun ilişkilirimizi nasıl dönüştürdüğü konusunda söylediklerini nasıl özetleyebilirsiniz? (Bkz. Ef. 1:7, 8; Ef. 4:32; Ef. 2:13, 14; Ef. 2:16; Ef. 5:2, 25.)

Bu haftanın konusu olan paragrafımız, yani Efesliler 2:11-22 bağlamında, çarmıh imanlılar için üç büyük kazanç sağlamaktadır: (1) Tanrı'dan ve O'nun halkından “uzak” olan Uluslardan olanlar, şimdi her ikisine de “yakın kıldılar,” (Ef. 2:14) onlar artık Tanrı'nın çocukları, Yahudi imanlıların da kardeşleri oldular (Ef. 2:19); (2) Yahudiler ve Uluslardan olanlar arasındaki “düşmanlık” (Grekçe *echthros* “hasım” sözcüğüyle aynı kökten gelen *echthran* “husumet”) “çarmıhta öldürüldü” (Ef. 2:16). Mesih'in çarmıhı, Yahudiler ve Uluslardan olanların ezeli düşman gibi görüldüğü sürekli düşmanlık ve savaş durumunu ortadan kaldırmaktadır (Ef. 2:17); (3) Düşmanlığın yerini uzlaşma almaktadır. Mesih'in gayesi “çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı” (Ef. 2:16; Kol. 1:19-22 ile karşılaştırın).

Uzlaştırma neye benziyor? Uzlaştırılmak nasıl bir duygu? Bir anne kız arasında, uzun yıllar boyunca devam eden keskin bir yabancılaşma olduğunu hayal edin. Bu anlaşmazlığın bir lütuf dalgasıyla bağışlanma ile çözüme ulaştırıldığını ve sonrasında anne kızın bir araya geldiğini düşünün. Uzlaşma işte budur. Uzlaşma bir kilise üyesinin kendisini diğerlerinden ayıran herhangi meseleyi bir kenara koyduğu ve tüm kilise üyelerini onlara sunulanı kabul eden sevgili kardeşleri olarak onayladığı anda gerçekleşir. Uzlaşma bir mekanik ya da hukuki terim değil, tersine kişiler arası bir ifadedir ve bozulan ilişkilerin onarılmasını kutlar. Pavlus Mesih'in çarmıhtaki kudretli işinin, sadece kişiler arasındaki değil, aynı zamanda insan toplulukları arasındaki ilişkilere de etki ettiğini düşünüyor. Onun bizim yaşamlarımıza nüfuz edip bizi bölen şeyleri ortadan kaldırdığını, kavgalarımızı çözüme ulaştırdığını ve birbirimizi anlamamızı sağlayarak kardeşliğimizi yenilediğini hayal ediyor.

Başka biriyle uzlaşmak için buradaki ilkeleri ne şekilde hayata geçirmeniz gerekebilir? Bunu yapmaya nasıl başlayabilirsiniz?

Ayıran Duvarı Yıkarak

Pavlus, Mesih'in "buyrukları ve kurallarıyla birlikte" Kutsal Yasa'yı ne yaptığını söylüyor? Mesih bunu neden yapmıştı? (Bkz. Ef. 2:14, 15).

Pavlus burada muhtemelen Hirodes'in tapınağında İsrail sarayının etrafını saran ve ölüm tehdidi barındıran çit ya da korkuluğu ima ediyor. Pavlus bu duvarın yıkıldığını ve Uluslardan olanların Tanrı'ya ibadete bütünüyle erişim hakkına sahip olduklarını hayal ediyor (Ef. 2:18). Pavlus böyle her türlü duvarın Çarmıh tarafından ortadan kaldırıldığını söylüyor. Çünkü bu iki halkın, Yahudilerin ve Ulusların aslında bir olduklarını orada öğrendik.

Bazı kişiler Efesliler 2:14, 15 ayetlerinin, çarmıh sayesinde Sebt buyruğu da dahil olmak üzere On Emrin "geçersiz kılındığını" ya da "feshedildiğini" öğrettiğine inanıyor. Fakat Pavlus Efesliler'e Mektup'ta On Emir'in Hristiyan öğrenciliğini şekillendirmenin bir kaynağı olduğunu söyleyerek ona derin bir saygı gösteriyor. Beşinci emirden alıntı yapıyor (Ef. 6:2, 3) ve diğerlerini de ima ediyor (örn. Yedinci emir Ef. 5:3-14, 21-33; sekizinci Ef. 4:28; dokuzuncu Ef. 4:25; onuncu, Ef. 5:5). Bu, Pavlus'un yasa hakkında daha önce söyledikleriyle de uyumludur (Rom. 3:31, Rom. 7:12). Pavlus yasanın yanlış kullanımlarından bahseder fakat aynı zamanda yasanın kendisini onurlandırır ve geçerliliğini sürdürdüğünü kabul eder. Bu sebeple, On Emri geçersiz kılmak için bu ayetleri öne sürmek, özellikle de Kutsal Kitap'ta yasanın devam ettiğini vurgulayan tüm diğer ayetlerin ışığında, açıkça Pavlus'un buradaki niyetini yanlış yorumlamaktır.

Tersine, Yahudilerle Uluslardan olanların arasını açmak için herhangi şekilde yasayı kullanmak, özellikle de Uluslardan olanları Tanrı'nın halkına tamamen ortak olmaktan ve ibadete erişimden alkoymak için bunu yapmak, Pavlus'un gözünde aforoz sebebi ve yasanın ilahi maksadını kötüye kullanmaktır. Efesliler 2:14, 15 ayetlerinde bahsedilen "yasa," ya yasanın Yahudilerle Uluslardan olanları ayıran, Pavlus'un "buyrukları ve kurallarıyla birlikte" ifadesiyle açıkladığı törenlerle ilgili unsurlarıydı, ya da Yahudilerle Uluslardan olanları birbirinden ayıracak şekilde yorumlanmakta, büyütülmekte ve kötüye kullanılmakta olan bütünüyle Eski Ahit yasa düzeniydi.

Yedinci Gün Adventistleri ya da daha geniş anlamda Hristiyan toplumu üyeleri içerisindeki hangi gerginliklerle yüzleşmeli ve çözüme kavuşturulmalıdır? Mesih'e duyduğumuz ortak sevgi neden bu gerginliklerin üstesinden gelmemiz için yeterli olmalıdır? _____

İsa, Barış Vaazcısı

Pavlus Efesliler 2:17, 18 ayetlerinde Mesih'in hizmetini nasıl özetliyor?

Barış kavramı Efesliler'de çok önemlidir. Bu, mektubun "Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten" esenlik dilekleriyle başlayıp bitiyor olmasından bellidir (*Ef. 1:2; Ef. 6:23 ile karşılaştırm*). Efesliler 2:11-22 ayetlerinde daha önce gördüğümüz gibi, Pavlus Mesih'in barışı temsil ettiğini ("çünkü Mesih'in kendisi barışımızdır") ve bunu çarmıh aracılığıyla yaptığını savunuyor (*Ef. 2:14-16*). Mesih bir şeyi -Yahudiler ve Uluslardan olanlar arasındaki düşmanlığı (*Ef. 2:14, 15*)- ortadan kaldırmakla kalmıyor, uzlaşma ve barışla dolu ilişkilerin belirlediği yeni bir insanlık meydana getiriyor (*Ef. 2:15-17*). Bu sadece anlaşmazlıkların olmadığı bir barış değil, hem Tanrı ile hem de diğer insanlarla olan ilişkimizde bir bütünlük, esenlik içinde olmak anlamına gelen İbrani kavramı shalom ile dolu bir barıştır (*Rom 5:1*).

Pavlus imanlıların İsa'nın barış mesajını paylaşma işine nasıl iştirak ettiklerini hayal ediyor? *Ef. 4:3; Ef. 6:14, 15; Rom. 10:14, 15, Ef. 2:17-19, Yşa. 52:7, Yşa. 57:19 ayetleriyle karşılaştırm*.

Müjdeler İsa'nın bir barış vaazcısı olduğunu gösteren örneklerle doludur. Öğrencilere veda mesajında, onlara ve bize şu vaatte bulunuyor: "Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum" (*Yu. 14:27*). Ve sözlerini şöyle tamamlıyor: "Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!" (*Yu. 16:33*). Diriltildikten sonra, öğrencilerine görüldüğünde onlara tekrar tekrar şöyle diyor: "Size esenlik olsun!" (*Yu. 20:19, 21, 26*).

Efesliler 2:17, 18 ayetlerinde Pavlus, Mesih'in barış vaazının O'nun yeryüzündeki hizmeti döneminin ötesinde olduğunu ısrarla vurguluyor. O, kendi zamanında hem "uzaktakilere" (ihtida etmeden önceki Uluslardan olan imanlılara) hem de "yakındakilere" (Yahudi imanlılara) "barışı vaaz etmiştir." (*Ef. 2:11-13 ile karşılaştırm*). Tüm imanlılar bu bildiriye kabul ettiklerinde engin bir berekete kavuşmuş olurlar.

Çatışmanın araçları olmak yerine barış vaazcıları olmayı nasıl öğrenebiliriz? Hemen şimdi, hangi durumlarda iyileşmenin sağlanmasına yardım edebilirsiniz?

Kilise, bir Kutsal Tapınak

Pavlus, Efesliler 2:11-22 ayetlerinde Yahudiler ve Uluslardan olanların kilise-deki birliğini belirtmek için hangi tasvirlerden faydalanıyor?

Efesliler'e Mektup 2. bölümü incelerken, 1-10 ayetlerinin İsa ile birlik içerisinde yaşadığımızı öğrettiğini, 11-22 ayetlerinin ise O'nun kilisesinin birer parçası olarak diğer kişilerle birlik içerisinde yaşadığımızı öğrettiğini görüyoruz. İsa'nın ölümünün hem bizim Tanrı ile olan ilişkimizi tesis eden dikey faydaları bulunmaktadır (*Ef. 2:1-10*), hem de diğer insanlarla ilişkilerimizi temellendiren yatay faydaları bulunmaktadır (*Ef. 2:11-22*). İsa, çarmıh sayesinde, Uluslardan olan imanlılar ile Yahudiler arasındaki uçurumu derinleştirmek için kötüye kullanılmakta olan Yasa da dahil olmak üzere, onları ayıran her şeyi yıkmıştır (*Ef. 2:11-18*). İsa ayrıca imanlılardan oluşan muhteşem bir şey, yeni bir tapınak kurmuştur. Bir zamanlar tapınağın kutsal yerlerinde ibadet etmelerine engel olunan Uluslardan olanlar, artık yeni bir tapınak oluşturmak için Yahudi imanlılara katılıyorlar. Biz hepimiz Tanrı'nın kilisesinin bir parçası, "Rab'be ait kutsal bir tapınak" (*Ef. 2:19-22*) oluyor, İsa ve Mesih'te olan kardeşlerimizle birlik içerisinde yaşama ayrıcalığına sahip oluyoruz.

Pavlus'un 2:19-22 ayetlerindeki, kiliseden bir tapınak olarak bahsettiği mecazı, aşağıdaki ayetlerde ki kullanımlarıyla nasıl karşılaştırılabilir? *1Ko. 3:9-17; 2Ko. 6:14-7:1; 1Pe. 2:4-8.*

Pavlus, Uluslardan olanların kiliseye tamamıyla dahil edilmelerini tasvir etmek için, bir tapınak olarak kilise mecazından faydalanıyor. Bir zamanlar tapıntaki "İsrail sarayında" ibadet etmeleri yasak olanlar, artık sadece erişim hakkına sahip olmakla kalmayıp (*Ef. 2:18*), aynı zamanda "Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu olmak üzere" (*Ef. 2:22*) tasarlanmış olan yeni tapınağın inşaat malzemeleri oluyorlar.

Yeni Ahit yazarları kilisenin kutsallığını, kilisenin kurulması ve büyümesinde Tanrı'nın işlevini ve kilise içindeki imanlıların birliğini tasvir etmek için tapınak mecazından faydalanmışlardır. Bu mecaz biyolojik benzetmelerle bir arada kullanılmış (kilisenin "yükseldiği" *Ef. 2:21* ayetine bakın) ve inşa süreci genellikle vurgulanmıştır (*bkz. Ef. 2:22* "Siz de... hep birlikte Mesih'te inşa ediliyorsunuz"). Kilise sabit bir varlık olmaktan ziyade, "yaşayan Tanrı'nın tapınağı" olarak kimliğini kabul etme yetisine sahiptir (*2Ko. 6:16*).

EK ÇALIŞMA: Aşağıdaki tartışma soruları için bu paragrafı dikkatlice okuyunuz:

Pavlus Efesliler 2:11-22 ayetlerinde çarmıhın insan ilişkilerindeki kapsamlı etkisini tarif ederken özellikle hangi konudan bahsediyor? Pavlus, bir arada kilisenin üyeleri olan Yahudi ve Uluslardan olan imanlılar arasındaki ilişkilerden bahsediyor. Onların, Tanrı'nın ev halkının kardeş üyeleri olarak, ortak ve uzlaşmaya kavuşturulmuş durumlarını anlamalarıyla ve hayata geçirmeleriyle çok yakından ilgilendiğini ifade ediyor (*Ef. 2:19*). Bununla birlikte, Pavlus mektubun bütünü bağlamında geniş, kapsamlı bir gaye ortaya koyuyor. Gayenin konusu, Tanrı'nın her şeyi Mesih'te birleştirme tasarısı (*Ef. 1:9, 10*) ve Pavlus bunun "yerde ve gökte her" aileyi kapsadığını ifade ediyor (*Ef. 3:15*).

Daha da önemlisi, kilise içindeki üyelerin birliği, yani Efesliler 2:11-22 ayetlerinde bahsettiği konu, Pavlus'un Efesliler 3:10 ayetinde açıkladığı üzere çok daha geniş bir amaca hizmet etmektedir: "Öyle ki, Tanrı'nın [kiliseyi hem Yahudilerden hem de Uluslardan oluşturarak göstermiş olduğu] çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere şimdi diki dönemde bildirilsin." İmanlılar, Mesih'in çarmıhta kazanmış olduğu birliği hayata geçirerek, Tanrı'nın her şeyi Mesih'te birleştirme nihai tasarısının ilerlemekte olduğunu göstermelidirler. Onların uzlaşmaya kavuşturulmuş ilişkileri, Tanrı'nın Mesih'te birlik olmuş bir evren tasarısının göstergesidir. Dolayısıyla, bir bütün olarak Efesliler'e Mektup bağlamında, Efesliler 2:11-22 ayetlerini, günümüzde de önemli bir konu olan farklı toplumlar ya da ırklar arasındaki ilişkiler konusunda Kutsal Kitap ilkeleri olarak görmek uygun olacaktır.

Tartışma Soruları:

1. Efesliler 2:11-22 ayetlerinde, ırklar arası ilişkiler konusunda hangi Kutsal Kitap ilkeleri ortaya konmaktadır? Bu paragraf bir etnik grubun üyelerinin başka bir etnik grup üyeleriyle olan ilişkileri konusunda nasıl belirgin, Mesih merkezli bir yaklaşım sunmaktadır?
2. Tanrı'nın insan ırkının geleceği konusundaki tasarısı göz önüne alındığında (*Ef. 1:9, 10; Ef. 2:11-22*), kilisenin kendi içerisinde ırklar arası meseleler ve anlaşmazlıklarla ilgilenmesi ne kadar önemlidir?
3. Sizin kendi toplumunuzda, farklı etnik topluluklar arasında sıklıkla saklanan ve görmezden gelinen hangi meseleler bulunuyor? Kiliseniz, Mesih'in çarmıhta çoktan gerçekleştirmiş olduğu birleştirme işini hayata geçirmekte nasıl bir işlev yerine getirebilir? Siz bu işe nasıl katkı sağlayabilirsiniz?

İsa'da Güvende: Bölüm 2

Andrew McChesney Tarafından

Bir öğleden sonra, 16 yaşındaki Almira, aylarca süren uykusuz gecelerden bitkin bir halde okuldan eve döndükten sonra kestirmeye karar verdi. Bir kanepeye uzandı, yüzü odanın açık kapısına dönüktü. Evde yalnızdı.

Aniden, odadaki varlığı hissetti. Kapıya doğru baktığında bu varlığı ilk kez gördü. Kapıyı tamamen kapatan gri bulut gibi görünüyordu. Almira nedeni bilmiyordu ama gözünü kırpsa bile korkunç bir şey olacağını anlamıştı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kapı eşiğine baktı. Sonunda gözlerini kırmak zorunda kaldı. O salisede, gri bulut ona doğru fırladı. Almira çaresiz ve hareket edemez bir şekilde dev bir taşın içine gömülmüş gibi hissetti. Nefes almak için mücadele etti. Yardım etmeleri için iyi güçlere yalvardı. Yanıt yoktu.

O anda ezberlediği bir duayı hatırladı. Bu, atalarının geleneksel diniyle ilişkili, Hristiyan olmayan bir duaydı. Duayı okudu. Bir an için serbest kaldı ve nefes alabildi. Ama sonra varlık onu tekrar yakaladı. Duayı defalarca tekrarladı. Serbest bırakıldı ve tekrar yakalandı, serbest bırakıldı ve tekrar yakalandı.

Mücadeleden yorgun düşünce, kendini kurtarmak için ne yapabileceğini çılınlarca düşünmeye başladı. Aniden, doğaüstü kurslardaki Rus öğretmenlerden birinin İsa Mesih'in tüm iyi ve kötü güçlerden daha güçlü olduğundan bahsettiğini hatırladı. İsa'yı çağırma düşüncesi aklına geldi. Konuşmak için ağzını açtı. İsa'nın adının yalnızca ilk hecesini söylemeyi başardı ve gri bulut uçup gitti. Sanki İsa odaya girmiş ve onu esir alan kötü varlığı üzerinden atmış gibi hissetti.

Almira'nın İsa'ya ihtiyacı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ama nasıl olurdu bu? O bir Hristiyan değildi. Böylece iki aylığına atalarının geleneksel ibadethanesine gitti. Daha iyi uyumaya başladı, bu yüzden İsa'nın o tapınma yerini de ziyaret ettiğine karar verdi.

Daha sonra ablası Faniya, Almira'nın daha önce hiç görmediği iki arkadaşıyla eve geldi. O gün Faniya'nın, apartmanlarıyla aynı sokakta bulunan Yedinci Gün Adventist kilisesine gitmeye başladığını öğrendi. Gelen iki arkadaş, Adventist Kilisesi'nin üyeleri idi. Almira, hikayesini Adventist kızlara anlattı.

Bir kız, "Bu Şeytan," dedi.

Diğer kız, Almira'nın doğaüstü dersler olarak Şeytan'ın bölgesine girdiğini söyledi.

"Ama İsa senin tarafında," dedi. "Seni Şeytan'ın gücünden ancak O kurtarabilir."

Almira'nın hikayesi haftaya devam edecek. Müjdenin Rusya dahil bütün dünyada yayılmasına yardımcı olan misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Müjdenin Sırrı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Efesliler 3; Yak. 11:5–9; Hez. 43:13–16; Amos 7:7, 8; Va. 11:1, 2.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir. Kilisede ve Mesih İsa’da bütün kuşaklar boyunca sonsuzlara dek O’na yüce-lik olsun! Amin!” (*Efesliler 3:20, 21*).

Pavlus Efesliler 3. bölümü daha önce değinmiş olduğu bir konuyla açıyor: “Şöyle ki, öteki uluslar da mirasa ortaktır, aynı bedenın üyeleridir ve Müjde aracılığıyla Mesih İsa’da vaade ortaktır” (*Ef. 3:6*). Bu, günümüzde büyük ölçüde Uluslardan olanların meydana getirdiği kilisede şaşırtıcı olmasa da, o dönemde mektubu dinleyenlerin pek çoğu için son derece yeni bir şeydi.

Pavlus daha sonra İsa’nın müjdesini Uluslardan olanlara vaaz etmek konusundaki tutkusunu aktararak ilhamlı sözlerine devam ediyor.

Pavlus’un Roma zindanında geçirdiği zor zamanlar da dahil olmak üzere, bu görevini sürdürürken yaşadığı pek çok zorluğu da öğreniyoruz.

Ayrıca müjdenin kalbinde bulunan sırta, kilisede Uluslardan olanların Yahudi kardeşleriyle eşit haklara sahip olmaları sırrına olan bağlılığını öğreniyoruz. Kilise ve onun evrensel görevi için ne kadar heyecanlı olduğunu görüyoruz. Onu, lütfunu kilisesi aracılığıyla gösterdiği için Tanrı’yı överek dua ederken dinliyoruz.

Kısacası, müjdeye duyduğu tutkuda Pavlus’a katılmak için ilham buluyoruz.

*5 Ağustos *Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Pavlus: Zindana Atılmış Uluslara Elçi

Efesliler 3. bölümü okuyun. Okurken bir ya da iki ana temayı belirleyin. Pavlus hangi önemli konuları vurguluyor?

Efesliler 3. bölüm ilginç bir yapıya sahiptir. Pavlus bölüme su sözlerle başlıyor: “Bu nedendir ki, ben Pavlus siz uluslar uğruna Mesih İsa’nın tutuklusuydum” (Ef. 3:1). Daha sonra ise, Uluslara elçi olarak yaptığı işe odaklandığı uzun bölüme geçmek için konudan ayrılıyor (Ef. 3:2-13). Sonrasında, “Bunun için” (Ef. 3:14) diyerek asıl düşünce silsilesine döneceğinin işaretini veriyor ve 14-21 ayetlerinde ara vermiş olduğu dua açıklamasına devam ediyor.

Efesliler 3:1 ayetinde Pavlus kendisini, “Mesih İsa’nın tutuklusuydum” diye tanımlıyor. Bu, bir Roma tutsağı olmasına ve Roma İmparatorluğunun yetkisi altında gibi görünüyor olsa da, onun yaşamında daha derinlerde işlemekte olan ilahi bir gaye bulunduğunu açıklama biçimidir. O Roma’nın tutsağı değil, “Mesih İsa’nın tutuklusudur!” (Ef. 4:1 ile karşılaştırın).

Pavlus’un sıkıntılarında (Ef. 3:13) ve daha sonra da zincirlerinden (Ef. 6:20) bahsetmesinden, görece daha rahat bir ev hapsinde (Elç. 28:16 ile karşılaştırın) değil de zindanda olduğu anlaşılıyor. Birinci yüzyılda tutsak olmak ve özellikle bir Roma zindanında tutulmak çok sıkıntılı bir durumdu. Roma İmparatorluğu sağlık hizmetlerinin ve düzeni yemek servisinin bulunduğu iyi teşkilatlanmış zindanlara sahip değildi. Aslında imparatorluk zindanlara çok ihtiyaç duymuyordu çünkü hapis bir ceza olarak pek kullanılmıyordu. İnsanlar mahkemelerini ya da infazlarını beklerken zindana atılıyorlardı. Mahkumlardan kendilerine bakmaları bekleniyordu. Gıda ya da tüm diğer ihtiyaçlarının karşılanması için akraba ya da arkadaşlarına bağımlıydılar.

Pavlus’un endişelerinin merkezinde tutsaklığının imanlılar üzerindeki etkisi bulunuyor çünkü tutsak olmak bir onur-utanç toplumunda son derece utanç verici bir leke olarak kabul ediliyordu. Bazı kişilerin, “Pavlus nasıl göğe alınmış İsa’nın elçisi ve müjdecisi olup da hor görülen bir tutsak olabilir?” diye sormalarından endişe ediyor olabilir. Bu sebeple, imanlıların tutsaklığını Tanrı’nın tasarısının bir parçası olarak görmelerine yardım etmek için onu yeni bir çerçeveye oturtuyor. Pavlus onlar için sıkıntı çekiyor (“uğrunuza çektiğim sıkıntılar”) ve bir utanç kaynağı gibi görünen şey aslında sonunda onların “yücelik kazanmalarını” sağlayacak (Ef. 3:13).

Son derece zorlayıcı olabilecek durumlar içindeyken Tanrı’ya ve O’nun yöntemlerine güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz? _____

Müjdenin Uzun Zamandır Saklı Olan Sırrı

Pavlus'a emanet edilmiş olan bu sır nedir? *Ef. 3:1-6.*

Efesliler 3:1-6 ayetlerini çalışırken, aşağıdakilere dikkat edin:

İlk olarak, Pavlus mektubunun bu kısmını özellikle Efes'teki ev kiliselerindeki Uluslardan olan imanlılara hitaben yazıyor (*Ef. 3:1*).

İkinci olarak, Pavlus kendisine onlar, yani Uluslardan olan imanlılar için verilmiş olan Tanrı'nın lütfunu, onlara ulaştırmakla görevlendirilmiş olduğunu söylüyor (*Ef. 3:2*). Bu *vekilharçlık* ya da lütuf hizmeti, Pavlus'un, müjdeyi ("Tanrı'nın lütfunu") Uluslardan olanlara vaaz etmesi için kendisine verilmiş olan görevi tarif etme biçimidir (*Ef. 3:7, 8 ile karşılaştırın*).

Üçüncü olarak, Pavlus kendisine bir sır açıklanmış olduğunu iddia ediyor. Bu, yani "Mesih'in sırrı" (*Ef. 3:3, 4*) mektupta daha önce de bahsetmiş olduğu bir konuydu (*özellikle bkz. Ef. 1:9, 10; Ef. 2:11-22*). Pavlus müjdeyi kendisinin icat ettiğinin düşünülmesini istemiyor fakat onu duyurmak için Tanrı tarafından görevlendirilmiş olduğu konusunda hak iddia ediyor.

Dördüncü olarak, bu *sır* hakkında gelişmiş bir vahiy almış olan tek kişi Pavlus değildi çünkü Ruh aynı zamanda onu, Tanrı'nın tasarısının daha önceki kuşaklara vahyedilişini gölgede bırakan bir biçimde "Mesih'in kutsal elçilerine ve peygamberlerine" vahyetmişti (*Ef. 3:5*). Burada kullanılan peygamberler ifadesi muhtemelen Eski Ahit'teki peygamberler anlamında değil de, peygamberlik armağanına sahip olup, ilk Hristiyan ev kiliselerinde onu kullanan kişiler anlamında kullanılmıştır. Bir zamanlar gizli olan sır artık "açık bir sır" halini almıştır.

Pavlus son olarak şu açıklamayı yapıyor: "Şöyle ki, öteki uluslar da mirasa ortaktır, aynı bedenün üyeleridir ve Müjde aracılığıyla Mesih İsa'da vaade ortaktır" (*Ef. 3:6*).

Pavlus müjde konusunda tutkuluydu. Onun hem Yahudilerin hem de Uluslardan olanların meydana getirdiği kilisede ifade edilmiş biçimi onu heyecanlandırıyordu. Bu iki topluluk Tanrı'nın yeni toplumunun, yeni insan çeşidinin yani kilisenin inşaat malzemeleri olmuşlardı (*Ef. 2:14-16*). Bir zamanlar düşman olanların, artık müjde vaağinin "ortak mirasçılarına," (tek bir bedene, Mesih'in bedenine dahil olan) "beden ortaklarına" ve "ortak katılımcılara" dönüşmüş olduklarını söyleyebiliriz (*bkz. Ef. 3:6*).

Peki ya müjdenin öğrettiği kapsayıcılıkla ters düşen, belki de görünenin arkasında bulunan bazı tavrılara sahipseniz? Onlardan nasıl kurtulabilirsiniz?

Tanrı'nın Bilgeliğini İfşa Eden Kilise

Pavlus Efesliler 3:7-13 ayetlerinde Tanrı ve Tanrı'nın faaliyetleri hakkında ne söylüyor?

Pavlus yine "lütf armağanı uyarınca" görevlendirilmiş olduğunu iddia ediyor (*Ef. 3:7; Ef. 3:1, 2 ile karşılaştırın*). Bu armağan, müjdenin kendisi gibi onu alan kişi değerli olduğu için bahşedilmiş değildir, o Tanrı'nın lütfudur. Pavlus kendisini "bütün kutsalların en değersiz" (*Ef. 3:8*) diye tanımlayarak bu noktayı vurguluyor.

Pavlus'un mektuplarını tarih sırasına göre incelediğimizde fark ettiğimiz, onun kendisini değerlendirmesi konusunda ilginç bir gelişim mevcuttur. Pavlus en başlarda ilahi olarak atanmış elçi olduğunu savunuyordu (*Gal. 1:1*). Fakat daha sonraları kendisinin "elçilerin en önemsizi" olduğunu hatta "elçi olarak anılmaya bile layık" olmadığını söylüyor (*1Ko. 15:9*). Burada, Efesliler'de ise kendisini "bütün kutsalların en değersiz" olarak görüyor (*Ef. 3:8*). Son olarak da kendisini "günahkârların en kötüsü" diye tarif ediyor (*1Tİ 1:15*).

Belki de bu düşünce silsilesi Ellen G. White'in şu meşhur sözünü açıklamamıza yardım eder: "İsa'ya yaklaştıkça kendi gözünüzde daha kusurlu görüneceksiniz; zira görüşünüz daha keskin olacaktır ve sizin kusurlarınız O'nun kusursuz doğasına kıyasla geniş ve kesin bir tezat sergileyecektir."—*Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 42.

Pavlus daha sonra, Efesliler 3:10 ayetinde şöyle yazıyor: "Öyle ki, Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlürlüklere şimdiki dönemde bildirilsin." Burada bahsedilen "göksel yerlerdeki yönetimler ve hükümlürlüklere" kimlerdir? Kilise Tanrı'nın "çok yönlü" ya da çok yönlü bilgeliğini onlara nasıl bildiriyor? Efesliler 3:10 ayeti bu güçlerin hangi doğaya sahip olduklarını açıklamıyor olsa da, onların Efesliler 6:11, 12 ayetlerinde daha ayrıntılı bir biçimde tarif edilen kötü güçler olduklarını farz edersek yanılmayız. Öyleyse, bir zamanlar insanlığın bölünmüş parçaları olan Yahudileri ve Ulusları birleştiren kilisenin yapısı, "göksel yerlerdeki [bu kötü] yönetimlere ve hükümlürlüklere," Tanrı'nın gelecek için planladığı "yerdeki ve gökteki her şeyi Mesih'te birleştirme" (*Ef. 1:10*) tasarısı konusunda alarm verdiren bir bildiriye dönüşüyor. Onlara Tanrı'nın tasarısının ilerlemekte olduğuna ve mahkumiyetlerinin kesinleşmiş olduğuna dair haber veriliyor. Birlik olmuş kilisenin kendi doğası onların mutlak yenilgilerinin işaretidir.

Sizin kendi topluluğunuz Pavlus'un Efesliler 3:10 ayetindeki "görev tarifini" ciddiye alırsa, bu sizin ve kilise üyesi kardeşlerinizin birbirinizle olan ilişkisini ne şekilde etkiler?

Mesih Yüreğinizde İkamet Ediyor

Pavlus'un önceki, Efesliler 1:16-19 ayetlerindeki dua talebini, Efesliler 3:14-19 ayetlerindeki imanlılar için dilekleriyle karşılaştırın. Bu iki dilek hangi açılardan birbirine benzer?

Efesliler 3:14, 15 ayetlerinin tercümesinde önemli bir kelime oyunu mevcut bulunmaktadır. Pavlus, “yerde ve gökte her ailenin adını kendisinden aldığı Baba'nın önünde diz” çöktüğünü söylediğinde, Baba sözcüğünün Grekçe karşılığı olan pater ve aile sözcüğünün Grekçesi olan patria ile sesçil bir bağlantı kuruyor. Pavlus Efesliler'de Tanrı'nın kurtuluş tasarısının, tüm zamanlarda (Ef. 1:21) her şeyi içine alan (Ef. 1:9, 10) kapsamlı doğasını kutluyor. Ve burada da “yerde ve gökte her ailenin” “Baba'ya” ait olduğunu savunuyor. Her aile (*patria*) adını Baba'dan (*pater*) almaktadır. Bu harika bir haber!

Şöyle düşünün: Tüm kusurlarına ve yanlışlarına rağmen aileniz Tanrı'ya aittir. Aileniz kaderin zalim pençesinde değil, Tanrı'nın şefkatli ellerinde. Tanrı kusurlu aileleri seviyor. Onlar ilahi ismi taşıyorlar. O'nun sahiplik işaretini taşıyorlar.

Pavlus, Efesliler 3:16-19 ayetlerinde Tanrı'dan, Ruh'un varlığıyla onları içsel olarak güçlendirmesini (Ef. 3:16), aynı zamanda onların içinde ikamet ettiği belirtilen Mesih'le yakınlık kurmalarını (Ef. 3:17) ve sevgide köklenmiş ve temellenmiş,” (Ef. 3:17) oturmuş, güvenli bir ruhsal kimliğe sahip olmaları için onlara bol bol ruhsal deneyim bahşetmesini istiyor.

Pavlus imanlılara sunulan bereketlerin engin kapsamı için Tanrı'ya övgüler sunarken, üç boyuttan değil, dört boyuttan bahsediyor –“geniş ve uzun, yüksek ve derin” (Ef. 3:18). Bu boyutların ne anlama geldiğini açıkça belirlemiyor olsa da, burada çok önemli bir şeyin devasa büyüklüğünü tarif ediyor oldukları açıktır. Bu, Kutsal Kitap öğrencileri için ilginç bir bilmece ortaya çıkartıyor. Bu boyutlar Tanrı'nın bilgeliğini mi (dört boyut kullanan Eyüp 11:5-9 ayetleriyle karşılaştırın), Tanrı'nın kudretini mi (Ef. 3:16, 17 ile karşılaştırın) ya da 2:19-22 ayetlerindeki Efesliler'in ruhsal tapınmasını mı (Dört boyut kullanan Hez. 43:13 16 ayetleriyle karşılaştırın; Amos 7:7, 8; Va. 11:1, 2) tarif etmektedir? “Mesih'in sevgisinin” (Ef. 3:19) ne kadar büyük olduğunu tarif eden bu dört boyutun, bir sonraki cümledeki “Mesih'in sevgisinin ne denli geniş ve uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamak” için belirtilmiş olduğunu kabul etmek en doğrusu olacaktır (Ef. 3:19; Rom. 8:35-39 ile karşılaştırın). Yine de onun sözlerini görüyoruz ve onlar iyi haberdir.

Kilisede ve Mesih İsa'da Zafer

Pavlus dua açıklamasını bir şükür duasıyla, Tanrı'yı övdüğü kısa şairane bir ifadeyle sonlandırıyor. Pavlus ne için Tanrı'yı övüyor? Ef. 3:20, 21.

Pavlus imanlılar için dualarını yazıyordu (Ef. 3:14-19). Şimdiyse doğrudan ve güçlü bir şekilde dua ediyor. Pavlus'un şükür duası ortaya iki soru atıyor: 1. Bu metin, "Kilisede ve Mesih İsa'da... O'na yücelik olsun!" (Ef. 3:21) ifadesiyle kiliseyi Mesih'le bir tutarak uygunsuz bir şekilde yüceltiyor mu? Pavlus Efesliler'de kilise ile son derece ilgili olsa da, kilisenin Kutarıcısı'nın Mesih olduğu açıktır çünkü imanlıların yüreklerinde ikamet eden Mesih'tir (Ef. 3:17). Pavlus şükür duasında Mesih İsa aracılığıyla kiliseye sunulan kurtuluş için Tanrı'yı övüyor.

2. "Bütün kuşaklar boyunca sonsuzlara dek" (Ef. 3:21) ifadesi, kilise için Mesih'in dönüşünün beklemeye alındığı, maddi, sona ermeyen bir gelecek mi çiziyor? Efesliler'e Mektup gelecek için dirençli bir beklenti ortaya koyuyor. Örneğin Efesliler 4:30 ayeti "kurtuluş gününü" iple çekiyor. Ayrıca, imanlılar Mesih'in sınırsız, egemen kudretini "gelecek çağda" (Ef. 1:21) tecrübe edecekler. Pavlus'un şükür duası, Mesih'in sonsuz kudretini imanlıların faydası için kullanımının bir kutlaması olarak okunmalıdır.

Pavlus'un ikinci dua açıklamasına dönüp baktığımızda (Ef. 3:14-21; Ef. 1:15-23 ile karşılaştırm), Pavlus'un Baba'nın gözetiminin evrensel kapsamından (Ef. 3:14, 15), Kutsal Ruh'un hazır bulunmasından (Ef. 3:16), Mesih'in Kendisinin ortaklığından (Ef. 3:17) ve Mesih'in sınırsız sevgisinin ölçülemezliğinden (Ef. 3:18, 19) güç bulduğunu görüyoruz. Pavlus haklı olarak imanlıların Tanrı'nın "üstün gücüyle" (Ef. 3:19) dolduklarını hayal ediyor ve bu ruhsal gerçeklikleri Tanrı'nın kutsallara sunduğu kudretinin bolluğuna yeniden şaşırarak övgüyle kutluyor (Ef. 3:20, 21).

Sorunların, ayartuların ya da şüphenin baskısı altında her ezildiğimizde, Pavlus'un dualarının bu kaygısız cümlelerini hatırlayabiliriz. Zindana atılmış olan elçi, görüşümüzü Tanrı'nın gayelerinin ve lütfunun muazzam ufku yükseltiyor ve şu an her ne durumda olursak olalım Tanrı'nın nihai tasarısının katılımcıları olduğumuzu (Ef. 1:9, 10) ve O'nun kudretinin içimizde işlemekte olduğunu bize hatırlatıyor.

Sizin için özellikle değerli olan bereketler hangileridir? Tanrı'yı övmek için sebepleri sıraladığımız bir övgü duası yazın. _____

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından “Modern Uyanışlar” bölümünü okuyun.

“Gelişmemiş ruhsal durumumuzu, dolu dolu bilgeliğe sahip olmanın bizim ayrıcalığımız olduğunu söyleyen mevzu bahis metnimizin [Ef. 3:14–19] sunumuyla nasıl uyumlu hale getirebiliriz? Lütfü içinde gelişmek için her türlü ruhsal ve dünyevi üstünlüğe sahip olan bizler imkânlarımızı değerlendirmede Gök bizi nasıl görecektir? Elçi bu sözleri bizi boş yere ümitlendirmek için, bizi aldatmak için ya da beklentilerimiz yükselsin ve gerçek hayatta hayal kırıklığına uğrayalım diye yazmadı. O bu sözleri, Tanrı’nın krallığının mirasçıları olduğumuzda, ne olabileceğimizi ve ne olmamız gerektiğini bize göstermek için yazdı. Gelişmemiş bir tecrübeyle nasıl Tanrı’nın işçileri olabiliriz? Hristiyan ayrıcalığının bilgisine sahibiz ve Rab’in bizim sahip olmamızı arzuladığı Tanrı’ya dair şeylerdeki o derin, ruhsal anlayışı arıyor olmalıyız.

“Kutsal Kitap’a gerçekten inanıyor muyuz? Bu metinde bize sunulmuş olan Tanrı’nın bilgisine erişebileceğimize gerçekten inanıyor muyuz? Tanrı’nın ağzından çıkmış olan her söze inanıyor muyuz? Peygamberlerin ve elçilerin sözlerine, her ışık ve bereketin kaynağı olan ve tüm zenginlik ve doluluğun O’nda yaşadığı İsa Mesih’in söylemiş olduğu sözlere inanıyor muyuz? Tanrı’ya ve O’nun Oğlu’na gerçekten inanıyor muyuz?”—Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1 Ekim, 1889.

Tartışma Soruları:

1. Pavlus’un Efesliler 3:20, 21 ayetlerindeki şükür duasını Yeni Ahit’teki diğer şükür dualarıyla karşılaştırın –Rom. 11:33–36; Rom. 16:25–27; Flp. 4:20; 2Pe. 3:18b; Yah. 24, 25. Bu ayetler içerisinde hangi konular ve fikirlerden bahsediliyor? Onların örnek gösterdiği övgü ve ibadet tavrını nasıl benimseyebiliriz?
2. Pavlus’un Grekçe plērōma (“doluluk”) sözcüğünü Efesliler’e Mektup’taki dört kullanımını karşılaştırın (Ef. 1:10, 23; Ef. 3:19; Ef. 4:13). Sizce bu kavram Pavlus için neden çok önemliydi?
3. Pavlus’un Efesliler’in 3. bölümünde övdüğü Tanrı’nın tüm işleri içerisinde sizin için en ilham verici olan hangisi? Peki neden?
4. Pavlus Efesliler’e Mektup’un ilk yarısını, mektuba başladığı gibi (Ef. 1:3–21), dua ve övgü cümleleriyle sonlandırıyor. Tanrı’nın, Mesih ve Ruh aracılığıyla imanlıların yaşamında var olan gücü onu çok sevindiriyor (Ef. 3:16–21). Biz, Ellen G. White’in yukarıda yazdığı gibi bu gücü hayatlarımızda nasıl daha iyi tecrübe edebiliriz?

Ayetlerle Savaşmak: Bölüm 3

Andrew McChesney Tarafından

O gece, Almira başka bir kabus gördükten sonra uyandı ve bir sonraki Şabat günü Yedinci Gün Adventistleri kilisesine gitmeye karar verdi. Ama sabah, "Ben bir Hristiyan değilim. Oraya gidemem." diye düşündü. Ertesi gece, başka bir kabus gördü ve ne yapması gerektiği konusunda yine kendiyile mücadele etti. Sonraki Şabat günü Adventist kilisesine gitti.

Birkaç hafta sonra, Almira'nın ailesi onun her Şabat günü kiliseye gittiğini öğrendiler ve kiliseye gitmesini yasakladılar. Diğer akrabaları da olayı duydular ve ona kiliseye gitmemesi için yalvardılar. Komşular onun Şabat günleri kiliseye yürüdüğünü gördüler ve onu azarlamak için kasıtlı olarak apartmanlarından çıktılar. Her Şabat günü kiliseye gitmek son derece nahoş bir savaş haline geliyordu. Ama Almira kilisede ibadet etmekten zevk alıyordu ve gitmeye devam etti. İsa hakkında bilgi ediniyordu ve O'nda huzur buluyordu.

Ama evde söz konusu şeytani varlık etkisini sürdürüyordu. Kötü ruh, geceleri gelmeye devam etti. Almira yüksek sesle dua etmeye başladı, "İsa Mesih'in kanı adına, beni Şeytan'dan koru ki uyuyabileyim." Üç ay boyunca her gece dua etti. Ettiği dualar kötü ruhu uzaklaştırıyordu ama o korkmaya devam etti.

Adventist pastörüne korkularından bahsetti ve o da ona Kutsal Kitap'ı yüksek sesle okumasını önerdi. Kötü ruhun varlığını ne zaman hissetse Kutsal Kitap'tan Yeşaya 43'ü açtı. Verilen vaadi özellikle beğenmişti, "Ey Yakup soyu, seni yaratan, Ey İsrail, sana biçim veren RAB şimdi şöyle diyor: 'Korkma, çünkü seni kurtardım, Seni adınla çağırdım, sen benimsin... Gözümde değerli ve saygın olduğun, Seni sevdiğim için, senin yerine insanlar, Canım karşılığında halklar vereceğim.'" (Yeşaya 43:1,4 NKJV)

Aynı zamanda Yeşaya 49: 24-25'ten de huzur buluyordu: "Güçlünün ganimeti elinden alınabilir mi? Zorbanın elindeki tutsak kurtulabilir mi? Ama RAB diyor ki, 'Evet, güçlünün elindeki tutsaklar alınacak, zorbanın aldığı ganimet de kurtarılacak. Seninle çekişenle ben çekişeceğim, senin çocuklarını ben kurtaracağım.'"

Bir gece, bütün günahlarını yüksek sesle İsa'ya itiraf etti. Ondan sonra, uzun zamandır uyumadığı kadar rahat uyudu.

Sonunda Almira korkmayı bıraktı. Kutsal Kitap'ı okuyup dua ettiğinde, kötü ruh her seferinde evi terk etti. Ruhun kendisinden daha güçlü olmasına rağmen, İsa'nın her ikisinden de daha güçlü olduğunu fark etti.

Almira'nın hikayesi haftaya devam edecek. Müjdenin Rusya dahil bütün dünyada yayılmasına yardımcı olan misyon sunularınız için teşekkür ederiz.

Mesih'in Birleşmiş Bedeni

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Ef. 4:1-16; Flp. 2:3; Mez. 68:18; Elçilerin İşleri 2; 1Ko. 12:4-11, 27-30; 1Ya. 5:4.

HATIRLAMA METNİ: “Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı. Öyle ki, kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatılsın” (Efesliler 4:11, 12).

Ezop'un “Göbek ve Ayaklar” isminde meşhur bir masalı vardır. Masalda şöyle bir bölüm bulunur: “Göbek ve ayaklar kimin daha önemli olduğunu tartışıyorlardı. Ayaklar mideyi taşıyacak kadar güçlü olduklarını söyleyince, mide şu cevabı verdi, ‘Fakat arkadaşlar ben yemeği almasam siz herhangi bir şeyi taşıyabilecek güçte olmazdınız.’”—Lloyd W. Daly, *Aesop Without Morals [Maneviyatsız Ezop]*, s. 148.

Oysa Pavlus rühسال bir konuyu vurgulamak için insan bedeninden faydalanmıştı. Pavlus'a göre insan bedeni –ve Mesih'in bedeni olarak kilise– farklı işlevlere sahip çeşitli organlardan meydana geliyordu ve bedenın sağlıklı olması için bunların birlikte çalışması şarttı. Efesliler 4:1-16 ayetlerinde Pavlus, daha önce çok etkili bir biçimde yararlandığı beden mecazından yeniden faydalanıyor (Rom. 12:3-8, 1Ko. 12:12-31). Mesih artık bedenın Başı'dır ve bedenın birleştirilmesine yardım eden, her parçanın –her kilise üyesinin– bir bütün olarak onun becerilerine katkıda bulunduğu “yetenekli” kişilerle birlikte bedeni desteklemektedir.

Pavlus'un sağlıklı, birlik olmuş beden tasviri Tanrı'nın bizim için neyi hedeflediğini anlamamıza yardım ediyor: Mesih'te birlik olmuş verimli kilisenin parçaları olmak.

*12 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ruh'un Birliği

Efesliler 4:1-16 ayetlerini okuyun. Pavlus kilisenin birliğini beslemek için imanlıları nasıl cesaretlendiriyor?

Pavlus, Efesliler'e Mektup'un ikinci bölümüne (4.-6. bölümler), coşkulu bir birlik çağrısıyla başlıyor. Bu çağrı iki temel parçadan oluşmaktadır. İlk olarak, Efesliler 4:1-6 ayetlerinde imanlılardan birliği meydana getiren erdemleri ortaya koyarak, "Ruh'un birliğini" beslemelerini istiyor (Ef. 4:1-3) ve bu çağrısını şiirsel bir yedili "birlik" listesiyle destekliyor (Ef. 4:4-6). Daha sonra ise, Efesliler 4:7-16 ayetlerinde Pavlus yüceltilmiş, muzaffer İsa'yı müjdenin yayılmasına öncülük eden insanlardaki lütfun Kaynağı olarak tanımlıyor (Ef. 4:7-10) ve onların tüm diğer kilise üyeleriyle birlikte Mesih'in bedeninin sağlığına, gelişimine ve birliğine nasıl katkıda bulduklarını açıklıyor (Ef. 4:11-16).

Bölüm başlarken Pavlus Hristiyanları, aldıkları "çağrıya yaraşır biçimde" yaşamaya davet ediyor (Ef. 4:1). Pavlus burada aslında yürümek (KM ve CAN çevirileri) fiilini kullanıyor fakat aslında kast ettiği davranışlar ya da yaşam tarzıdır (Ef. 2:2, 10; Ef. 4:17; Ef. 5:2, 8, 15). Pavlus, onların çağrılarında bahsederken, Hristiyan imanına çağrıdan bahsediyor (Ef. 1:18; Ef. 2:4-6, 13). İmanlıları Tanrı'nın nihai planını gösteren birleştirci bir tavır içinde olmaya teşvik ediyor (Ef. 4:9, 10). Burada, alçakgönüllülük, yumuşak huyluluk ve sabırlılık gibi birliği sağlayacak erdemleri hayata geçirme vurgusuyla bu çağrısını başlatıyor (Ef. 4:1-3).

Bu ifadelerin her birini inceleyelim.

Pavlus, Efesliler 4:2 ayetinde bahsettiği *alçakgönüllülük* kavramını, başka yerde "öbürünü kendinden üstün" sayma diye açıklıyor (Flp. 2:3). O halde, alçakgönüllülük kendini küçük görmek gibi olumsuz bir manada değil (bkz. Kol. 2:18, 23), başkalarına değer verme ve onlara hizmet etme manasında anlaşılmalıdır.

Yumuşak huyluluk (Ef. 4:2) ise şöyle açıklanabilir: "kişinin kendini önemli görme hissine haddinden fazla kapılmamış olması niteliği," ayrıca "nezaket, saygı, uysalık anlamlarına da gelir."—Frederick Danker, *Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature [Yeni Ahit ve Diğer Erken Dönem Hristiyan Yazını Grekçe-İngilizce Sözlüğü]*, s. 861.

Son olarak, sabır (*katlanış [TC]* ile karşılaştırm), kıskırtmalara ve denemelere dayanabilme gücüdür. O halde, bu niteliklerin hepsi, kişinin kendisine verdiği önemden vazgeçip, onun yerine diğer kişilerin değerine odaklanması teması etrafında toplanmaktadır.

Alçakgönüllülük, yumuşak huyluluk, sabır. Bu özelliklerin bir halk olarak birlik olmamıza nasıl yardım edeceğini düşünün. Bu erdemleri geliştirmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Bir'in İçinde Hep Birlikte Bir Arada

Pavlus, bu kilisenin birliği konusunu destekleyen hangi yedi “birlikten” bahsediyor? Böyle bir liste yaparak neyi vurgulamaya çalışıyor? (Ef. 4:4-6).

Pavlus’un yaptığı yedi “birlik” listesinin şiirsel bir havası var ve Efesliler’de kullanılan bir onaylama ilahisini tekrarlıyor olabilir. Liste iki “birlikten” beraber bahsederek başlıyor: “Beden bir” (Kiliseden, Mesih’in bedeni olarak bahsediyor, *Ef. 4:12, 16; Ef. 1:23; Ef. 5:23, 29, 30*), “Ruh bir” (*Ef. 4:4*). Üçüncü bir ise “Çağrınızdan doğan tek bir” umuttur (*Ef. 4:4; Ef. 4:1 ile karşılaştırm*).

Listeye daha sonra üç unsur daha ekleniyor, “Rab bir” (burada Mesih’ten bahsediyor), “iman bir” (yani Hristiyanların inançlarının içeriği, *Ef. 4:13; Kol. 1:23; Kol. 2:7; Gal. 1:23; 1Tİ. 4:1, 6*), “vaftiz bir” (*Ef. 5:26 ile karşılaştırm*) ve son olarak da Tanrı’nın kapsamlı bir tanımla neticelendiriyor, “her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Tanrısı ve Babası birdir” (*Ef. 4:6*).

Pavlus Baba Tanrı’nın bu şiirsel betimlemesiyle neyi açıklıyor? O, “herkesin... Babası” olduğu için, Tanrı Yaratan’dır. Cümlemin diğer kısmı ise dünya yaratıldıktan sonra Tanrı’nın yaptığı “her şeyle” nasıl bir ilişki içinde olduğunu açıklıyor. Pavlus burada (Tanrı ile doğayı özdeş sayan) panteizmin ya da (dünyanın Tanrı’nın varlığının içinde olduğunu fakat onu tüketmediğini savunan) panenteizmin sapkınlıklarıyla uğraşmıyor. Tersine, Tanrı’nın aşkın olduğunu (“her şeyden üstün”), fiilen yönetmekte olduğunu (“her şeyle... olan”) ve her yerde bulunduğunu (“her şeyde olan”) açıklıyor.

Kilisenin birliği konusundaki şu iki düşünceye dikkat edin (*Ef. 4:1-6*). İlk olarak, birlik, kökleri bahsedilen yedi “birlikte” bulunan ruhsal bir hakikat, kutlu bir gerçekliktir (*Ef.4:4-6*). İkinci olarak, bu birlik onu beslememiz ve büyütmemiz için bizim gayretimize ihtiyaç duymaktadır (*Ef. 4:3*). Bu birliği hayata geçirirken sıklıkla hatalarımız için gözyaşı döküceğiz. Fakat hangi hataları yapmış olursak olalım, Mesih’teki Tanrı’nın kiliseyi birleştirme işini yapmaktan zevk almalı, bir ilahi gerçeklik olan “Ruh’un birliğinden” faydalanmalıyız (*Ef. 4:3*). Bunu yapmak, zor bir iş olan bu birliği geliştirme işine, bunu yaparak Tanrı’nın kendi işini gerçekleştirdiğimize dair taze bir inançla geri dönmemiz için bize güç verecektir.

Efesliler 4:4-6 ayetlerini tekrar okuyun. Size kendinizi nasıl hissettiriyor? Mesih aracılığıyla Tanrı’da ve Tanrı’yla birliğimiz hakkında söylediklerimizin ışığında, size kendinizi nasıl hissettirmelidir? _____

Armağanları Veren Yüceltilmiş Mesih

“Ama lütuf her birimize Mesih’in armağanı ölçüsünde bağışlandı. Bunun için Kutsal Yazı şöyle der:

‘Yükseğe çıktı ve tutsakları peşine taktı,

İnsanlara armağanlar verdi.’ Şimdi bu ‘çıktı’ sözcüğü, Mesih önce aşağılara, yeryüzüne indi demek değil de nedir? İnen de O’dur, her şeyi doldurmak üzere bütün göklerin çok üstüne çıkan da O’dur” (Ef. 4:7-10). Burada ne oluyor ve Pavlus bu ayetlerde neyi vurguluyor?

Pavlus burada Mezmurlar 68:18 ayetinden alıntı yapıyor. Ayet şöyle demektir: “Sen yükseğe çıktın, tutsakları peşine taktın, insanlardan, başkaldıranlardan bile armağanlar aldın, oraya yerleşmek için, ya RAB Tanrı.” Mezmurlar 68:18 ayeti Rab’bi, yani Yahve’yi, yanında savaş tutsaklarıyla birlikte başkentinin kurulduğu tepeye çıkan muzaffer bir komutan olarak resmediyor (bkz. Mez. 68:1, 2). Daha sonra da galip geldiği düşmanlardan vergi (“alınan armağanlar”) alıyor (Pavlus bu tasviri 68. Mezmur’un geniş bağlamına dayanarak göğe alınan Mesih’in “armağanlar vermesine” uyarlıyor, bkz. Mez. 68:35).

Mezmurlar 68:18 ayetindeki sıralamayı takip edersek, önce yükselme – Mesih’in göğe alınması (Ef. 1:21, 23)– gerçekleşiyor, daha sonra da inme gerçekleşiyor ve yüce, göğe alınmış Mesih armağanlar verip her şeyi dolduruyor. Pavlus Kutsal Ruh’un Pentikost günündeki dökülmesini işte bu şekilde tasvir ediyor (bkz. Elçilerin İşleri 2). Bu görüş, göğe alınmış İsa’nın *armağanlarının*, Ruh’un armağanları olarak tanımlandığı Efesliler 4:11, 12 ayetleriyle de doğrulanmıştır.

“Mesih tutsaklığı tutsak ederek göğe yükseldi ve insanlara armağanlar verdi. Mesih’in yükselmesinden sonra vaat edildiği şekilde Ruh indiğinde ve öğrencilerin bulunduğu yeri canlı, kudretli bir rüzgar gibi doldurduğunda sonuç ne oldu? Bir gün içinde binler ihtida etti.”—Ellen G. White, *Ye Shall Receive Power [Gücü Alacaksınız]*, s. 158.

Efesliler’deki bu ayetler derin olsa da, Mesih’in bizim için yaptığı ve özellikle de “her yönden her şeyi” (Ef. 1:23) Kendisiyle doldurduğunda yapacağı şeylere dair açıkladıklarından teselli bulmayı nasıl öğrenebiliriz?

Yüceltilen İsa'nın Armağanları

Pavlus, Mezmurlar 68:18 ayetinden referans alarak, yüceltilen, göğe alınan, zafer kazanmış İsa'nın yükseklerden halkına armağanlar verdiğini açıklamıştı. Göğe alınan İsa hangi "armağanları" ve ne amaçla veriyor? *Ef. 4:11-13.*

Pavlus göğe alınan İsa'nın kilisesine verdiği hazinenin alıcıları olarak dört grup "yetenekli" insandan bahsediyor: (1) elçiler; (2) peygamberler; (3) müjdeciler; (4) önderler ve öğretmenler (Grekçe ifadenin yapısı bunların tek bir grup olduklarını düşündürüyor). Mesih bu armağanları şu önemli işlerin gerçekleştirilmesi için veriyor: "Bunu kutsal yaşamlıların hizmet görmek için gerekli donatımı almaları, Mesih'in bedeni yararına kuruculukta bulunmaları için yaptı. Öyle ki, hepimiz imanda birliğe ve Tanrı Oğlu'nu bilme aşamasına erişelim, yetkin insanlar olalım, Mesih bütünlüğünün olgunluğuna ulaşalım" (Ef. 4:12, 13).

Bu son nokta, Ellen G. White'in ruhsal armağanlarını düşünen ilk Adventistler için özellikle çok önemliydi. Kutsal Kitap peygamberlik armağanının kilisedeki işlevinin sadece elçiler zamanında olduğunu mu tasdik ediyor? Yoksa armağan Mesih'in dönüşüne kadar devam edecek mi? İlk Adventistler aradıkları cevabı Efesliler 4:13 ayetinde buldular ve onu yolculuğu için verilen talimatları uygulamakla yükümlü bir gemi kaptanı ile ilgili bir öykü aracılığıyla paylaştılar. Gemi limana yaklaşırken, kaptan gemiye rehberlik etmek için bir kılavuzun gemiye bineceğini söyleyen talimatı görüyor. Asıl talimatlara sadık kalmak adına kılavuzun gemiye binmesine ve onun sunduğu rehberliğe itaat etmek zorunda. "Şu an asıl talimatlara kim kulak asıyor? Kılavuzu reddedenler mi yoksa bu kitabın verdiği talimata uygun olarak onu kabul edenler mi? Siz karar verin."—Uriah Smith, "Do We Discard the Bible by Endorsing the Visions? [Görüşleri Onaylayarak Kutsal Kitap'ı Boşa Mı Çıkartıyoruz?]" *Review and Herald*, 13 Ocak 1863, s. 52.

"Önderleri" (ya da "pastörleri"), "öğretmenleri" ve "müjdecileri" tanımlarken dikkatli olmalıyız çünkü bu mevkileri kendi zamanımızın koşullarına göre değerlendiriyoruz. Belirleyebildiğimiz kadarıyla, Pavlus'un zamanında bunların hepsi Efes'in ev kiliselerinde hizmet eden din görevlileri olurlardı (*1Pe. 2:9, Elç. 2:46, Elç. 12:12 ayetleriyle karşılaştırm*).

Yeşaya 5:4 ayetini okuyun: "Bağım için yapmadığım ne kaldı? Ben üzüm vermesini beklerken niçin yabancı üzüm verdi?" Bu ayeti, Tanrı'nın Ellen G. White'in hizmetiyle bize verdikleri bağlamında değerlendirin. Nasıl uyuyor?

Mesih'e Büyümek

Kilisenin Mesih'e benzeyen olgunluğunu tehdit eden tehlike nedir? Ef. 4:14.

Pavlus, "her öğretinin rüzgarı" ve "aldatıcı düzenler" gibi çeşitli fikirlerin imanlıların üzerine saldırdığı, bizim içinde bulunduğumuz durumdan çok da farklı olmayan bir ortam olduğunu seziyor. Bu tutarsız teolojinin tehlikelerini açıklamak için üç farklı betimlemeden faydalıyor: (1) çocukluğun toyluğu "çocuklar olmayacağız"; (2) derin denizlerin tehlikesi, "her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen"; (3) kumarbazlar gibi el çabukluğuyla iş gören kurnaz kişilerce dolandırılmak. Pavlus mecaz olarak Grekçe kubeia ("zar atma") sözcüğünü, "kurnazlık" anlamında kullanıyor.

Pavlus ayrılıkçılığın önemli bir hata göstergesi olduğuna inanıyor: Bedeni besleyen, büyüten ve bir arada kalmasını sağlayan şey iyidir, öte yandan onu tüketen ve bölen ise kötüdür. Onlar, ayrılıkçı öğretilerden sınanmış ve güvenilir öğretmenlerin öğretisine döndüklerinde (Ef. 4:11), gerçek Hristiyan olgunluğunda ilerleyecek ve Mesih'in bedeninde etkili işlevlere sahip olacaklar (Ef. 4:12, 13; Ef. 4:15, 16 aile karşılaştırm).

Sağlıklı bir kilise hangi konularda sağlıklı bir insan bedeni gibi işler? Ef. 4:15, 16.

Efesliler 4:1-6 ayetlerinde Pavlus kilisenin birliğini savunuyor ve onu faal bir biçimde büyütecek muhatapları bir araya topluyor. Kilise teolojik bir katiyet olsa da (Ef. 4:4-6), bizim üstün gayretlerimize ihtiyaç duymaktadır (Ef. 4:3). Birliği büyütmemizin bir yolu da, Mesih'in bedeninin faal "parçaları" olmaktır (Ef. 4:7-16). Her birimiz bedeninin bir parçasıyız, onun sağlığına ve gelişmesine katkıda bulunmalıyız (Ef. 4:7, 16). Ayrıca hepimiz elçilerin, peygamberlerin, müjdecilerin ve pastörlerin-öğretmenlerin çalışmasından fayda sağlamalıyız (Ef. 4:11). Bağların, sınırların ve "her eklemin" (Ef. 4:16) birleştirici bir işlevi vardır, hep birlikte Mesih'e büyümemizi sağlarlar ve bedeninin başında O vardır (Ef. 4:13, 15).

Bugün kilisemize doğru esen, "her öğretinin rüzgarlarından" bazıları nelerdir ve onlar karşısında nasıl dik durabiliriz? Cevabınızı Sebte günü derste söyleyin. _____

EK ÇALIŞMA: Efesliler 4:7-10 ayetleri üzerindeki çalışmamızı genişletecek iki not:

1. *Efesliler 4:9 ayetinin tercümesi.* Bazı çeviriler O'nun inişinin yükselişinden önce olduğunu belirtiyor ("Şimdi bu 'çıkıtı' sözcüğü, Mesih önce aşağılara, yer-yüzüne indi demek değil de nedir?"; *YÇ; ayrıca bkz. CAN*). Diğer çeviriler ise Grekçe metne daha sadık kalarak iniş ve çıkışın sıralamasını açık bırakıyorlar ("Ve eğer yerin aşağı kısımlarına indi demek değil ise, bu 'çıkıtı' ne demektir?"; *KM; ayrıca bkz. ThgvcC*). Bu yaklaşım, Salı gününün dersinde açıkladığımız gibi Mezmurlar 68:18 ayetindeki sıralamanın, yani önce Mesih'in göğe alınması, sonrasında ise O'nun Ruh'taki inişi sıralamasının takip edilmesini mümkün kılmaktadır.

2. *Tutsaklığı tutsak edip götürdü.* Pavlus, Efesliler 4:8 ayetinde, Grekçe Eski Ahit olan Septuaginta'daki (Eski Ahit'in ilk Grekçe tercümesi) Mezmurlar 68:18 ayetinden alıntı yaparken, "tutsaklığı tutsak edip götürdü" anlamına gelen bir ifade kullanıyor (bazı çeviriler ifadeyi bu şekilde tercüme etmişlerdir, *bkz. KM, CAN*) fakat aslında burada ifade edilmek istenen şudur: "Yükseğe çıktı ve tutsakları peşine taktı" (*bkz. YÇ, TC*). Yedinci Gün Adventistleri genellikle bu ifadenin, Mesih'in göğe yükselirken, O'nun Kendi dirilişi sırasında özel bir biçimde diriltilen kişileri yanında göğe götürmesinden bahsettiğini kabul etmektedir (*Mat. 27:51-53*). Bunlar, O'nun göğün saraylarına dönüşünde, Baba'ya sunduğu bir "sallamalık demet," kurtarılanların turfandalarını oluşturmaktadır (*bkz. Yedinci Gün Kutsal Kitap Şerhi*, 6. Cilt, s.1022; *Sevgi Öğretmeni* s. 819, *Sevgi Öğretmeni* s. 774, 775 ile karşılaştırm). Ya da, bu ayette, Koloseliler 2:15 ayetindeki gibi Mesih'in, mağlup edilen tutsaklar olarak tasvir edilen düşmanları -Şeytan ve onun kötü melekleri- karşısındaki zaferi betimleniyor olabilir.

Tartışma Soruları:

1. Efesliler 4:11 ayetindeki "ruhsal armağanlar" listesini, 1. Korintliler 12:4-11, 27-30; Romalılar 12:4-8 ve 1. Petrus 4:10, 11 ayetleriyle karşılaştırm. Gördüğünüz farklılıklar ve benzerlikler nelerdir?
2. Sınıfta, günümüzde kilisede esen "öğreti rüzgarları" hakkında konuşun. Pavlus'un nasıl bu rüzgarlarla sönmememiz gerektiğini söylediğine dikkat edin. Kendimizi ve kilisedeki diğer kişileri, bu rüzgarların bize verebileceği zararlardan korumanın belirli yöntemleri nelerdir?
3. Pavlus Efesliler'e Mektup boyunca "birlik" konusunu vurguluyor. Peki, biz her ne olursa olsun birlik olmayı istiyor muyuz? Diğer bir deyişle, hangi aşamada birlik olma arzusu zarar verici bir şeye dönüşebilir? Tartışın.

Gerçek bir Fedakarlık? Bölüm 4

Andrew McChesney Tarafından

Hemen hemen bir yıl geçmişti. Almira, kötü ruhu uzak tutmak için her gece dua ediyordu ve Kutsal Kitap okuyordu. Her Şabat Günü kiliseye gidiyordu, anne babası, akrabaları ve komşularının sinir bozucu eleştirilerine ve hatta tehditlerine katlanıyordu. Ancak hayatının geri kalanı değişmemişti. Hafta içi okula gidiyordu ve geceleri ve hafta sonları sık sık kulüplerde arkadaşlarıyla partilere katılıyordu.

Almira, 18 yaşında Hristiyan inancında bir yol ayırımına geldi. Cevaplayamadığı bir soruyla karşılaştı. Kutsal Kitap'ta İsa'nın ölümünün "Kurban" olarak nitelendirilmesini anlayamıyordu. Ona göre, İsa'nın ölümü bir fedakarlık gibi görünmüyordu. Acımasızca işkence görürken ve çarmıha gerilirken, diriltileceğini kesinlikle biliyordu, öyleyse O'nun ölümü nasıl bir fedakarlıktı? Buna karşılık, Almira her Şabat günü zulümle karşı karşıya kaldı ve annesi, babası, akrabaları ve arkadaşlarıyla olan ilişkisini İsa için feda etmiş gibi hissetti. Hikayesinin nasıl biteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha büyük bir fedakarlık yapmış gibi hissediyordu.

Kafası karışık Almira, bir cevap için dua etti. "Tanrım," dedi, "Sana endişelerimi açıkça söylemem gerektiğini ve söylersem cevap vereceğini okudum. İşte önerdiğim şey: Müjdelerde ve The Desire of Ages (Çağların Arzusu)'nda Senin hayatın hakkındaki yazıları her gün okuyacağım. Lütfen bana çarmıhtaki ölümünün ne anlama geldiğini ve fedakarlığının neden bu kadar büyük olduğunu açıkla."

Almira Kutsal Kitap'ı ya da Ellen White'in The Desire of Ages'ini okumayı pek istemiyordu ama her gün ikisini de okumaya kendini zorluyordu. İlk başta, okurken can sıkıntısıyla savaştı. İsa ile yakın bir ilişkisi yoktu. Şabat günü ibadet etmesine rağmen, haftanın geri kalanında kendi hayatını yaşıyordu.

Almira okumaya devam etti ve sonunda bir cevap buldu. The Desire of Ages'de şunları okudu: "Şeytan, şiddetli ayartmalarıyla İsa'nın kalbini burktu. Kurtarıcı, mezarın kapılarından öteyi göremedi. Umut, O'na mezardan çıkışını bir fatih olarak sunmadı ya da Baba'nın kurbanı kabul ettiğini O'na söylemedi. Günahın Tanrı'yı çok incittiğinden, onların ayrılığının ebedi olacağından korkuyordu" (754).

Bu onun duasına cevaptı. İsa da sonsuza dek öleceğinden korkmuştu ama Almira için risk almaya hazırdı. Hikayesinin nasıl biteceğini bilmediği gibi, O'nun da sonunu bilmediği aklına geldi. Ama onu kurtarmak için sonsuz yaşamı riske atmıştı.

Böylesine sonsuz bir aşk karşısında hayrete düşerek, dua ederek içini döktü. "İsa, yeryüzünde kimse seni izlemese bile, ben seni izleyeceğim." dedi.

Vaftizde hayatını İsa'ya adamaya karar verdi.

Almira'nın hikayesi haftaya devam edecek. Müjdenin Rusya dahil bütün dünyada yayılmasına yardımcı olan misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Mesih'in Şekillendirdiği Hayatlar ve Ruh'un İlham Ettiği Konuşma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 4:17-32; Kol. 3:1-17; Zek. 3:3-5; Zek. 8:16; Yşa. 63:10; Rom. 8:16, 26, 27.*

HATIRLAMA METNİ: “Önceki yaşayışımıza ait olup aldatıcı tutkularla yozlaşan eski yaradılışı üzerinizden sıyrıp atmaya, düşüncede ve ruhta yenilenmeyi, gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaradılışı giyinmeyi öğrendiniz” (*Efesliler 4:22-24*).

Jose Antonio, İspanya'nın Palma kentinde evsiz bir adam olarak yıllar boyunca sokaklarda yaşadı. 57 yaşındaydı fakat kırılmış, dağınık saçlarıyla ve sakallıyla, olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Bir gün, bir berber dükkânı işleten Salva Garcia yanına yaklaştı ve ona baştan aşağı bakım yapmayı teklif etti.

Jose berber koltuğuna oturduğunda etrafını saran çalışkan bir ekip onun saçını sakalını kesti, yıkadı şekil verdi. Sonra da Jose yeni ve şık kıyafetlere kavuştu. Sıra sonucu görmeye gelmişti! Jose bir aynanın karşısına geçtiğinde gözyaşlarına hakim olamadı. “Bu ben miyim? Çok farklı görünüyorum; kimse ben olduğumu anlayamayacak!” Sonrasında şöyle diyecekti, “O gün olan sadece görünümde bir değişiklik değildi, aslında hayatımı değiştirdi.”

Efesliler 4: 17-32 ayetlerinde Pavlus imanlıların baştan aşağı bir dönüşüm yaşadıklarını savunuyor. Eski benliklerini bırakmış, yeni kimliklerini benimsemişlerdi. Fakat bu Jose'nin yaşadığı gibi sadece görünüşten ibaret bir dönüşüm değildi. “Düşüncede ve ruhta yenilenmiş,” “gerçek doğruluğu ve kutsallığı” hayata geçirmişlerdi (*Ef. 4:23, 24*). Bu baştan aşağı bir değişimdi.

*19 Ağustos Sebte Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Günahın Aşağı Yönlü Sarmalı

Efesliler 4:17-32 ayetlerini Koloseliler 3:1-17 ayetleriyle karşılaştırın. Pavlus imanlıların kilisenin birliğini destekleyecek şekilde yaşamaları gerektiğini nasıl savunuyor?

Önceki bölümde, Efesliler 4:1-16 ayetlerinde, Pavlus'un konusu kilisenin birliği idi. Efesliler 4:1 ve Efesliler 4:17 ayetlerini karşılaştırdığımızda, nasıl *yürümelili* ya da yaşanmalı konusundaki bu iki uyarının ne kadar benzer olduklarını görüyoruz. Bu benzerlik Pavlus'un yine aynı konuyu ele aldığını –birlik ve birliği destekleyen yaşam tarzı– fakat bu sefer daha olumsuz bir bakış açısından değerlendirdiğini düşündürüyor.

Pavlus, Efesliler 4:17-24 ayetlerinde, Uluslardan olanların, birliği zayıflattığını söylediği yaşam tarzını (Ef. 4:17:19), birliği besleyen gerçek Hristiyan yaşam alışkanlıklarıyla karşılaştırıyor (Ef. 4:20-24). Pavlus'un Uluslardan olanların bu ahlaksız hayat tarzlarıyla ilgili sert eleştirisini okurken, onun Uluslardan olanların Mesih aracılığıyla Tanrı tarafından kurtarıldıklarına ve onlara Tanrı'nın halkıyla bütünüyle paydaşlık sunulduğuna inanıyor olduğunu unutmamamız gerekiyor (Ef. 2:11-22, Ef. 3:1-13). Sonra, Efesliler 4:17-19 ayetlerinde "uluslardan doğanlarla" (Ef. 2:11) ilgili sınırlı ve olumsuz bir betimleme yapıyor.

Pavlus sadece Uluslardan olanların gösterdiği belirli davranışlar ya da onların günahları konusunda endişeli değildi. Onların gösterdiği davranış alışkanlıkları, günahın pençesinde yaşamının getirdiği aşağı yönlü gidişat konusunda endişeliydi. Efesliler 4:17-19 ayetlerinin tam merkezinde nasır bağlamış bir ruhsallığın bir betimlemesini yapıyor: "Onların zihinleri karardı. Bilgisizlikleri ve yüreklerinin duygusuzluğu yüzünden Tanrı'nın yaşamına yabancılaştılar" (Ef. 4:17, 18). Ayette vurgulanan kararlı zihnin kaynağı bu nasırlaşmış ruhsallık ("Bilgisizlikleri ve yüreklerinin duygusuzluğu yüzünden... Bütün duyarlılıklarını yitirip," Ef. 4:18, 19) ve sonrasında altı çizilen ahlaksız şehvet alışkanlıklarıdır ("açgözlülükle her türlü pisliği yapmak üzere kendilerini sefahate verdiler" Ef. 4:19). Tanrı'ya yabancılaşmış oldukları için nasıl yaşayacaklarını bilmiyor ve O'nun kurtaran lütfundan ayrıldıkları için günahın ve ahlaksızlığın aşağı yönlü sarmalında ilerliyorlardı.

Günahın bir kişiyi daha da çok günah işlemeye doğru çekmekteki gücü konusunda sizin kendi tecrübeniz ne oldu? _____

Giyimde Etkileyici Bir Değişim

Pavlus mektubunu dinleyenlerin ihtida öykülerini tekrarlariken, onlara hangi çok önemli temel noktayı açıklıyor? (Ef. 4:20-24).

Pavlus onların önceki, Uluslardan olan durumlarını tarif ettikten sonra (Ef. 4:17-19), “Mesih hakkında öğrendikleriniz bunlar değil” demiyor. Onun yerine, “siz Mesih’i böyle öğrenmediniz” diyor (Ef. 4:20). Mektubunu okuyanların, O’nun [Mesih’in] sesini duyduklarını, O’nun yolunda eğitildiklerini belirterek, “O’ndaki gerçeğe uygun olarak” ifadesiyle, Mesih’in şekillendirdiği yaşamı benimsemeleri gerektiğini savunuyor (Ef. 4:21). Pavlus’a göre imana gelmek Mesih ile kişisel bir bağlantıya sahip olmakla olabilir. Bu bağlantı o kadar canlı ve gerçektir ki “Mesih’i öğrenmek” diye tarif edilebilir. Biz, yüceltilen ve göğe alınan İsa’nın canlı ve yanımızda olduğunu kabul ediyoruz. O’nun öğretileriyle ve örneğiyle şekillendiriliyor ve yaşayan Rabbimiz olarak O’na bağlılığımızı sunuyoruz. Yaşamlarımızı, O’nun Ruh ve Söz aracılığıyla gerçekleştirdiği faal rehberliğine ve yönetimine açıyoruz.

Pavlus bize Mesih’in şekillendirdiği bir yaşamı benimsemenin üç aşama gerektirdiğini söylüyor ve bu aşamaları bir giyim benzetmesiyle açıklıyor: (1) Eski yaşam alışkanlıklarını bırakmak ya da “sıyırıp atmak” (Ef. 4:22); (2) içsel bir “yenilenme” yaşamak (Ef. 4:23); ve (3) yeni, Tanrı’ya benzeyen yaratılışı “giyinmek” (Ef. 4:24). Pavlus’un mecazı, giyimin Eski Ahit’te hem günahkarlığın (bkz. Mez. 73:6; Zek. 3:3, 4; Mal. 2:16) hem de kurtuluşun (bkz. Yşa. 61:10; Hez. 16:8; Zek. 3:4, 5) bir simgesi olarak kullanılmasını yansıtır.

Eski zamanlarda erkekler iç çamaşırı olarak dize kadar inen bir ceket ve güneşten korunmak için de onun üzerine bir pelerin ya da manto giyerlerdi. Benzer şekilde bazı kadınlar da ceket ve üzerine pelerin giyerdi. Kutsal Kitap’ta bahsi geçen halklar yaşam mücadelesi içinde olan toplumlardı. Giysiler kıymetli ve pahalıydı, uzun süre kullanılırdı. Birden fazla takım kıyafete sahip olmak olağan dışı bir durumdu. Bu giysilerin kalitesi ve tarzı, onları giyen kişinin kişiliği ve statüsü hakkında fikir verirdi. Bir kişinin kıyafetlerini değiştirmesi, yeni bir takım kıyafet giymesi (bugün pek çok toplumda olduğu gibi önemsiz bir mesele olmanın aksine) olağan dışı ve önemli bir olaydı. Pavlus bu birinci yüzyıl bağlamında, yaşamdaki değişimin bir takım giysiyi tamamen değiştirmek kadar dikkat çekici olacağını hayal ediyor.

İsa hakkında bilgiler öğrenmek ile İsa’yı öğrenmek arasındaki fark, çok önemli fark nedir? _____

Birliği Oluşturan, Lütufila Dolu Konuşma

Pavlus'un imanlıların konuşmaları konusundaki öğütlerle dolu sözlerinden hangisi şu anda sizin için en önemlisi? Neden? (Ef. 4:25-29).

Pavlus, Efesliler 4:25-32 ayetlerinde ısrarla ilginç bir ifade biçiminden faydalanıyor. Efesliler 4:25 ayetinde bunun bir örneğini görüyoruz: Önce yasaklayıcı bir buyruk ("yalanı üzerinizden sıyırıp atın"); ardından olumlayıcı bir buyruk ("her biriniz komşusuna gerçeği söyleyin") ve son olarak da bir gerekçe ("Çünkü hepimiz aynı bedenın üyeleriyiz" yani şöyle demek istiyor, "tek bir bedeni oluşturan parçalar olduğumuz ve o tek bedenın parçaları olarak birbirimizle yakından ilişki içinde olduğumuz için"). Pavlus'un "gerçeği söyleyin" uyarısı, incelikten yoksun bir şekilde ezberden okunan gerçeğlerle diğer kilise üyelerinin karşısına çıkmaya çağırısı değildi. Pavlus, esenliği beslemek için gerçeği söylemeyi öğütleyen Zekeriya 8:16 ayetini ima ediyor.

Pavlus, Efesliler 4:31 ayetinde öfkeyi ve öfkeyle konuşmayı yasakladığı için, Efesliler 4:26 ayetindeki sözleri kilise içinde öfkelenilmesine izin veriyor değildir. Pavlus yine de öfkenin olabileceğini kabulleniyor fakat şu düşünceyle öfkenin ifade bulmasına sınır getiriyor: "Öfkeleniğinizde, onun günah işlemenize yol açmasına izin vermeyin."

Pavlus konuşma konusundaki sözlerine hırsızlar hakkındaki yasaklayıcı buyruğuyla bir ara veriyor: "Hırsızlık eden artık hırsızlık etmesin" (Ef. 4:28). Onun yerine, "kendi elleriyle iyi olanı yaparak emek versin" (Ef. 4:28; ayrıca bkz. 1Ko. 4:12, 1Se. 4:11) ve gerekçe de şudur ki, "böylece ihtiyacı olanla paylaşacak bir şeyi olsun" (Ef. 4:28). Pavlus'un hırsızlar hakkındaki sözlerini buraya eklemesinin sebebi, belki de Elçilerin işleri 5:1-11 ayetlerindeki Hananya ve Safira öyküsünde açıklandığı üzere, hırsızlık ve yanılıcı sözler söylemek arasındaki bağlantıdır. Pavlus'un, Mesih'in dönüştürme gücüne olan inancı o kadar kuvvetli ki, hırsızların iyilik yapan kişiler olacaklarını öngörüyor!

Pavlus daha sonra, "ağzınızdan hiç kötü söz çıkmamasın" (Ef. 4:29) diye buyuruyor. Bu, yıkıcı bir sözün, zarar verme işini gerçeğleştirmek için dudaklara olan görünürde durdurulamaz yolculuğunu tarif ediyor. Olumlu tarafından ise, Pavlus herhangi olumsuz ifadeye sadece engel bulunduğunu değil, şu üç özelliğe sahip bir ifadeyle değiştirildiğini hayal ediyor: (1) "işitenler yararlanmalı," (2) "ihtiyaca göre" olmalı" ve (3) "başkalarının gelişmesine yaramalı" (Ef. 4:29). Keşke tüm sözlerimiz buna uygun olsa!

İmanlıların Yaşamındaki Kutsal Ruh

Pavlus Hristiyan toplumunda konuşmayla ilgili günahlardan bahsederken, Kutsal Ruh'un imanlıların yanında olduğunu söyleyip hangi uyarıda bulunuyor? Ef. 4:30.

Pavlus aynı anda hem göz korkutucu bir uyarı yapıyor, hem de yürekleri ısıtan bir söz veriyor. Kilisede birbirimize karşı işlediğimiz günahlar pek önem taşımayan kabahatler değildir: Bizim Tanrı vergisi olan konuşma yeteneğimizi başkalarını eleştirmek için kullanmamız Kutsal Ruh'u kederlendirir (Ef. 4:25-27, 29, 31, 32). Pavlus'un Yeşaya 63:10 ayetini tekrarlaması ciddi bir uyarıda bulunduğunu gösteriyor: "Ama başkaldırıp O'nun Kutsal Ruhunu incittiler. O da düşmanları olup onlara karşı savaştı."

Pavlus güven tazeleyici bir vaatte bulunarak, Kutsal Ruh'un imanlıları Mesih'i kabul ettikleri günden (Ef. 1:13, 14), "kurtuluş gününe" (Ef. 4:30) kadar mühürlediğini doğruluyor. Ruh'un imanlı ile olan ilişkisi kırılğan değil, kalıcı bir ilişkidir. İmanlılar, Tanrı'nın konuşma armağanını bir silaha dönüştürerek Ruh'un içimizde yaşayan varlığına saygısızlık ettiklerinde, Ruh'a kalan gitmek değil kederlenmektir. Ruh'un niyeti imanlılarda var olmayı sürdürmek ve Mesih'in dönüşüne kadar onları Tanrı'nın sahip oldukları ve korudukları olarak işaretlemektir.

Pavlus Ruh'un ilahiliğini, O'na "Tanrı'nın Kutsal Ruh'u" diyerek vurguluyor ve O'nun kişiliğini de, Kutsal Ruh'un kederlendiğini belirterek ortaya koyuyor. (Ayrıca bkz. Rom. 8:16, 26, 27; 1Ko. 2:10, 13; 1Ko. 12:11; Gal. 5:17, 18.)

Tanrılığın sırrından bahsederken çok dikkatli bir şekilde ilerlemeliyiz. Ruh, Baba ve Oğul'la hem birdir hem de Onlardan ayrıdır. "Kutsal Ruh kendi iradesine sahiptir ve buna göre seçimler yapar. O kederlendirilebilir ya da O'na lanet okunabilir. Böyle ifadeler sadece bir güç ya da etkiye uymuyor, daha çok bir kişinin sahip olabileceği özellikler gibi. O halde Ruh sizin gibi ya da benim gibi bir kişi mi? Hayır. Biz ilahi olanı tanımlamak için sınırlı bir dil kullanıyoruz. Ruh insanların asla olamayacağı bir şeydir."—Paul Petersen, *God in 3 Persons—In the New Testament [Yeni Ahit'te—3 Varlıktaki Tanrı]*, s. 20.

"Tanrı'nın Kutsal Ruh'u" bizimle, yaptıklarımız O'nu etkileyecek kadar yakın bir ilişki içinde mi bulunuyor? Biz, zamanın sonuna kadar bizi mühürleyen kalıcı bir ilişkiyle bize emanet edilen Tanrılık'ın bir üyesi ile bir yaşamı paylaşıyoruz. Bu muazzam gerçeğe iman yanıtımız ne olmalıdır?

Kızgınlık Değil, İyi Yüreklilik

Pavlus “kurtuluş gününden” (Ef. 4:30) bahsederek, mektubunu okuyanları Mesih’in ikinci gelişi bağlamında konuşmalarını gözden geçirmeye davet etmişti. O halde Efesliler 4:31, 32 ayetlerinin, biz bu büyük olaya yaklaşırken konuşmalara dikkat edilmesi konusunda bahsettiği düşünülebilir.

Mesih’in dönüşü ışığında, konuşmayla ilgili hangi tavırlar ve davranışlardan vazgeçmeliyiz? Hangi tavır ve davranışları benimsemeliyiz? Ef. 4:31, 32.

Pavlus, Efesliler 4:17-32 ayetlerindeki son uyarısında yine yasaklayıcı bir buyrukla başlıyor ve bu sefer “sizden uzak” olması gereken altı kötülüğü tanımlıyor (Ef. 4:31); ardından da, iyi yürekli, şefkatli ve bağışlayıcı olmayı buyuran olumlu bir buyruk ve gerekçesi geliyor (Ef. 4:32). İmanlılar, “Tanrı sizi Mesih’te bağışladığı gibi” birbirlerini bağışlamalıdır (Ef. 4:32). Altı kötülük listesi “her kötü niyet” ve “her türlü kin” gibi her şeyi kapsayan ifadelerle başlıyor. Ve daha sonra da dört tane daha ifade ekleniyor: “öfke,” “kızgınlık,” “bağırışma” ve “iftira” (Ef. 4:31).

Bunlardan sonuncusu Grekçeye blasphemia sözcüğüyle tercüme edilmiştir ve aslında Tanrı’ya karşı alçaltıcı söz söylemek anlamına gelir. Fakat bu Grekçe sözcük aynı zamanda Tanrı’yı ve diğer insanları karalayan, “iftira” ya da “kötü konuşma” sözlerini ifade eder. Listede, tavırlar (hoşnutsuzluk, kızgınlık, öfke) sanki galeyana gelip öfkeli konuşmaya (bağırışma, iftira) yol açıyor gibi. Özünde, Pavlus Hristiyan konuşmasını sivilleştiriyordu. Öfkeli sözler söylenmesine yol açan tavırlar ve ondan faydalanan belagat taktikleri Hristiyan envanterinden kaldırılmalıydı. Hristiyan toplumu ancak bu şeylerin bir kenara bırakıldığı yerde gelişebilir, kilisenin birliği ancak orada beslenebilirdi (Ef. 4:1-16 aile karşılaştırm).

Fakat kötü konuşmalar değiştirilerek baskılanıp gizlenmemelidir. Mesih’in ailesindeki –ve aynı zamanda dışındaki– konuşmalarımız ve davranışlarımız öfkeden değil nezaketten, yumuşak kalplilikten ve en yüksek standarttaki bağışlayıcılıktan, Tanrı’nın Mesih’te bize sunduğu bağışlayıcılıktan beslenmelidir (Ef. 4:32). Pavlus “dikey bağışlayıcılığın” (Tanrı’nın bize sunduğu bağışlamamın), “yatay bağışlayıcılığa” (birbirimizi bağışlamamıza) örnek olması gerektiğini söylüyor (Kol. 3:13 ayetini; Mat:6:12, 14, 15 ayetleriyle karşılaştırm).

Sözlerinizin–ne kadar güçlü olduğunu düşünün. Onların canlandırıcı, yüreklendirici ve iman geliştirici olmasını nasıl sağlayabilirsiniz? _____

EK ÇALIŞMA: “Sözleriniz, tekrarlamanızı gerektirmeyecek nitelikte olsun. ‘Tanrı’nın Kutsal Ruhunu kederlendirmeyin. Kurtuluş günü için o Ruh’la mühürlendiniz’ . . . Yüreğinizde sevgi varsa kardeşinizi en kutsal imanda geliştirin ve pekiştirin. Arkadaşınızın ya da kardeşinizin karakterine zarar verecek bir söz söylendiğinde bu kötü konuşmayı desteklemeyin. Bu, düşmanın bir işidir. Nazikçe kötü söz söyleyen kişiye Tanrı’nın böyle konuşmayı yasakladığını hatırlatın.”—Ellen G. White, *The Advent Review and the Sabbath Herald*, 5 Haziran 1888.

Siz ve kilisenin her üyesi aşağıdaki gibi bir taahhütlerde bulunup taahhüdünü yerine getirirse, topluluğunuz nasıl bir değişim geçirirdi?

1. Yedinci Gün Adventist Kilisesi ailesi içinde ve dışındaki etkimin olumlu, canlandırıcı, iman geliştirici ve maneviyat güçlendirici olmasını diliyorum (*Ef. 4:39*).
2. Mesih’in birlik ve sevgi çağrılarını hatırlayarak, yanlış yaptıklarımı düşündüğüm kişilerin hatalarını işaret etmek yerine, iyi ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri söyleyen ve yapanları doğrulamak için çaba sarf edeceğim (*Yu. 13:34, 35; Yu. 17:20–23; Ef. 4:1–6; 1Se. 5:9–11*).
3. Biriyle fikir ayrılığına düştüğümde, imanlı kardeşime saygı duyduğumu açıkça göstereceğim. Onun dürüst ve Mesih’e adanmış olduğunu varsayacağım. Farklı düşüncemi katı bir şekilde değil nazikçe belirteceğim (*Ef. 4:31, 32*).
4. Sevinç içinde yaşayacağım, Mesih’in dönüşünü beklerken kilisedeki kardeşlerimi kuvvetlendirmek ve desteklemek için her fırsatı değerlendireceğim (*Ef. 4:29, 30; Gal. 6:2; İbr. 10:24, 25*).

Tartışma Soruları:

1. Efesliler’e Mektup’ta, Pavlus’un Tanrılık’ın üç üyesinin insanlığın kurtuluşu için nasıl yakın ilişki içinde çalıştığını açıkladığı 11 ayeti gözden geçirin. Bu tekrarlanan vurgu Tanrılık’ı kavrayışımızı nasıl şekillendiriyor? *Ef. 1:3–14, Ef. 1:15–23, Ef. 2:11–18, Ef. 2:19–22, Ef. 3:1–13, Ef. 3:14–19, Ef. 4:4–6, Ef. 4:17–24, Ef. 4:25–32, Ef. 5:15–20, Ef. 6:10–20 (burada “Rab” Ef. 6:10 ile kastedilen Mesih’tir).*

2. Pavlus’un Hristiyan konuşması konusundaki tavsiyesi (*Ef. 4:25–32*), sıklıkla siber zorbalık ve isimsiz sosyal medya karakterlerini linç etmek için kullanılan “bilgisayar ortamındaki iletişim” çağında nasıl hayata geçirilebilir?

Kutsal İyileşme: Bölüm 5

Andrew McChesney Tarafından

Almira, ailesine bir Yedinci Gün Adventisti olma kararından bahsetti. Ayrıca onlara doğaüstü üzerine yasak dersleri aldığından, ona dadanan kötü ruhtan ve uzunca süre yakasını bırakmayan kabuslardan bahsetti.

Annesi ağladı. "Eğer kilise sana yardım edecekse, git kızım," dedi.

Almira, vaftizinden sonra bu kötü ruh bir daha asla onu rahatsız etmedi.

Bugün, 46 yaşındaki Almira H. Yalysheva, Rusya'daki Zaoksky Adventist Üniversitesi'nde dilbilim öğretmenidir. 1990'ların sonunda Zaoksky'de okurken tanışıp evlendiği eşi Kemil K. Yalyshev, bir pastördür ve üniversitede öğrenci işlerinden sorumlu başkan yardımcısıdır. Çift, üniversitede çalışmaya başlamadan önce, 10/40 penceresinin bir parçası olan Rusya'nın Kuzey Kafkasya bölgesindeki Hristiyan olmayan insanlara on yıl misyonerlik yaptı. Daha yakın bir zamanda çift, Filipinler'deki Adventist Uluslararası İleri Araştırmalar Enstitüsü'nden (AIAS) yüksek öğrenim derecesi aldı.

Almira da bir anne ve evde büyüden bahseden tüm çocuk çizgi filmlerini ve kitaplarını yasaklayan bir kuralı var. Kötü ruhlarla kendi deneyiminden sonra, iyi ya da kötü sihir diye bir şeyin olmadığına inanıyor. Tüm sihir ve onun gibi şeyler, Şeytan'a ve onun kötü güçlerine kapı açar, dedi. Bazen bir ebeveyn ona "Çizgi film izlemezlerse çocuklarını arkadaşlarıyla ne hakkında konuşacak?" Onlara, eğer evlerinde bir ekran olmasını seçerlerse hayvanlar ve doğa hakkındaki belgeseller de dahil olmak üzere izleyecek ve tartışacak daha ilginç şeyler olduğunu söyler.

Almira'nın kız kardeşi Faniya bir Adventisttir ve babaları da, vefat etmeden önce Şabat günü onlarla birlikte tapınmıştır. Şimdi 75 yaşında olan anneleri ise düzenli olarak Kutsal Kitap'ı ve Ellen White'ın yazılarını okuyor. Almira'nın doğaüstü derslerle iyileştirmeyi umduğu baş ağrıları artık yok. Almira vaftiz edildikten sonra kiliseden eve sağlık dergileri getirmeye başladı.

Annesi, getirdiği degileri okudu ve yavaş yavaş yaşam tarzı değişti. Bir zamanlar sadece siyah çay içen bir kadın, içeceğini taze suyla değiştirdi ve fiziksel olarak aktif hale geldi. Baş ağrıları gitti. Almira'nın arzusu yerine geldi ama en başta beklediği şekilde değildi. Annesi iyileşti.

Almira, "Hayatımı İsa'ya vermek için attığım cüretkar adım hayatımı değiştirdi. Şımarık, bencil bir kıza İsa'nın eli ayağı olma ayrıcalığı verilmiştir. En büyük arzum O'na kulluk etmektir."

Bu misyon öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "IWillGo!" stratejik planının 2 Numaralı Görev Hedefini göstermektedir: "10/40 Penceresinde ... Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." Daha fazla bilgi için: IWillGo2020.org.

Bilge Bir Yaşam Sürmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 5:1–20; 1Ko. 5:1–11; Va. 16:1–16; Kol. 4:5; Öz. 20:1; Öz. 23:29–35; Elç. 16:25.*

HATIRLAMA METNİ: “Öyleyse nasıl yaşadığınıza çok dikkat edin. Bilgelikten yoksun olanlar gibi değil, bilgiler gibi yaşayın. Fırsatı değerlendirin. Çünkü yaşadığımız günler kötüdür. Bunun için akılsız olmayın, Rab’bin isteğinin ne olduğunu anlayın” (*Efesliler 5:15–17*).

Kısa süre önce İngiltere’de antika bir sürahi açık arttırma sitesinde satışı konuldu. Satıcı açıklamaya “On dokuzuncu Yüzyıl Fransız şarap sürahisini” yazmış ve 200 dolar gibi bir fiyat etiketi koymuştu. İki zeki alıcı sürahinin son derece nadir bulunan, İslam ülkeleri kaynaklı bir ibrik olduğunu fark ettiler. Haklıydılar. Peki, sürahi ne kadar ederdİ? 5 milyon sterlin. Sürahiyi ucuza alanların böylesine kelepİR bir anlaşma yapmasına sebep olan neydi? Teklif verenler, satıcının bilmediğİ bir şey biliyorlardı: sürahinin gerçek değerini.

Efesliler 5:1–20 ayetlerinde, Pavlus putperestlerle imanlıların değerlerini karşılaştırıyor. Putperestler açık saçık öyküleri (*Ef. 5:4*), sarhoşluğu (*Ef. 5:18*) ve fuhuşu (*Ef. 5:3, 5*) hayatın büyük hazineleri olarak değerlendiriyorlardı. Fakat imanlılar her şeyin gerçek değerinin belli olacağı nihai değerlendirme gününün yaklaştığını biliyorlar (*Ef. 5:5, 6*). Onlar eğlenceye ya da sarhoşluğa yatırım yapmıyor, Mesih’teki diğer şeylerle birlikte “her iyiliğe, doğruluğa ve gerçeğe” değer veriyorlar (*bkz. Ef. 5:9*). Pavlus bu sebeple (hepimiz gibi) sonsuzluğun eşİğİNde yaşam süren imanlıları, Mesih’te bulunan kelepİrleri hemen satın almaya teşvik ediyor (*Ef. 5:15–17*).

*26 Ağustos SebT Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

“Bunun Yerine Şükredin”

Pavlus hangi anlamda imanlıları “Tanrı’yı örnek almaya” teşvik ediyor?
Efesliler 5:1, 2 ayetlerine bakın.

Pavlus Efes'teki imanlıları sevgi yolunda yürümeye teşvik ediyor. Bu çağrı bu bölüm için önemlidir (*bkz. Ef. 5:8, 15*). Bu “sevgi yolunda yürümeye” (*bkz. Ef. 5:2*), Mesih'in bizim için kefaret eden kurbanlığında ifade ettiği sevgi örnek alınarak gerçekleştirilmelidir (*Ef. 4:32 ile karşılaştırın*). Pavlus bu kurbanlık hakkında dört şeyi doğruluyor: 1. Sebebi hem Baba Tanrı'nın (*Ef. 5:1*) ve Mesih'in Kendisi'nin sevgisidir (*Ef. 5:2*); 2. Vekaleten yapılmıştır, Mesih bizim yerimize ölmüştür. Mesih edilgen bir kurban değildir, tersine bizim için Kendisini vermiştir; 3. Eski Ahit tapınak hizmetindeki temsilde de, Mesih'in ölümü Tanrı'ya yapılan bir kurbanlıktır; 4. Kurbanlık Tanrı tarafından kabul edilmiştir çünkü o “kokulu bir sunudur” (*Ef. 5:2; Çık. 29:18, Lev. 2:9, Flp. 4:18 ayetleriyle karşılaştırın*).

Pavlus daha sonra, Efesliler 5:3-5 ayetlerinde cinsel ahlak konusundaki endişelerini ifade ediyor. Efes'teki genç mühtediler Hristiyan çağrılarını ters yüz etme ve Hristiyan tanıklıklarını boşa çıkaracak cinsel davranışlara kapılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar (*1Ko. 5:1-11, 1Ko. 6:12-20, 2Ko. 12:21 ayetleriyle karşılaştırın*).

Öte yandan, birinci yüzyılın Greko-Romen dünyasında, Yeni Ahit'te başka yerlerde de ifade edildiği üzere ahlaki yozlaşma ve fuhuş çok yaygındı (*bkz. 1Ko. 6:9, Gal. 5:19, Ef. 4:17-19, Kol. 3:5*). Örneğin zenginlerin ziyafetlerinde her zaman Pavlus'un Efesliler 5:3-14 ayetlerinde bahsettiği davranışlar olurdu: sarhoşluk, budalaca konuşmalar, açık saçık eğlenceler ve edepsiz davranışlar. İlaveten, kent merkezleri edepsiz cinsel uygulamaları besleyen tanınmazlığı ve serbestliği sağlıyordu. Oysa o toplumdaki pek çok kişi faziletli yaşamlar sürüyor ve kati bir ahlaki savunuyordu. Yeni Ahit kötülüğün karşısında erdem listeleri ve hane halkı için kurallar sunmaya başladığında (*örn. Ef. 5:21-6:9, Kol. 3:18-4:1*), yazarları da geniş Greko-Romen dünyasında bu konulara ayna tutuyordu. Bir zamanlar ahlaksız ve faziletli olan bu dünya, Pavlus'un imanlılara bir yandan davranışlarında ihtiyatlı olmalarını ve bu sayede dışarıdakiler arasında iyi yer edinmelerini tavsiye ederken, Uluslardan olanların edepsiz davranışlarından da uzak durma uyarılarını anlamamıza yardım ediyor.

Her nerede yaşıyorsanız yaşayın, Pavlus'un cinsel davranışlar konusundaki sözleri sizin toplumunuzda nasıl uygulanabilir? _____

Işığın Çocukları Olarak Yürümek

Pavlus şöyle yazıyor, “Hiç kimse sizi boş sözlerle aldatmasın. Bu şeylerden ötürü Tanrı’nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine gelir” (Ef. 5:6).

Pavlus utanmadan ya da pişman olmadan çeşitli günahlar işleyenleri, fuhuş yapanları, pisliğe düşkün olanları ya da açgözlü kişileri tanımlamıştı (bkz. Ef. 5:5). Ve açık sözlü bir değerlendirmede bulunmuştu: Mesih’te olanlar ve kaderlerinde O’nun gelecekteki krallığına ortak olmak olanlar, olmayanlar gibi davranmamalıdır (Ef. 5:5). Şimdi de “boş sözlerin” etkisi onu endişelendiriyordu; yani imanlılar açık seçik sözlerle cinsel günahların yasak olmadığına inandırılabilir ve hatta bu günahları işlemeye çekilebilirdiler (Ef. 5:6). Pavlus bu kadar aldanmış olmanın Tanrı’nın son zaman yargısını tehlikeye attığını, “Tanrı’nın gazabı[nın] söz dinlemeyenlerin üzerine” geleceğini söyleyerek uyarıyor (Ef. 5:6).

“Tanrı’nın gazabı” ifadesi zorlayıcı bir ifadedir. Onun Tanrı’nın gazabı ya da öfkesi olması, olağan aksi insan değişkenliğiyle bir zıtlık içinde olduğunu düşündürüyor (Ef. 4:31 ile karşılaştırın). O, uzun zamandır tahammül gösteren ve haklı olan Tanrı’nın önemsiz bir suça gösterdiği hiddetli tepki değil, inatla kötülüğe bağlanmaya verdiği adaletli karşılıktır. Dahası, ilahi gazaptan genellikle Tanrı’nın gelmekte olan hükümleriyle ilgili esinlenmiş, Kutsal Kitap uyarıları bağlamında bahsedilmektedir (örn. Va. 6:12–17, Va. 16:1–16, Va. 19:11–16). Tanrı gelmekte olan hükümleriyle ilgili uyarıda bulunuyor. Bu bir lütuf eylemidir çünkü insanlar “doğal olarak... gazap çocukları” (Ef. 2:3) oldukları için bu hükümlere tabidirler.

Pavlus neden imanlıları günahkarlarla ortak ya da paydaş olmamaları için uyarıyor? (Ef. 5:7–10).

Pavlus, “ışık çocukları olarak yaşayın” (Ef. 5:8) diye uyarıyor ve ardından başka bir buyrukla devam ediyor: “Rab’bi neyin hoşnut ettiğini ayırt edin” (Ef. 5:10). Putperestler “fuhuş, ahlaksızlık ya da açgözlülük” (Ef. 5:3) yoluyla mutluluk arıyordu. İmanlıların amacı ise tamamen farklıydı, onlar kendilerini değil Tanrı’yı mutlu etmeye çalışıyorlardı (“hoşnut etmek” ya da “makbul” anlamlarına gelen aynı Grekçe sözcüğü, *euairetos* sözcüğünü kullanan Rom. 12:1, 2Ko. 5:9, İbr. 13:21 ayetleriyle karşılaştırın). İmanlı, Mesih’in Kendisini kurban etmesini yansıtmayı amaçlamaktadır, (“Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini... nasıl Tanrı’ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün” Ef. 5:2).

Günümüzde sakınmamız gereken “boş sözlerden” bazıları nelerdir? _____

“Uyan, Ey Uyuyan!”

Efesliler 5:11-14 ayetlerini okuyun. Pavlus burada hangi önemli uyarılarda bulunuyor ve bunları günümüzde nasıl hayata geçirebiliriz?

Efesliler 5:11-14 ayetlerini anlamak için, Pavlus’un ısrarla iki uyarıda bulunduğunu göz önünde bulundurmak yardımcı olacaktır: (1) “Tanrı’nın çocukları” olarak Tanrı’yı onurlandıran bir yaşam sürün (*Ef. 5:8; ayrıca bkz. Ef. 5:1, 2, 4, 9-10, 11, 13, 14*); (2) “Karanlığın meyvesiz işlerine” katılarak, cinsel ahlaksızlık içinde ve Tanrı’ya karşı gelen bir hayat yaşamayın (*Ef. 5:11; ayrıca bkz. Ef. 5:3, 4, 5-8, 12*).

Efesliler 5:11 ayetini anlamak için, Efesliler 5:8-10 ayetlerindeki benzer uyarıları incelemeliyiz. İmanlılar, inançsızların karşısında “Rab’de ışık,” “ışık çocukları” olarak yaşmalıdır (*Ef. 5:8*). Bunu yapmanın tüm amacı şu gerçeği açıkça belirtmektir: “ışığın meyvesi her iyilikte, doğrulukta ve gerçekte görülür” (*Ef. 5:9*). Pavlus daha sonra da Tanrı’nın iyiliğini göstermek için bir taktik uygulamayı savunuyor. İmanlılar, herkesin açıkça görmesi için doğru seçimleri hayata geçirerek, karanlığın meyvesiz işlerini açığa vurmaktadır.

Bu arada Pavlus’un 13-14 ayetlerindeki zorlayıcı ve şairane sözlerini, imanlıların “Ruh’un meyvesini” (*Ef. 5:9 CAN*) hayata geçirerek, dünyaya ait olanları Mesih’e iman edenler arasına kazandırabileceklerine dair cesur iddiası olarak değerlendirebiliriz. Ruh ışık gibidir ve saklı şeyleri açığa vurur: “Işığın açığa vurduğu her şey görünür. Çünkü görünen her şey ışıktır” (*Ef. 5:13, 14*). Çürümüş yaşam tarzları ışığa maruz kaldığında, dünyaya ait olanlar davranışlarının gerçekte nasıl olduğunu, geleceksiz ve gazaba mahkum olduğunu görebilir (“ışığın açığa vurduğu her şey görünür”) (*Ef.5:5, 6*) ve karanlıktan ışığa doğru bir dönüşüm yaşayabilir (“çünkü görünen her şey ışıktır”), bu, Pavlus’un mektubunu okuyan Efeslilerin imanlılar olarak kendilerinin de yaşamış oldukları dönüşümün ta kendisidir (*Ef. 5:8*).

Ruhsal uykudan uyandırmak ve Mesih’in dönüştüren varlığını tecrübe ettirmek amacıyla açık bir çağrıda bulunmak için, Efesliler 5:14 ayetindeki, ölümlerin zamanın sonunda diriltilmesiyle ilişkili ifadeler kullanan (*Ef. 2:1, 5 ayetleriyle karşılaştırm*) bu şiir ya da ilahiyi nasıl kullanmalıyız? Anlaşıldığı üzere, Pavlus’un belirtmek istediği Yeşaya 60:1-3 ayetleri, Tanrı’nın İsrail’deki halkına hitap ettiği için, Efesliler 5:14 ayetindeki ilahiyi/şiiri, Hristiyan imanlılara bu karanlık dünyadaki müjdeciler, Mesih’in ışığını yansıtanlar olarak ödevlerini hatırlatmak amacıyla yapılan güçlü bir çağrı olarak görebiliriz (*Filp. 2:14-16, Mat. 5:16 ayetleriyle karşılaştırm*).

Karanlığın işlerinin aslında nasıl olduklarını açığa vuracak tarzda bir hayat nasıl yaşanabilir? _____

Fırsatı Değerlendirmek

Pavlus Efesliler 5:1-20 ayetlerini iki grup tavsiyeyle sonlandırıyor ve böylelikle bu bölümü cinsel saflık konusundaki endişelerini tekrarlayarak tamamlamış oluyor; Efesliler 5:15-17 ayetlerindeki tavsiyeler ve Efesliler 5:18-20 ayetlerindeki tavsiyeler. Pavlus'un ilk tavsiyesi bir uyarıyla başlıyor, "nasıl yaşadığınıza çok dikkat edin. Bilgelikten yoksun olanlar gibi değil, bilgeler gibi yaşayın" (Ef. 5:15) ve sonra da şu sözlerle aynı düşüncesini tekrarlıyor, "bunun için akılsız olmayın, Rab'bin isteğinin ne olduğunu anlayın" (Ef. 5:17). İkiisi arasında da bir "fırsatı değerlendirme" çağrısı bulunuyor (Ef. 5:16).

Pavlus'un dindar, kavrayışlı bir bilgeliği yansıtacak şekilde bir hayat yaşama tavsiyesini düşünün (Ef. 5:15-17). Bilgelikten yoksun olanlar gibi yaşamakla "bilgeler" gibi yaşamak arasında ne fark var? Ayrıca "fırsatı değerlendirin" ne anlama geliyor?

Efesliler'de Pavlus sık kullanılan bir Eski Ahit mecazı olan "yürümek" kavramını defalarca yaşam tarzı anlamında kullanıyor (Ef. 2:2, 10; Ef. 4:1, 17; Ef. 5:2, 8). Burada da maksatlı öğrenciliği teşvik etmek için aynı mecazı kullanıyor. Nasıl kötü ya da karanlık bir yolda yürürken "adımlarınıza dikkat etmek" zorundaysanız, imanlılar da "nasıl yaşadıklarına çok dikkat" etmeliydiler (Ef. 5:15). Efesliler 5:15 ayetinin, Efesliler 5:17'de bir benzeri bulunduğu için, bilgeler gibi yaşamının ne anlama geldiğini öğrenmek amacıyla oraya bakabiliriz. Biz bilgeliği içeride aramıyoruz. Bilge olmak, "Rab'bin isteğinin ne olduğunu anlamak" amacıyla kendimizi aşmak anlamına geliyor (Ef. 5:17).

Pavlus ayrıca maksatlı öğrenciliği canlı bir tasvirle teşvik ediyor. Pavlus, "fırsatı değerlendirin" (Ef. 5:15; "vakti en yararlı biçimde değerlendirin" TC ile karşılaştırın) ifadesinde exagorazō fiilini kullanıyor (Kol. 4:5 ile karşılaştırın). Bu sözcük "satın almak" fiilinin yoğunluklu bir biçimidir ve Mesih'in dönüşünü beklerken, "kelepirleri kapmak" anlamına gelir. Burada "zaman" için kullanılan Grekçe sözcük kairos, bir fırsat anını tarif etmektedir. Son gelene kadar geçen "zaman" umut verici bir dönemdir ve yararlı bir biçimde değerlendirilmelidir. Fakat bu aynı zamanda zor bir dönemdir "çünkü yaşadığımız günler kötüdür" (Ef. 5:16; Ef. 6:13, Gal 1:4 ile karşılaştırın) ve "bu dünyanın gidişine... havadaki hükümranlığın egemeni" hükmetmektedir (Ef. 2:2).

İmanlılar Mesih'in dönüşünü ipe çekerken zor bir zamanda yaşıyorlar. Pavlus bu dönemi tehlikeli fakat ümit verici bir Pazar yeri olarak resmediyor. İmanlılar kalan zamanlarını kullanırken, büyük indirimler sunulduğunda ucuz malları satın almak isteyen kelepir avcıları kadar dikkatli olmalıydılar. Her ne kadar biz kurtuluşumuzu satın alamayacak olsak da, bu hâlâ yerinde bir benzetmedir: bize Mesih'te sunulmuş olanı vakit kaybetmeden alın.

Ruh'la Dolu İbadet (Ef. 5:18-20).

Efesliler 5:18-20 ayetlerinde Pavlus Hristiyanların ibadet etmek için bir araya toplandıklarını hayal ediyor. Onların bu ibadet sırasında ne yaptıklarını tasvir ediyor?

Pavlus Efesliler 5:1-20 ayetlerindeki son savında imanlıları zihni uyuşturan şarap kullanımından vazgeçirmeye ve onun yerine hep birlikte Ruh'un varlığını ve kudretini tecrübe etmeye çağırıyor. Pavlus'un (muhtemelen Eski Ahit'in Grekçe versiyonundaki Süleyman'ın Özdeyişleri 23:31'den bir alıntıyla) sarhoş olmayı yasaklaması, aklında bilgelik yazımında gördüğümüz gibi alkol kullanımını yasaklayan emirler olduğunu düşündürüyor (Özd. 20:1, Özd. 23:29-35). Sarhoşluğun ardından gelen kötü şeyler arasında kaba, açık seçik konuşma, düşüncesizlik, ahlaksızlık ve puta tapınma bulunmaktadır (Ef. 5:3-14). Bunlar gitmeli ve yerine düşünceli, Ruh tarafından esinlenen Tanrı'ya ibadet gelmelidir. Pavlus'un Ruh'la dolun tavsiyesi, Efesliler 5:19-21 ayetlerinde bir dizi fiil ile nitelenen anahtar bir tavsiyedir ("ezgiler söyleyin"; "mezmurlar okuyun"; "şükredin"; birbirinize bağımlı olun").

Pavlus burada imanlıların "Ruhla dolun" (Ef. 5:18) tavsiyesini hep birlikte hayata geçirdiklerini, Ruh'un esinlediği, birliği besleyen Tanrı'ya ibadet işi için bir araya geldiklerini (Efesliler 4) hayal ediyor. Bu, benmerkezci, putperest davranış tarzı ve ibadetiyle taban tabana zıttır (Ef. 5:1-18). Bu ilk dönem Hristiyan ibadeti tarifinde övgü ilahileri baskın durumdadır. Kilisenin bir ilahiyle doğduğu söylenegelmiştir ve Koloseliler 3:16 ile birlikte bu ayet bu sav için en iyi kanıtı oluşturmaktadır (Elç. 16:25, Yak. 5:13 ile karşılaştırın).

İbadetin "yatay" bir unsuru bulunmaktadır çünkü kilise üyeleri ilahi söyleyerek bir anlamda birbirleriyle konuşmaktadırlar (bkz. Ef. 5:19 TC). Fakat ilahi söylemenin açık gayesi Rab'dir ve Efesliler 5:20 ayetinde belirtildiği üzere O, "Rabbimiz İsa Mesih'tir" (Kol. 3:16 ile karşılaştırın). Efesliler 5:20 ayetindeki, Efesliler 5:19 ayetindeki ilahiyle benzer şekilde tarif edilen şükran, "Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla Baba Tanrı'ya" sunulmalıdır. Ayette geçen "ruhsal ezgiler" ifadesindeki "ruhsal" sıfatı (Grekçesi *pneumatikos*) Kutsal Ruh'un ibadetteki işlevini vurguluyor çünkü bu sözcük Kutsal Ruh'un esinlediği ya da O'nunla dolu olan ezgileri tarif ediyor. O halde, Pavlus'un ilk dönem Hristiyan ibadetiyle ilgili bu tanrı Tanrılık'ın üç üyesinin her birinin faal katılımcı olduğunu resmediyor.

Kendi ibadet deneyiminizi yükseltmek için ezgilerden nasıl yararlanabilirsiniz? _____

EK ÇALIŞMA: 5:1-20 ayetlerine bir bütün olarak dönüp baktığımızda, Pavlus'un, özellikle de cinsel ahlaksızlık ve kaba konuşmalarla kendini gösteren günaha ve kötülüğe karşı güçlü bir duruş sergilediğini görüyoruz. Bu yozlaşmış davranışların Tanrı'nın halkı arasında varlığını sürdürmesini asla kabul etmek istemiyor. Onun yerine, Efes'teki imanlıları yüksek bir davranış standardına çağırıyor ve Tanrı'nın "sevgili çocukları," "kutsallar" olarak taşıdıkları kimlikleri benimsemelerini istiyor (*Ef. 5:1-10*). Toplum içindeki Hristiyanlar bunu yaptıklarında, karanlıkta birer ışık olacaklarına, komşularını kendilerine zarar veren yaşam tarzından uzaklaştırıp Tanrı'nın lütfuna ve gerçeğine çekeceklerine gerçekten inanıyor (*Ef. 5:11-14*).

Pavlus, Mesih'in dönüşünü beklerken "ışık çocukları olarak" yaşayacaklarına dair yenilenmiş bir bağlılıkla moral bulan (*Ef. 5:8; ayrıca bkz. Ef. 5:15, 16*) ve Mesih'in varlığıyla bereketlenen (*Ef. 5:14*) kilisenin, ibadet etmek için bir araya geldiğini hayal ediyor. Onlar, Tanrı'nın "sevgili çocukları" olarak mevkilerinden ve Mesih'in onlar için ölmüş olmasından (*Ef. 5:1, 2*) heves buldukları ve Ruh'la dolu oldukları için (*Ef. 5:18*), birlikte Rableri İsa Mesih'e ve Baba Tanrı'ya şükran ilahileri söyleyerek geçirdikleri ortak ibadetleri canlılık ve neşeye dolu olmalıydı. Onlar göksel gerçekliklere sıkı sıkıya tutunarak, gelecek için taşıdıkları, Tanrı'nın onlar için yaptıklarını, yapıyor olduklarını ve Rableri İsa Mesih aracılığıyla yapacak olduklarını temel alan umutlarını kucaklıyorlardı (*Ef. 5:18-20*).

Bu şekilde anlaşıldığında, bu bölüm Hristiyan yaşantısıyla ilgili birbirleriyle ilgisi olmayan bir dizi buyruktan daha öte bir şeye dönüşüyor. Son günlerdeki Hristiyan kimliği, Hristiyan adanmışlığı, Hristiyan toplumu ve Hristiyan ibadetiyle ilgili bir peygamberlik çağrısı, Mesih'in dönüşüne kadar geçen günlerde sunulan "fırsatı değerlendirmek" için dokunaklı bir davet oluyor (*Ef. 5:16*).

Tartışma Soruları:

1. Bugün yıkıcı medya araçlarıyla değerlerini virüs gibi 365 gün 24 saat yayan bir kültürle karşı karşıya olan biz imanlılar, Pavlus'un yüksek standartlarını nasıl benimseyebiliriz?
2. Bugün imanlılar, "Rab'bi neyin hoşnut ettiğini ayırt" etmek (*Ef. 5:10*) ve "Rab'bin isteğinin ne olduğunu" anlamak (*Ef. 5:17*) için hangi taktiklerden faydalanmalıdır?
3. Pavlus'un imanlılar arasında cinsel ahlaksızlık konusunda konuşulmasını yasaklamış olmasının (*Ef. 5:3, 4*), cinsel istismar ve suistimal meseleleriyle uğraşmamamız gerektiği anlamına geldiği düşünülebilir. Fakat bu neden yanlış bir çıkarım olur?
4. Çağdaş toplumumuz, Pavlus'un zamanında uğraştığı putperest uygulamalara benzer hangi uygulamaları hayata geçirmektedir?

Alışveriş Listesindeki Bebek Bezi

Amy McHenry Tarafından

Bir cuma sabahı, Lübnan Beyrut'taki yerel bakkalmızdan haftalık alışverişimizi yapıyordum. Kocam Peter, Pathfinders'ın hafta sonu yürüyüşü için elma ve granola barları alıyordu ve ben de ailemizin yiyeceklerini alıyordum. Orta Doğu Üniversitesi'nde biyoloji öğreten misyonerler olarak hizmet veriyoruz.

Biraz dezenfektan ve bulaşık deterjanı almak için yukarı çıktığımda, bebek bezi reyonuna baktım ve birinin çocuk bezlerine baktığımı gördüm. Kendi kendime Lübnan'da çocuk bezine ihtiyaç duyan insanlar için ne kadar zor olmalı diye düşündüm. Lübnan para biriminin iki yıl içinde değerinin yüzde 90'ından fazlasını kaybetmesi ve hızla artan mal fiyatları nedeniyle mali durum son derece zor. Ülkenin yüzde 80'inden fazlası yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

Aniden aklıma bir komut geldi, "Bir paket bebek bezi al."

Bu ani düşünceye şaşırđım. "Tanrım, Sen misin?" Diye sordum. "Neden çocuk bezi alayım ki? Üç çocuğumun en küçüğü 10 yaşında!"

"Bir paket bebek bezi al."

Yürüyen merdivene doğru yürümeye başladım.

"Tanrım, bebeğı olup beze ihtiyacı olan bir tane bile insan tanımıyorum."

Emir daha da ısrarcı oldu, "Bir paket bebek bezi al."

Bebek bezi reyonuna geri döndüm ve dua ettim, "Tamam, Tanrım, biraz bebek bezi alacağım ve daha sonra bana bunların kim için olduğunu göstermen gerekecek. Hangi bedeni almalıyım?" 3 numara bebek bezi paketini alıp alışverişe devam ettim.

Kocamla arabada bulduğumuzda ona, "Bagajda bir paket bebek bezi görürsen şaşırma. Rab bana onları satın almamı söyledi. Onlar bir hediye ama henüz kimin için olduklarını bilmiyorum." Eve gittik.

Ertesi gün kilisede, eşi Beyrut'ta mülteci ailelerle çalışan bir arkadaşımı gördüm. Bir süre sohbet ettik ve ona, "Sence karın çocuk bezine ihtiyacı olan birini tanıyor olabilir mi? Tanrı dün biraz almamı söyledi ve kimin için olduklarını bilmiyorum. Karısına soracağına söz verdi."

O akşam ondan bir mesaj aldım. "Karıma, bebek bezleriyle ilgili hikayeni anlattığımda ağlamaya başladı" diye yazdı. "Yarın bebek bezine ihtiyacı olan iki aileyi ziyaret edecek. Onları bu gece alabilir miyiz?"

Kısa bir süre sonra kapıda birbirimize sarılıp sohbet ederken Tanrı'nın alışveriş listeme koyduğu bebek bezlerini ona verdim. Bebek bezine ihtiyacı olan ve bunu karşılayamayan 20'den fazla aileyle çalıştığımı öğrendim. Artık bebek bezlerini alışveriş listeme daha sık koymayı biliyorum.

Müjdenin Orta Doğu dahil bütün dünyada yayılmasına yardımcı olan misyon sunularımız için teşekkür ederiz.

Kocalar ve Eşleri: Çarmıhta Birlikte

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 5:21-33 ; Flp. 2:3, 4; Hez. 16:1-14; 2Kö. 11:1-4; Yar. 2:15-25.*

HATIRLAMA METNİ: “Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde Kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır” (*Efesliler 5:25-27*).

Efesliler 5:21-33 ayetlerinde Pavlus imanlıların birbirlerine bağımlı olmaları fikrini derinleştiriyor (*Ef. 5:21*); daha sonra da Hristiyan kadınlarına (*Ef. 5:22-24*) ve kocalarına (*Ef. 5:25-32*) nasihatler ediyor ve ikisine de verdiği talimatların bir ana fikriyle sözlerini sonlandırıyor (*Ef. 5:33*).

Kutsal Kitap öğrencileri, bu nasihatlerde göğe alınmış Mesih’in ilişkilerimize hitap ettiğini duyabilirler. Ve Efesliler 5:21-6:9 ayetlerini Pavlus’un yaptığı gibi mektubun esas konusu olan birlik (fakat bu başlık altında Hristiyan hanesi) bağlamında anladığımız zaman, duymalıdır da. Pavlus eski insanlığın kusurlu toplumsal yapılarını sert bir şekilde eleştirirken (*bkz. Ef. 4:22*), aynı zamanda o kusurlu sosyal yapılarıyla durmakta olan geniş anlamdaki insanlığın içinde yeni bir insanlığın yaratılıyor olmasını da kutluyor (*bkz. Ef. 2:15*). İmanlılar, o yapıların içinden yeni bir gücün, Kutsal Ruh’un (*Ef. 2:22; Ef. 3:16; Ef. 5:18-21; Ef. 6:17, 18*) ve Mesih’i model alan yeni bir ahlakın ortaya çıktığını gösteriyordu (*Ef. 4:13, 15, 20-24, 32; Ef. 5:2, 10, 17, 21-33*). Bu, Tanrı’nın, halkı ve dünya için tasarladıklarının bütünüyle gerçekleşeceğine işaret etmektedir.

*2 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Hristiyan Kadınlara Tavsiyeler

Pavlus Efesliler 5:1-20 ayetleriyle, 5:22-33 ayetlerini bağlamak için bir dönüm noktası olsun diye Efesliler 5:21 ayetiyle başlıyor ve bu ayette kilise üyelerinden birbirlerine bağımlı olmalarını talep ediyor (*Mar. 10:42-45; Rom. 12:10; Flp. 2:3, 4 ile karşılaştırm*). İmanlılar Mesih'e duydukları saygıdan ötürü bunu yapmalıdırlar (*Ef. 5:21*). Bu ayet, Pavlus'un, imanlıların Mesih ile kurdukları ilişkinin en önemli ve en belirleyici ilişki olduğunu açıkladığı pek çok ayetten ilkidir.

Pavlus kilise üyelerine birbirlerine bağımlı olmayı tavsiye ederken ne anlatmak istiyor? Bu düşünceyi nasıl anlamalıyız? Ef. 5:21.

Pavlus ayrıca Hristiyan kadınların Rab'be bağımlı oldukları gibi kocalarına bağımlı olmaya davet ederek (*Ef. 5:22*), kadınların kendi kocalarına bağımlı olmalarından bahsettiğini açıklıyor (*ayrıca bkz. 1Pe. 3:1, 5*). Pavlus kadınlara "Rab'be bağımlı" oldukları gibi kocalarına bağımlı olmalarını söylerken, kadınların kocalarına sanki kocaları Mesih'miş gibi tabi olmaları gerektiğini mi söylemek istiyor; yoksa kadının bağımlılığının en gerçek ve en yüksek odağının Mesih olduğunu mu söylemek istiyor?

Kölelerden, "insanlara değil, Rab'be hizmet" etmelerini isteyen Efesliler 6:7 ve kadınlardan "Rab'be ait olanlara yaraşır biçimde" kocalarına bağımlı olmalarını isteyen Koloseliler 3:18 ayetlerinin ışığında, sonrakinin görüşü daha tercih edilir olmaktadır. Kadınların kendileri, kocalarının üzerinde mutlaka Mesih'i onurlandırması gereken imanlılardır.

Koloseliler'de de, Efesliler'de de, kilisenin başı olarak sadece ve sadece Mesih tanımlanmaktadır ve kilise de O'nun bedenidir (*Ef. 1:22, Ef. 5:23, Kol. 1:18*): "Mesih bedeninin kurtarıcısı olarak kilisenin başıdır" (*Ef. 5:23*). Karşılaştırma yaparsak, erkek "kadının başıdır" (*Ef. 5:23*) ve kilisenin Mesih'e bağlılığı da kadının kocasına sadakatine bir örnek oluşturmaktadır. Bu ayet, işlevsiz değil, sevgi dolu ve önemseyen bir evlilik olduğunu farz ediyor. Bu ayet her hangi türlü aile içi istismarı mazur göstermek amacıyla yorumlanmamalıdır.

Bu derste okuduklarımızın ışığında, aşağıdaki tavsiyeyi aklımızda tutmak neden çok önemlidir? "Koca eğer kaba, bayağı, sert, bencil, kırıcı ve baskıcı biriye, onun, kocanın karısının başı olduğunu ve kadının her konuda ona bağımlı olması gerektiğini söylemesine asla izin vermeyin çünkü o Rab değil, o sözcüğün gerçek anlamıyla bir koca değil."—Ellen G. White, *The Adventist Home [Adventist Aile]*, s. 117.

Mesih'in Gelini Olarak Kilise: 1. Bölüm

Efesliler 5:25-27, 29 ayetlerini, Hezekiel 16:1-14 ayetlerindeki öyküyle karşılaştırın. Pavlus kendi tarifinde bu öykünün hangi unsurlarını yansıtır?

Pavlus, Efesliler 5:25-27, 29 ayetlerinde kilise ve onun Mesih ile olan ilişkisini düğün-evlilik benzetmesiyle şekillendirirken, yaratıcı bir şekilde geleneklerden ve eski dönemlerin evliliklerindeki rollerden yararlanıyor. Bir gelin olan kilise ile ilişkisinde Mesih ilahi Güvey'dir ve:

(1) *Gelini olan kiliseyi sever* (Ef. 5:25). Bunun İsa için bir yürek işi olduğunu asla unutmamalıyız. O bizi seviyor!

(2) *Başlık parası olarak Kendisini verir*. Eski dönemin evlilik adetlerine göre, güvey "başlık parası" ödeyerek gelini "satın alırdı." Bu genellikle büyük bir miktar para ve değerli eşyalarla ödenirdi öyle ki, o dönemde köylerin ekonomisi bu geleneğe bel bağlamış durumdaydı. Mesih, gelini olan kilise için nihai bedeli ödemiştir çünkü O "onun uğruna kendini feda etti" (Ef. 5:25). Mesih insan bedeline girdiğinde ve sonra da çarşıda, başlık parası olarak Kendisini vermiş oldu.

(3) *Gelinini yıkar*. Eski düğün geleneklerinin önemli bir parçası da gelinin hazırlanmasıydı. Günümüzde de olduğu gibi, gelini evlilik törenine hazırlamak nedimelerin ve gelinin akrabalarının görevidir. Fakat Pavlus gelini düğüne hazırlayanın ilahi Güvey olduğunu hayal ediyor! "Kiliseyi suyla yıkayan" temizleyip ve kutsal kılan O'ydu (Ef. 5:26). Burada muhtemelen vaftize gönderme yapılıyor.

(4) *Vaat sözlerini söyler*. Bu temizlemenin "sözle" gerçekleştirilmiş olması (Ef. 5:26), ilahi Güvey'in gelinine söylediği, belki de sözlenme töreniyle ilgili olan vaat sözlerine işaret etmektedir (Tanrı'nın ihtida ettikleri zaman imanlılara vaat ettiklerini dikkate alarak, Ef. 1:3-14, Ef. 2:1-10 ayetleriyle karşılaştırın). Sözlenmek günümüzdeki nişanlılığın eski bir örneğiydi fakat çok daha ciddi yükümlülükler içeriyordu. Bu yükümlülükler arasında başlık parasıyla ilgili (koca tarafından yazılmış) bir taahhüt ve ayrıca çeyizle (gelinin evliliğe ailesinden getireceği eşyalar) ilgili bir taahhüt bulunuyordu.

(5) *Gelini hazırlar ve süsler*. Gelin nihayet Güveyi'ne takdim edildiğinde, göz alıcı güzelliktedir ve kusursuz derecede görkemli görünmektedir (Ef. 5:27). Mesih gelini sadece yıkamamış, aynı zamanda onu hazırlayıp süslemiştir.

Bu ayetler Mesih'in bizler hakkındaki hislerini anlamamıza nasıl yardımcı olabilir? Bunu neden çok teselli edici bulmalıyız? _____

Mesih'in Gelini Olarak Kilise: 2. Bölüm

Pavlus, Korint'teki Hristiyanlara hitap ederken, o zamanın evliliğinin unsurlarından ne şekilde faydalanıyor? Sunum ne zaman gerçekleşiyor? (2Ko. 11:1-4).

Pavlus, Efesliler 5:25-27 ayetlerinde, o zamanlardaki düğünlerin son bir unsurundan faydalanarak şu betimlemeleri yapıyor: (6) *Gelini (Kendisine!) sunan yine Mesih'in Kendisidir.* Eski zamanlarda gelini güveye veren sağdıç, sağdıçlar ya da gelinin babası olurdu. Asla güvey olmazdı! Fakat Pavlus burada İsa'nın kiliseyi gelin olarak Kendisine sunduğunu hayal ediyor!

Pavlus, Mesih'in kilise ile olan ilişkisini vurgulamak için evlilikle ilgili gelenekler ve rollerden sırasıyla gelişen bir düzen içerisinde faydalanıyor: 1. *Sözlenme.* Mesih kilise için ("başlık parası olarak") Kendisini sundu ve böylelikle onunla sözlendi (Ef. 5:25). 2. *Düğün törenine hazırlanma.* Güveyin dikkati gelini kutsal kılma ve temizlemeyle ilgili devam eden işlerinde olmayı sürdürüyor (Ef. 5:26). 3. *Düğün töreninin kendisi.* Burada Mesih'in dikkati gelinin düğündeki "sunumunda" (Ef. 5:27). Bu son unsur Güvey olan Mesih'in, gelin olan kiliseyi Kendisine sunmak ve almak için geleceği dönüşünde gerçekleşecek büyük evlilik törenini beklemektedir (Ef. 5:27; 2Ko. 11:1, 2; Kol. 1:21-23, 28 ile karşılaştırm).

Eski zaman düğünleri genellikle bir gece gösterisiyle başlardı (bkz. Mat. 25:1-13). Güvey ve erkek tarafı güveyin evinde –çiftin yeni evinde– toplanır ve büyük bir törenle süreç başlatılırdı. Meşalelerle aydınlanan ve sevinçli, hareketli ezgilerle coşku içinde hareket eden kalabalık gelinin babasının evine doğru yola koyulurdu. Gelinin kendi tören alayıyla ya babasının evinde ya da yolda karşılaşıldıktan sonra, hep birlikte çiftin yeni evlerine gidilirdi. Orada bir hafta sürecek olan şölen başlar ve bir haftanın sonunda da düğün töreni gerçekleştirilerek gelin güveye sunulurdu.

Pavlus Mesih'in kiliseyi Kendisine sunduğunu tasvir ederken, bu büyük gösteriyi ve sunum anını kastediyordu. Böyle yaparak, Pavlus Mesih'in dönüşünü, Mesih ile kilisesi arasındaki uzun sözlülük döneminin sona ereceği ve düğün kutlamanın gerçekleştirileceği, gelecekteki bir düğün töreni olarak resmediyor.

Bu olumlu, mutlu ve umut verici tasvirten kendimiz için hangi mesajları çıkarmalıyız? _____

Karınızı Kendinizi Sevdiğiniz Gibi Sevin

Pavlus kocaları eşlerine şefkatli sevgi göstermeye teşvik etmek için hangi yeni savlardan yararlanıyor? Ef. 5:28 -30.

Pavlus'un Hristiyan evi konusundaki talimatları (Ef. 5:21-6:9) toplumsal durumun sıkıntı verici olduğunu gözler önüne seriyor. Efesliler 5:28-30 ayetlerinde o zamanın çok sık rastlanan alışkanlıklarını sürdürmekte olan kocalara sesleniyor; onların eşlerini döverek ve istismar ederek "kendi bedenlerinden nefret ettiklerini" söylüyor (bkz. Ef. 5:28, 29). Pavlus'un zamanındaki Greko-Romen dünyasında, "ailenin babasının" (Latincesi *pater familias*) kanuna dayanan hakları son derece kapsamlıydı. Karısını, çocuklarını ve kölelerini sert bir şekilde cezalandırma ve hatta öldürme hakkına sahipti (fakat bu hakkı kullanmak halk arasında gittikçe daha rahatsız edici bir şey olarak kabul edilmeye başlanmıştı).

Efesliler 5:25-27 ayetlerinde Pavlus sevginin mutlak örneği olan ve alışılmıştan farklı olarak kocalar için derinlemesine farklı bir örnek olan Mesih'in kiliseye olan sevgisini detaylı bir şekilde açıklamıştı. Şimdiyse yeni savını sergilemeden önce bu büyük Örnek'e yeniden işaret ediyor ve Hristiyan kocalarından gelini olan kilise "uğruna kendini feda" etmiş ve onun her ihtiyacıyla ilgilenen (Ef. 5:25-27) İsa ile "aynı biçimde" (Ef. 5:28) davranmalarını istiyor. Pavlus, Hristiyan kocaları o zamanın yaygın davranışlarından vazgeçmeye ve Mesih'in şefkatli sevgisini yakalamaya çalışmaya çağırıyor.

Pavlus, Efesliler 5:28-30 ayetlerinde Hristiyan kocaların eşlerine sevgi duymalarını desteklemek için yeni bir gerekçe ortaya koyuyor: Özsevgi. Pavlus şu gerçeği öne sürüyor: "Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret etmemiştir" (en azından normal düşünebilen hiç kimse). Kocalar kendilerine zarar vermez ya da kendi bedenlerini dövmezler. Tersine, "onu besler ve kayırırlar" (Ef. 5:29). Pavlus kocaları Hristiyan eşlerine sert davranmaktan ve şiddet göstermekten alkoyma girişiminde, kocaları eşleriyle özdeş olmaya çağırıyor. Pavlus, *eşinizle bir sayılırsınız, o kadar ki ona zarar vermenin kendinize zarar vermekten farkı yok ve akl başında hiç kimse böyle bir şey yapmaz diyor.*

Pavlus İsa'nın örneğine geri dönüyor ve Mesih'in, O'nun "bedeni" olan imanlıları kayırarak aslında Kendisine baktığını savunuyor (Ef. 5:29-30). Pavlus, eşinize olan davranışlarınızda, kendinize olan davranışlarınızı ve nihayetinde de Mesih'in size olan davranışını örnek alın diyor.

Pavlus hem kadınlara hem erkeklere İsa'nın örneğinden bahsediyor. Kendi aile çevrenizdeki kişileri sevmek konusunda siz İsa'dan ne öğrenebilirsiniz?

Bir “Tek Beden” Örneği Olarak Evlilik

Yaratılış 2:15–25 ayetlerindeki Yaratılış anlatısını çalışın. Adam ile karısının “tek beden” olduğunu söyleyen ifadeden önce, öyküde ne gerçekleşiyor? (Yar. 2:24).

Pavlus’un kocalara ve eşlerine tavsiyelerini hayata geçirmenin anahtar noktası, (Efesliler 5:31 ayetinde) Yaratılış 2:24 ayetinden yaptığı alıntıyı tavsiyenin doruk noktası olarak değerlendirmektir. Pavlus, Yaratılış öyküsü üzerinde düşünürken, Hristiyan topluluklarının ihtiyaçlarını ve içlerindeki aile ilişkilerinin sağlığını göz önünde bulunduruyor. Yaratılış 2:24 ayetinde tarih boyunca yankılanmayı sürdüren bir mesaj duyuyor. İlahi tasarımla, evliliğin bir “tek beden” ilişkisi olması amaçlanmıştır. Cinsel birlik duygusal ve ruhsal birlikte yansımaları bulmuştur; duygusal ve ruhsal birlik de cinsel birlikteliğe anlam katmıştır.

Pavlus’un, Yaratılış 2:24 ayetini tercih ederek, evlilik hakkında Düşüşten önceki bir ifadeyi seçtiğine ve onu Hristiyan kocalarına ve onların eşlerine uyguladığına dikkat edin. Açık bir şekilde düşmüş olan dünyamızda, bir erkekle kadın arasındaki cinsel birlikteliğin azgınlıkla istismar edilmesi, cinsel birlikteliğin modern toplumlarda kadına boyun eğdirmeyi temsil etmesinin ne kadar yerleşik bir düşünce olduğunu ortaya koyuyor. Pavlus, Yaratılış’ta belirtilen cinsel birlikteliğin bir boyun eğdirme değil bir birlik olma durumu olduğunu savunuyor. O, erkeğin hükmetmesini değil, tersine karı ile kocanın sanki “tek bedenmiş” gibi bir olmasını simgeliyor ya da temsil ediyor. O halde, evliliğin ve cinselliğin önemli, kültürler üstü ve düzeltici bir teolojisi için, hem Efesliler 5:21–33 ayetlerine hem de Yaratılış 2:24 ayetine bakabiliriz.

Pavlus, bir sonraki ayette yine bu konuda büyük bir sırdan bahsediyor (bkz. Ef. 5:32). Pavlus’un öne sürdüğü çiftli mecazın her iki tarafı da bu sır kapsamındadır: Mesih’in kilisesiyle olan ilişkisi ışığında anlaşılan Hristiyan evliliği (Ef. 5:32) ve Hristiyan evliliği ışığında anlaşılan Mesih’in kilisesiyle olan ilişkisi (Ef. 5:32).

Hristiyan evliliği, Mesih ile kilisesi arasındaki ilişkiyle karşılaştırılarak yüceltilmiş olur. İlaveten, imanlılar sevgi dolu bir Hristiyan evliliğinin gözünden kilisenin Mesih ile olan ilişkisini düşünerek, Mesih ile paylaştıkları ilişki hakkında yeni bir kavrayışa sahip olurlar.

Efesliler 5:33 ayeti hangi yönlerden Pavlus’un Efesliler 5:21–32 ayetlerindeki tavsiyelerinin veciz bir özeti olarak iş görmektedir? Eğer evliyseniz, bu ilkeleri evliliğinizde tamamıyla hayata geçirmek için nasıl daha çok çaba gösterebilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Kilise için Tanıklıklar* 7. Cilt s. 45-50 sayfalarındaki “Evlilik Hayatının Sorumlulukları ve *Adventist Aile* 114-120 sayfalarındaki “Karşılıklı Yükümlülükler” bölümlerini okuyun.

Ellen G. White ısrarla evli kişileri eşlerini kontrol etme çabalarından vazgeçmeye teşvik ediyor: “Eşinizi sizin istediğiniz şeyi yapmaya zorlamayın. Bunu yaparak karşılıklı sevginizi sürdüremezsiniz. Nazik, sabırlı, hoşgörülü, düşünceli ve kibar olun.”—*The Adventist Home [Adventist Aile]* s. 118.

Ellen G. White doğrudan Koloseliler 3:18 ayetinin (ve Ef. 5:22-34 ayetlerinin) yorumu ve uygulaması konusunda bahsediyor: “Genelde şu soru sorulur, ‘Evliliğin bir kadının kendisi için hiç bir isteği olmaması mı?’ Kutsal Kitap evin başının koca olduğunu açıkça belirtiyor. ‘Ey kadınlar,... kocalarınıza bağımlı olun.’ Bu öğüt burada sona eriyor olsaydı, kadının pek özenilecek bir durum içinde olmadığını söyleyebilirdik . . . Pek çok koca ‘Rab’be bağımlı olduğunuz gibi’ kısmını atlayarak bu emri ‘kadınlar, kocalarınıza bağımlı olun’ diye okuyorlar fakat biz bu ayeti bir bütün olarak okuyacağız; ‘Ey kadınlar, Rab’be bağımlı olduğunuz gibi, kocalarınıza bağımlı olun’ (*Koloseliler 3:18*). Tanrı, kadının Tanrı korkusunu ve yüceliğini her zaman aklında tutmasını istiyor. Kadın, ancak onu Kendi çocuğu olarak sonsuz bir ücretle, Kendi yaşamıyla satın almış olan Rab İsa Mesih’e bütünüyle bağımlı olmalıdır. . . . Kadın için kocasından daha yüce bir mevkide bulunan Biri vardır: Kurtarıcısı. Kocasına olan bağlılığı Tanrı’nın şu sözlerle emrettiği gibi yorumlanmalıdır—‘Rab’be ait olanlara yaraşır biçimde’”—*The Adventist Home [Adventist Aile]*, s. 115, 116.

Tartışma Soruları:

1. Bir kişinin, Efesliler 5:21-33 ayetlerinin artık Hristiyan ilişkilerine hitap etmeyen, modası geçmiş bir metin olduğunu çünkü kocanın otoritesine ve baskınlığına odaklanan bir evlilik modelini desteklediğini savunduğunu hayal edin. Nasıl karşılık verirsiniz? Bu metindeki hangi unsurlar verdiğiniz cevaba katkı sağlar?
2. Pavlus’un Efesliler 5:21-33 ayetlerindeki tavsiyeleri, kendilerini zorlayıcı bir evlilik ilişkisi içinde bulan kişilere ne fayda sağlayabilir?
3. Bazı Hristiyanlar Yaratılış kitabının 1. ve 2. bölümlerindeki yaratılış öyküsünün bir mecazdan ibaret olduğunu ve gerçekte olanları, yani milyarlarca yıl boyunca süren evrim sürecini açıklamaktan çok uzak olduğunu savunuyor. Pavlus’un bu öyküden faydalanma biçimi, onun burada yazılanları nasıl kelimesi kelimesine kabul ettiği konusunda bize ne öğretiyor?
4. “Tek beden” olma kavramı hakkında biraz daha düşünün. Bu, evliliğin kutsallığını ve evli çiftlerin bu kutsallığı korumak için neden ellerinden gelen her şeyi yapmaları gerektiğini daha iyi anlamamıza nasıl yardım ediyor?

İspanya'da Mahkumları Ziyaret

Gabriel Diaz Tarafından

Mahkumlarla çalışmak benim tutkum. Önce anavatanım Kolombiya'da ve şimdi İspanya'da pastör olarak hizmet ettiğim her yerde hapishanelerde de hizmet ettim.

Son yirmi yılda, İspanya'nın başkenti Madrid'deki kadınlar için yüksek güvenli bir cezaevi de dahil olmak üzere İspanya'daki dört cezaevini ziyaret ettim. 400 kadından oluşan bu cezaevine girebilmek için cezaevi yetkilileriyle üç yıl süren görüşmeler yapıldı. Hapishane yetkilileri nihayet 2019'da ilk kez hapishaneye girmeme ve 17:30'dan akşam 7'ye her perşembe ibadet hizmeti sağlamama izin verdi. İlk ibadet hizmetine sadece bir kadın geldi. Ama beni dinlemeye çok hevesli ve istekliydi.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim kadına. "Buraya gelmek beni mutlu ediyor. Ama daha fazla insanla tanışmak için dua etmeliyiz."

Perşembe toplantılarımıza daha fazla insan getirmesi için Tanrı'ya dua ettik. Dördüncü toplantıya geldiğimde 10 kadın beni bekliyordu! Bugün toplantılara her hafta 60 kadın katılıyor. Yaşları yaklaşık 22 ile 70 arasında değişiyor. İbadet programımız üç bölüme ayrılıyor; şarkılar ve dua, kadınların kişisel tanıklıklarını paylaşmaları için "Mucizenizi Adlandırın" adlı bir bölüm ve Kutsal Kitap çalışması.

Onlarla konuştuğumda, onlara her zaman Tanrı'nın göklerdeki Babaları olduğunu hatırlatırım. Onlara, "Tanrı sizi kızları olarak görüyor," diyorum.

Bunca yıllık pastörlük hayatım boyunca, hapishanedeki gibi tapınma ve övgüye hiç şahit olmadım. İbadet ve şükür yoğundur. Kadınlar dualarında çok samimi ve dürüstler. Bazen Perşembe toplantılarımızı kilisedeki Şabat toplantılarından daha çok özleyorum.

Birlikte geçirdiğimiz süre kısa, dolayısıyla her kadın kişisel tanıklığını bir kağıda yazıp toplantıya getirip sonunda da bana verebiliyor. Mektuplar, Tanrı'nın yaşamları nasıl değiştirdiğine dair övgü dolu sözler içeriyor. Şimdi büyük bir mektup yığınım var.

Bir grup kilise mensubu da hafta sonları bu kadınları ziyaret edip onlara Kutsal Kitap tetkikleri veriyor. Sadece camın arkasındaki kadınları ziyaret edebiliyorlar. Benim gibi içeri girmelerine izin verilmiyor. Ama birlikte sonuçları görüyoruz. Birkaç kadın hayatını İsa'ya adadı ve akrabalarıyla da temas kurduk.

Bu misyon öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "IWillGo" stratejik planının 2. Numaralı Misyon Hedefini göstermektedir: 'Adventistleri güçlendirmek ve çeşitlendirmek... ulaşılamayan ve ulaşılamayan insan grupları arasında.' Daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret ediniz: IWillGo2020.org.

Mesih'e Mutlak Bağlılık Göstermek

SEBTE GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 6:1-9; Mar. 10:13-16; Kol. 3:21; 1Pe. 2:18-25; 2Ko. 5:10; Kol. 3:24, 25.*

HATIRLAMA METNİ: “Ey efendiler, siz de kölelerinize aynı biçimde davranın. Artık onları tehdit etmeyin. Onların da sizin de Efendiniz’in göklerde olduğunu ve insanlar arasında ayrım yapmadığını biliyorsunuz” (*Efesliler 6:9*).

2018 yılında Washington D.C.’deki Kutsal Kitap müzesinde bulunan bir eser çok fazla dikkat çekti. Bu, imanın temellerini öğretmek amacıyla hazırlanmış fakat köleleri başkaldırmaya sevk edecek ayetlerin bütünüyle sansürlendiği kısaltılmış bir Kutsal Kitap’tı. 1808 yılında basılan bu metinde sadece birkaç ayet kaldırılmış değildi. Eski Ahit’in yüzde doksanı, Yeni Ahit’in ise yarısı eksikti. Kutsal Kitap’taki 1189 bölümün sadece 232’si bulunuyordu.

Özellikle de Kutsal Kitap’ın “iyi haber” anlatısının eksikliğinde, köleliğin kötülüklerini destekliyor gibi görünen ayetlere dokunulmamıştı. Genellikle yanlış kullanılan şu ayet de kitapta varlığını koruyan o ayetlerden biriydi: “Ey köleler, dünyadaki efendilerinizin sözünü Mesih’in sözünü dinler gibi saygı ve korkuyla, saf yürekle dinleyin” (*Ef. 6:5*).

Günümüzde, bugünün dünyasında ve toplumunda Efesliler 6:1-9 ayetlerini, Kutsal Kitap’ın bütününde açıklandığı gibi kurtuluşun tam öyküsü bağlamında okumak bizim önemli görevlerimizden biridir. Pavlus’un müjdenin değerlerini o zamanın kusurlu toplumsal yapılarında hayata geçirmesini izlerken biz ne öğrenebiliriz?

*9 Eylül Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Çocuklara Tavsiyeler

Pavlus çocuklara ne tavsiye veriyor ve bu tavsiyeyi desteklemek için Eski Ahit'ten nasıl faydalanıyor? *Ef. 6:1-3 (ayrıca bkz. Mat. 18:1-5, 10; Mar. 10:13-16).*

Pavlus'un çocuklara verdiği tavsiyeyi doğru şekilde anlamak için, onun müreffeh Efes kentindeki ev kiliselerinde okunduğunu hayal etmemiz gerekir. "Çocuk" sözcüğü (Grekçesi *ta tekna*) çok farklı yaşlarda kişilerden bahsediyor olabilir çünkü Grek geleneğine göre evin babası 60 yaşına gelene kadar ya da Roma geleneğine göre ölene kadar, çocuğu onun otoritesi altında kalıyordu. Bu çocuklar anne babalarının terbiyesi altında olacak kadar genç (*Ef. 6:4*) fakat kendi başlarına öğrenciler olacak kadar yaşlıydılar.

Pavlus'un Hristiyan topluluklarında ibadet eden bu çocukları, "Rab'be" yani Mesih'e bağımlı oldukları gibi anne babalarına itaat edip onları onurlandırmaya çağırdığını görüyoruz (*Ef. 5:22 ayetini; Ef. 6:4, 5, 7-9 ayetleriyle karşılaştırm*). Biz burada çocukların kendilerine Mesih'in öğrencileri olarak saygı göstermeye ve onları faal katılımcılar olarak ibadete dahil etmeye çağırıyoruz. Bu, buradaki metni ebeveynlik ve çocuklara hizmet konularında temel bir kaynağa dönüştürüyor.

Pavlus'un itaat etme emri mutlak bir emir değildir. Anne babaların emirleri, "Mesih'in talepleriyle çakışıyorsa, o halde ne kadar acı verici olsa da, çocuklar Tanrı'ya itaat etmeli ve bunu yapmanın sonuçlarını O'na emanet etmelidirler"—Ellen G. White, *The Adventist Home [Adventist Aile]*, s. 293.

Pavlus çocuklara tavsiyelerini beşinci emirden alıntı yaparak sonlandırıyor. Bu, onun Hristiyan imanlılar için bir rehber kaynak olarak On Emir'e çok değer verdiğiğine tanıklık etmektedir (*Bu Ef. 4:1-6:9 ayetleri arasında, özellikle de Ef. 4:25, 28; Ef 5:3-14 ayetlerinde açıkça belli olan bir özelliktir*). Pavlus alıntısında ("İyilik bulmak, yeryüzünde uzun ömürlü olmak için" *Ef. 6:2*) ifadesiyle başlıyor. Daha sonra ("anne babana saygı göstereceksin" *Ef. 6:2*) ifadesiyle devam edip, kendi yorumuyla ("Vaat içeren ilk buyruk budur." *Ef. 6:2*) alıntıyı sona erdiriyor. Beşinci emir, anne babayı onurlandırmanın, insanların başarılı olmaları için Tanrı'nın tasarısının bir parçası olduğuna tanıklık etmektedir. Anne babalar kusursuz olmasalar dahi onlara saygı göstermek sağlığı ve sıhhati destekleyecektir.

Bu ayetler aile ilişkilerinin ne kadar önemli olduğu konusunu nasıl desteklemektedir? _____

Anne Babalara Tavsiye

Efesliler 6:4 ve Koloseliler 3:21 ayetlerini karşılaştırm. Koloseliler 3:21 ayeti bir kişinin çocuğunun canını sıkmaktan kaçınması için hangi sebebi ortaya koyuyor?

Pavlus zamanında kullanılan bir Yahudi kitabı olan Sirak, oğullarına nasıl davranmaları gerektiği konusunda babalara şu tavsiyelerde bulunuyor: “Oğlunu seven onu sıklıkla kamçılایandır . . . Çocuğa yüz verirseniz size şiddet uygular; onunla oynarsanız size acı çektirir. . . . Oğlunuzu terbiye edin ve boyunduruğu ağır olsun böylece onun utanmazlığı size dokunmayacaktır” (Sirak 30:1, 9, 13).

Pavlus’un tavsiyesi ise bambaşka bir yaklaşım sunuyor. İlk olarak babalara yasaklayıcı bir talimat veriyor: “Çocuklarınızın öfkesini uyandırmayın,” ardından da olumlu bir buyruk geliyor, “Onları Rab’bin terbiye ve öğüdüyle büyütün” (Ef. 6:4). Pavlus’un zamanında babalar, onların malı sayılan çocukları üzerinde tam bir kanuni hak sahibiydiler. Babalar çocuklarına sert cezalar verme hatta onları öldürme hakkına sahiptiler. Aslında, bazı durumlarda babanın çocukları üzerindeki hakları, sahibin kölesi üzerindeki haklarından bile fazlaydı. Pavlus bu hakları uygun bulmuyor, tersine cesaretle aile ilişkilerini berraklaştırıp yeniden şekillendiriyor. Mesih’e mutlak bağlılık bağlamında, Pavlus Hristiyan babaları, çocukları üzerinde güç kullanmadan önce iki kere düşünmeye çağırıyor çünkü kışkırtılarak öfkelenirilen çocuklar “Rab’bin terbiye ve öğüdünü” kabul edecek durumda olmayacaklardır (Ef. 6:4).

“Anneler ve Babalar, siz evinizde Tanrı’nın tavrını temsil etmek durumunda-sınız. İtaat talep etmelisiniz fakat bunu fırtınalı sözlerle değil, nazik, sevgi dolu bir tavırla yapmalısınız . . .

“Evde neşeli olun. Kutsallıktan uzak bir mizaç uyandıracak her türlü sözden sakının. ‘Ey babalar, siz de çocuklarımızın öfkesini uyandırmayın’ ilahi bir ihtar-dır. . . .

“Tanrı’nın Sözü’nde hiçbir yerde çocuğun itaatsizliğine karşılık olarak anne baba şiddetine ya da baskıya izin verilmemektedir. Ev yaşamında ya da ulusla-rın yönetiminde, Tanrı’nın yasası bir sonsuz sevgi yüreğinden akar.”—Ellen G. White, *Child Guidance [Çocuk Rehberliği]*, s. 259.

Buradaki dersin konusu anne baba ve çocuklar olsa da, bu ayetlerden çıkartabileceğimiz hangi ilkeler başka insanlarla olan ilişkilerimiz konu-sunda bize yol gösterebilir? _____

Pavlus'un Zamanında Kölelik

Aşağıdaki ayetlerde kölelere ve efendilerine verilen tavsiyeleri okuyun: *Ef. 6:5-9; Kol. 3:22-4:1; 1Ko. 7:20-24; 1Ti. 6:1, 2; 1Pe. 2:18-25. Bu tavsiyeyi nasıl özetlersiniz?*

Pavlus'un Hristiyan köle sahiplerine hitap ettiğini duymak ve Hristiyan kölelerle onların Hristiyan efendilerinin Efes'in ev kiliselerinde beraberce oturduklarını hayal etmek çok korkutucu. Greko-Romen dünyasındaki kölelik, köleliğin Yeni Dünya'daki, sonraki versiyonlarından önemli ölçüde farklıydı. Sadece bir etnik gruba odaklanmış değildi. Şehirdeki evde görevli köleler bazen eğitim alma fırsatına sahip oluyorlar ve mimar, doktor ya da filozof olarak çalışabiliyorlardı. Bu aileye ait köleler bazen belirli bir süre hizmet ettikten sonra özgürlüklerine kavuşabiliyorlardı fakat çoğu köle asla özgür olamıyordu. Bu tip farklılıkları vurgulama çabasıyla, bazı Kutsal Kitap çevirileri Grekçe *doulos* ("köle") sözcüğünü Efesliler 6:5-8 ayetlerinde "uşak" diye tercüme etmektedir.

Ne olursa olsun, herhangi zamandaki, herhangi toplumdaki, herhangi şartlar altındaki kölelik bağışlanamaz bir kötülüktür. Tanrı sonsuz adaleti uyarınca köle sahiplerini yargılayıp suçlu bulacaktır. Bunun için müteşekkir olabiliriz. Eski bir köle olan Publilius Syrus'un şu haykırışı unutulmazdır: "Bir köle olup aşağılanmaktansa ölmek yeğdir." Bu gerçekler bütün kapsamıyla değerlendirildiğinde, özellikle de bu kölelerin sahiplerinin tehdidi altında yaşadıkları düşünülünce, *doulos* sözcüğünü "köle" diye tercüme etmek daha doğru olacaktır (*Ef. 6:9*).

Kölelik Pavlus'un dünyasında hep var olan bir kötülüktü. Pavlus bu konuya bir sosyal reformcu olarak değil, imanlılara mevcut durumda hayatın gerçekleriyle nasıl başa çıkacakları konusunda tavsiye veren ve her imanlının dönüşümünü temel alan yeni bir vizyon sunmak amacıyla bir pastör olarak değişiyor. Bu daha sonraları geniş toplum kitleleri açısından daha kapsamlı sonuçlar sağlayacak bir yaklaşımdır: "Onun öngörüsü Roma İmparatorluğundaki tüm kölelerin azat edilmesi değildi. Tersine onun görüşü kanuni açıdan azat edilmeden ziyade, Tanrı'nın çocukları olarak kabul edilmeyi esas alan kardeşlik temelinde yeni bir fitrattı. . . Pavlus'a göre sosyal reform kilisenin içinde, yerel seviyede ve Hristiyan ev kilisesinde ayrıca Hristiyan ailelerinde gerçekleşmeliydi."—Scot McKnight, *The Letter to Philemon [Filimon'a Mektup]*, s. 10, 11.

Hristiyanlık tarihindeki en büyük lekelerden biri, bazılarının buradaki kölelikle ilgili Kutsal Kitap ayetlerini bu kötülüğü aklamak için kullanmış olmalarıdır. Buradan, Tanrı'nın Sözü'nü ne kadar dikkatle ele almamız gerektiğine dair hangi korkutucu mesajı çıkartmalıyız?

Mesih'in Köleleri

Pavlus Hristiyan kölelerine verdiği ayrıntılı talimatta onlardan ne talep ediyor? Ef. 6:5-8.

Pavlus Hristiyan kölelerden içten, kusursuz şekilde hizmet ederek sahiplerine itaat etmelerini istiyor. Dikkat çekici olan, onlardan istediği büyük bir ikameden defalarca bahsetmesiydi. Onlar sahiplerini Mesih'in yerine koyacak, sadece Mesih'e ait olan tabiiyetlerini ona sunacak değillerdi. Tersine, içten gelen, kusursuz hizmetlerini isteklendiren bağlılık ve tabiiyetlerinde, Mesih'i, Rabbi sahiplerinin yerine koyacaklardı. Pavlus bu önemli ikameyi teşvik etmek için, sahip-köle ilişkisine dair dönüştürülmüş, Hristiyan bir anlayış ortaya koyuyor.

Pavlus'un bu ikameyi onlara çeşitli yollarla nasıl dayattığına dikkat edin:

- * Pavlus köle sahipleri için "dünyadaki efendileriniz" ifadesini kullanıp onları sınırlandırarak, gerçek ve göksel Efendi'ye işaret ediyor (Ef. 6:5).
- * Onlar, "Mesih'in sözünü dinler gibi saygı ve korkuyla, saf yürekle" hizmet edeceklerdi (Ef. 6:5).
- * Pavlus, Hristiyan kölelerin sanki efendilerinin değil de "Mesih'in kulları olarak," gönülden hizmet etmeleri gerektiğini öne sürerek, bu ikameyi çok açık bir şekilde gözler önüne seriyor (Ef. 6:6).
- * Onlar, hizmetlerini yaparken, "Tanrı'nın isteğini candan" yerine getirecekler, Tanrı'ya yönelik olarak samimiyetle hizmette bulunacaklardı (Ef. 6:6).
- * Pavlus "insanlara değil, Rab'be hizmet eder gibi," olumlu sebeplere dayanarak hizmet edilmesini talep ediyor (Ef. 6:7).

Hristiyan köleler Mesih döndüğünde içten hizmetleri için O'ndan tam ödülleri almayı bekleyebilirler. Yapacaklarını O'nun için yaptılar ve ödülü de O'ndan bekleyecekler. Bu korkunç şartlar altında yaşayanlar köleler için özellikle çekici bir düşünceydi. Bir köle dünyadaki bir sahibin yanında kendisini hakkı yenmiş gibi ya da daha kötü hissedebilir (1Pe. 2:19, 20 ayetlerini karşılaştırın). Fakat imanlı bir köle özenli, "herkesin yaptığı her iyiliği" (Ef. 6:8) fark eden ve ödülünü mutlaka veren bir Efendi'ye sahiptir.

Kutsal Yazı'nın bu korkunç uygulamayı açıkça kınamış olmasını istesek de, gerçek öyle değil. Yine de, Pavlus'un bu konudaki sözlerinden içinde bulunduğumuz koşullar dahilinde, birlikte çalıştığımız insanlarla nasıl ilişki kurmamız gerektiği konusunda hangi ilkeleri çıkartabiliriz? _____

Köle Olan Efendiler

Pavlus'un kölelere hitaben söylediği son sözler olan "ister köle ister özgür olsun" (Ef. 6:8) ifadesindeki "özgür" sözcüğü köle sahiplerinden bahsetmektedir. Pavlus bu ifadeyle tavsiyesinde bir muhatap değişikliğine gitmekte ve bunu yaparken de köleler ve efendilerinin yargılamada eşit haklara sahip olarak bulduklarını hayal etmekteydi (2Ko. 5:10; Kol. 3:24, 25 ayetleriyle karşılaştırm).

Hristiyan bir köle sahibi olduğunuzu ve kendi ev kilisenizde Efesliler'e Mektup'un okunduğunu farz edin. Kölelerinizin de dinlediği bu tavsiyeye nasıl tepki verirdiniz? Ef. 6:9.

Pavlus sert bir uyarıyla efendilere, köle sahiplerine hitap ediyor ve kölelerini tehdit etme alışkanlığına sahip olan "efendiler" (Grekçesi *hoi kurioi*, "efendiler" diye tercüme edilmiştir) ile "ayrım" yapmayan "Rab" (*ho kurios*), Mesih arasındaki çarpıcı zıtlığı açıkça ortaya koyuyor.

Pavlus efendilerden "kölelerine aynı biçimde davranmalarını" istiyor, ki bu istek birinci yüzyıldaki bir köle sahibi için son derece şaşırtıcı olmalı. Efendiler, Pavlus'un biraz önce kölelerden talep ettikleriyle uyumlu biçimde (Ef. 6:5-8), onlara Mesih'e olan tabiiyetlerinin belirlediği gibi, iyi niyetli bir şekilde davranmalıydılar. Onlardan kölelerini tehdit etmeye son vermelerini istiyor. Bu o dönemde çok yaygın bir uygulamaydı ve sahipler bu kapsamda, dövme (1Pe. 2:20), cinsel istismar, satma (ve sevdiklerinden ayırma), çok çalıştırma, aç bırakma, prangaya vurma, dağlama ve hatta öldürme gibi çok çeşitli cezalara başvurabiliyorlardı. Onlar bu yaptıkları için Tanrı tarafından yargılanacaklar.

Pavlus talimatlarını, köle sahiplerini Greko-Romen dünyasının toplumsal yapılarının ötesine bakmaya çağıran iki teşvik ile destekliyor: 1. Onlar ve sözde köleleri aslında tek bir Efendi'nin kullarıydılar, ("onların da sizin de Efendiniz'in göklerde olduğunu... biliyorsunuz"; Kol. 4:1 ile karşılaştırm); 2. Göksel Efendi her kişiyi ayrım yapmadan değerlendirmektedir. Kendi Efendileri, köle kabul edilenlere diğerleriyle eşit muamele yaptığına göre, onlar da aynısını yapmalıydılar (Flm. 15, 16 ile karşılaştırm).

Pavlus'un Efesliler'de söylediklerinin çoğu özellikle Hristiyan köleler için cesaretlendirici olmuş olmalı: Oğullar olarak belirlenme (Ef. 1:5); kurtuluş (Ef. 1:7); mirasçı olma (Ef. 1:11, 14; Ef. 3:6); Mesih'le birlikte göksel yerde oturulma (Ef. 2:6); yurttaş olma, Tanrı'nın ev halkı olma (Ef. 2:19, 3:14, 15 ile karşılaştırm) ve Mesih'in bedeninin ayrılmaz parçalarından biri olma (Ef. 3:6, Ef. 4:1-16). Efesliler 6:5-9 ayetleri, mektubun tüm öğretisini, köleler ve efendiler arasındaki ilişkide geçerli olacak şekilde etkinleştirmektedir. Konuşma (Ef. 4:25-31) ve cinsel ahlak (Ef. 5:1-14) konuları da buna dahildir.

EK ÇALIŞMA: Pavlus'un çocukları imanlı kardeşleri olarak kabul etmesi (Ef. 6:1-3) bugün dünyamızda çocukların gördüğü muameleye olan ilgimizi artırıyor. Babalara söyledikleri (Ef. 6:4), bizi anne babaların sorumluluklarını gözden geçirmeye davet ediyor. Pavlus'un kölelere (6:5-8) ve özellikle de köle sahiplerine (Ef. 6:9) tavsiyelerini hayata geçirmek daha zor çünkü bu toplumsal durum bugün pek çoğumuza çok uzak ve köleliğin her türlüşününün en büyük ahlaki kötülüklerden biri olduğunu biliyoruz. Yine de, bu sözler Kutsal Yazı'nın parçası olan esinli sözler oldukları için, bugün onları nasıl hayata geçireceğimiz üzerinde düşünmeliyiz. İlk yüzyılda Efes'te yaşayan imanlılarla birlikte, biz de müjdenin değerlerini ilişkilerimize uygulama ayrıcalığına ve sorumluluğuna sahibiz. Aşağıdaki tartışma soruları bu önemli işi geliştirme amacıyla tasarlanmıştır.

Tartışma Soruları:

1. Adventistler için, çocuklara duyulan sevginin "Rab için hazırlanmış bir halkın" kanıtı olarak tanımlanması ne anlama gelmektedir? *Luk. 1:17 (Mal. 4:6 ayetinden alıntı yapıyor).*
2. Pavlus'un çocuklara açıkça gösterdiği saygı şu soruyu akıllara getiriyor: Yaşamlarının bu erken döneminde şiddete, cinsel istismara ve utanca maruz kalmış çocuklara Mesih'in gözetimini ulaştırmak için üzerimize düşen sorumluluk nedir? Çocuklukta yaşanan olumsuz tecrübelerin bıraktığı etkiyle ilgili yapılan araştırmaları, <https://www.cdc.gov/violenceprevention> adresine göz atarak inceleyebilirsiniz. Biz bu çocuklara karşı ne sorumluluk taşıyoruz?
3. Pavlus'un çocuklara gösterdiği saygının ve İsa'nın gözetiminin bir uzantısı olarak, çocuklara bakmak, onları besleyip korumak konusunda kilisenin sorumluluğu nedir? Bunu gerçekleştirmek için hangi sistemlerin ve prosedürlerin işletilmesi gerekiyor?
4. Pavlus'un, Efesliler 6:5-9 ayetlerindeki kölelere ve köle sahiplerine tavsiyeleri genellikle işveren ve işçi arasındaki ilişkilerde hayata geçiriliyor. Bu hangi açılardan uygun bir yaklaşımdır? Bunu yapmak hangi tehlikelere yol açabilir?
5. Kölelik dünyamızda can sıkıcı bir gerçeklik olarak varlığını sürdürüyor. Dünya kölelik endeksine göre, 40 milyondan fazla kişi köleleştirilmiş durumda. <http://www.globalslaveryindex.org/> Ruhsal ataları köleliğin yürürlükten kaldırılması için canları pahasına mücadele etmiş olan bizler, Mesih'le ilgili "O zincirleri kıracak çünkü köle bizim kardeşimiz ve tüm zulüm O'nun adında sona erecek" ilahisini söylerken, Tanrı'nın köleleştirilmiş çocuklarına karşı hangi sorumlulukları taşıyoruz?

Bir Kitap ve Bir Araç

Andrew McChesney Tarafından

Polonya'da yaşayan 33 yaşındaki Ukraynalı Alexei Arushanian geç kalmıştı. Pencereleeri monte etme işini yeni bitirmişti ve bir akşam alışveriş gezisi için karısıyla buluşmak için yarışırken benzin istasyonunda durmak zorunda kalmıştı.

Benzin pompasında Alexei, scooterını çalıştırmaya uğraşan genç bir adam fark etti. Scooterı çalıştırmayı denedi ama boşunaydı. Scooterın arkasında bulunan büyük, yalıtımlı bir çanta, yemek teslimatı yaptığını gösteriyordu. Alexei iyi Lehçe bilmiyordu ama yardım etme fırsatını da kaçırmak istemiyordu. Depoyu doldurup parasını öderken genci düşündü. Arabaya geri döndüğünde camı açtı ve "Sorun ne?" diye seslendi.

Genç adam Polonyalıydı. "Scooterın çalışmaya niyeti yok" dedi.

Alexei, Ellen White'in The Great Controversy'sini dağıtan bir grup kilise üyesinden biriydi. Bu, kabul edeni az olan zor bir görevdi ve Alexei bir fırsat görmüştü. Genç adama bir kitap uzattı.

"Sana bir hediyem var" dedi. "Bu kitap, İsa göğe döndükten sonra gerçeği savunan ilk Hristiyanlardan, dünyanın sonunda olacak olaylara kadar Hristiyanlığın tarihini içeren bir Hristiyan kitabıdır. Bunu ilginç bulacağımı düşünüyorum."

Genç adam kitabı aldı ve teşekkür etti. Alexei arabasına döndü, oturdu ve düşündü. "Gidemem. Bir Hristiyan olarak görevimi yapmadım." diye düşündü. "Ona bir kitap verdim ama ihtiyacını gidermedim." Arabanın kapısını açarak "Seni teslimat yerine götürebilirim" dedi.

"Gerçekten mi?" genç adam şaşkınlıkla sordu.

"Gerçekten," dedi Alexei. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Hadi atla arabaya."

Genç adam yiyecek çantasını aldı ve Alexei onu yaklaşık 2 mil (3 km) ötedeki adrese götürdü. "Beni bekleyecek misin?" diye sordu genç adam.

"Elbette. Seni buraya kadar getirdim."

Benzin istasyonuna dönerken genç adam, Alexei'nin nezaketine hayran kalmıştı. "Polonya'da çok az Hristiyan durup yardım teklif ediyor, ancak siz Ukraynalı bir Hristiyanınız ve yardım teklif ettiniz" dedi. Kendini Kamil olarak tanıttı. Alexei, Tanrı'nın sevgisinden bahsetti ve Kamil dikkatle dinledi. Benzin istasyonuna vardıklarında Kamil'in işyerinden bir iş arkadaşı scooterı tamir etmek için yanaştı.

Alexei gitti. Kamil yardım aldı ve artık gidebilirdi.

Kamil eşiyile buluşmak için randevusuna geç kaldı. Ama buna değmişti. İlahi bir randevuyla ertelenmişti.

Bu çeyreğin On Üçüncü Şabat Sunusu, Polonya'nın da dahil olduğu Trans-Avrupa Bölümüne gidecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.

Dayanma Çağrısı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 6:10–20; Yas. 20:2–4; Rom. 13:11–14; 1Se. 5:6–8; 1Ko. 15:23, 24.*

HATIRLAMA METNİ: “Son olarak Rab’de, O’nun üstün gücüyle güçlenin. İblis’in hilelerine karşı durabilmek için Tanrı’nın sağladığı bütün silahları kuşanın” (*Efesliler 6:10, 11*).

Uşak mahmur gözlerle yatağından kalktığında korkutucu bir manzarayla karşı karşıya geldi; büyük, teçhizatlı düşman ordusu “askerler, atlılar ve savaş arabalarıyla” kenti kuşatmıştı. Telaş içerisinde kekeleyerek Elişa peygambere “Eyvah, efendim, ne yapacağız?” diye sordu.

Elişa, “Korkma, çünkü bizim yandaşlarımız onlarınkinden daha çok” diye karşılık verdi fakat bu cevap uşağın yüzünde bir izlenim bırakmadı. Elişa onu yanına çekti ve onun için şöyle dua etti: “Ya RAB, lütfen onun gözlerini aç, görsün!” Peygamberin duası derhal yanıtlandı. Uşak surların üzerine bir daha çıktığında bu sefer gözlerindeki görünümle görünmeyeni ayıran perde açılmış olduğu için bir değil aslında iki ordu olduğunu gördü. “RAB uşağın gözlerini açtı. Uşak Elişa’nın çevresindeki dağların atlılarla, ateşten savaş arabalarıyla dolu olduğunu gördü” (*2Kr. 6:15–17*).

Pavlus, Efesliler 6:10–20 ayetlerini yazarken, imanlıların gelişmiş bir görüşe sahip olmaları ve böylece büyük mücadeleyi tüm gerçekliğiyle kavrayıp, onlara açıkladıkları sayesinde umut dolmaları için dua ediyor.

**16 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Savaş Konuşması

Pavlus'un Efesliler 6:10-20 ayetlerindeki, mektubunu tamamlayan coşkun sözlerini okuyun. Pavlus'un savaş çağrısı, bugün büyük mücadelenin savaşçıları olan bizler için ne anlam ifade ediyor?

Pavlus Efesliler'e Mektup'u, imanlıları kilisenin kötülükle olan savaşında yerlerini almaya zorladığı bir savaş çağrısıyla sona erdiriyor (*Ef. 6:10-20*). Sözlerine, kapsayıcı bir "Rab'de güçlü olma" tavsiyesiyle başlıyor (*Ef. 6:10*), sonra da onu "Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın" çağrısıyla tekrarlıyor (*Ef. 6:11*). Bu çağrıyı bir amaç belirleyerek (İblis'in hilelerine karşı durabilmek, *Ef. 6:11*) ve bir gerekçe sunarak (kötülüğün kuvvetli, ruhsal güçlerine karşı yürütülen savaş, *Ef. 6:12*) destekliyor. Daha sonra ise Pavlus ayrıntılı bir silahları kuşanma çağrısı yapıyor. İmanlılar, savaşta sağlam durabilmek için, "Tanrı'nın bütün silahlarını" kuşanmalıydılar (*Ef. 6:13*): kuşak, göğüs zırhı, ayakkabı, miğfer ve kılıç (*Ef. 6:14-17*). Pavlus artık tüm silahları kuşanmış ve savaşa girmeye hazır olan imanlıları eski zamanda savaş meydanında bulunan askerlerin yaptığını yapmaya, yani dua etmeye davet ediyor (*Ef. 6:18-20*).

Pavlus Eski Ahit'ten savaş tavsiyelerini ya da savaş arifesi konuşmalarını tekrarlayıp, savaş ve silah terimlerinden faydalanarak kilisenin görevinden bahsediyor. İlk kapsayıcı buyruğunda şunları söylüyor: "Rab'de, O'nun üstün gücüyle güçlenin" (*Ef. 6:10*).

Eski Ahit'teki savaş tavsiyeleri (*örneğin bkz. Yas. 20:2-4; Hak. 7:15-18; 2Ta. 20:13-20; 2Ta. 32:6-8; Neh. 4:14, 19, 20*), İsrail'in savaştaki başarısının sebebinin üstün silahlara sahip olmaları ya da sayıca düşmanlarından daha üstün olmaları olmadığı düşüncesini vurguluyor. Tersine, zafer kazanmaları tamamen Tanrı'nın varlığına ve kudretine bağlıydı. Başarıya ulaşmanın anahtarı kendilerine güvenmekten değil, Tanrı'nın kudretine ve O'nun onların başarıya ulaşmalarını takdir edeceğine güvenmekten geçiyordu. Pavlus bu kavramları cesaretle kullanıyordu çünkü imanlıları: (1) kilisenin görevini sürdürmekte faal olmaya; (2) yaşamlarını ve tanıklıklarını etkileyen gizli boyutlara karşı dikkatli olmaya; (3) başarılı olmaları için gerekli olan ilahi takdirin farkına varmaya ve (4) imanlılar arasında birliğin ve işbirliğinin önemini anlamaya teşvik etmeye çalışıyordu.

Pavlus'un savaşımızın insanlara değil, kötülüğün ruhsal ordularına karşı olduğu uyarısı, zafer için tek umudumuzun nerede bulunduğu konusunda bize ne öğretiyor? _____

Mesih'te Güç Bulmak

Pavlus mektubunu, mektubun bütünü açısından önem arz eden kavramları ve düşünceleri bir araya toplayan güçlü bir savaş çağrısıyla sonlandırıyor. Sözlerine, sonuç bölümünün, bir komutanın savaş çılgınlığı havasında ifade ettiği kapsayıcı konusunu duyurarak başlıyor: “Rab’de, O’nun üstün gücüyle güçlenin” (Ef. 6:10). Bu bölümün kalanı, Efesliler 6:11-20, bu geniş kapsamlı konuyu tasvir ediyor ve daha da açıyor.

Efesliler 6:10-20 ayetlerini tekrar okuyun. Pavlus’un vurguladığı gibi merkezi bir önem taşıyan ruhsal güçlerin dahil olduğu büyük mücadele gerçeğini nasıl görüyorsunuz? Bu çok önemli gerçeği hiç aklımızdan çıkarmamak Tanrı ile olan kendi günlük yürüyüşümüz açısından neden çok önemlidir?

Pavlus, “Rab’de O’nun üstün gücüyle güçlenin” (Ef. 6:10) ifadesiyle, Mesih’i, imanlıların gücünün Kaynağı olarak tanımlıyor çünkü “Rab” derken Efesliler’e Mektup’un tümünde olduğu gibi Mesih’ten bahsediyor (Ef. 2:21; Ef. 4:1, 17; Ef. 5:8; Ef. 6:1, 21). “Kilisenin gücü, yürüttüğü savaşın Kaptanı’nın, göğe alınmış olan Rab’bin gücünün her şeye yetiyor olmasından kaynaklanmaktadır”—G. G. Findlay, *The Epistle to the Ephesians [Efesliler’e Mektup]*, s. 398.

Pavlus Efesliler 6:10 ayetinde düşüncesini vurgulamak için tekrardan faydalanarak gücüyle güçlenin ifadesine başvuruyor: Yani, ortaya konulacak güç imanlıların kendi doğasından kaynaklanmıyordu, elde edilen bir güçtü. Kaynağı da Rab Mesih’ti. Pavlus burada mektubun önemli bir kavramını, Tanrı’nın gücünü imanlılarla paylaşmasını özetliyor (Ef. 1:19–22; Ef. 2:4–6; Ef. 3:16, 17). Mevcut durumdaki ve gelecekteki her türlü sıkıntıyı aşmak için ihtiyaç duyulan güç, imanlıların diriltilmiş ve yüceltilmiş olan Mesih ile birlik içinde olmalarıyla ortaya çıkmaktadır.

Asıl talimatta, imanlılara güç verme işinde Mesih’in faal bulunduğu duyuruluyor olsa da (Ef. 6:10), Tanrılık’ın üç üyesinden her biri kötülük karşısında verdikleri ruhsal savaşta onları güçlendirme işini yerine getirmektedir. Tanrı (Baba) “Tanrı’nın bütün silahları” olarak Kendi silahlarını kullanıma açmaktadır (Ef. 6:11, 13; *Yşa. 59:17 ile karşılaştırm*). Pavlus daha önce Ruh’un imanlıları güçlendirme işinde etkin olduğunu belirtmiş ve Tanrı’nın “Ruhu’yla sizi iç varlığınızda kudretle güçlendirmesi” için dua etmişti (Ef. 3:16). Burada kılıcı, “Ruh’un kılıcını, yani Tanrı sözünü” üreten Ruh’tur (Ef. 6:17). Ayrıca imanlılar “her zaman Ruh’un yönetiminde dua” etmelidirler (Ef. 6:18). Pavlus, mektubunu dinleyenlerin, bu kötü güçler karşısında verdikleri savaş için onları donatma işinde üçlü Tanrı’nın iş başında olduğunu anlamalarını umut ediyordu.

Pavlus'un Mektuplarında Büyük Mücadele

Romalılar 13:11-14, 1. Selanikliler 5:6-8 ve 2. Korintliler 10:3-6 ayetlerini okuyun. Bu ayetleri Efesliler 6:10-20 ayetleriyle karşılaştırın. Sizce Pavlus neden bu tarz bir tasvir kullanıyor?

Pavlus mektuplarında sıklıkla askeri terimler ve benzetmeler kullanarak, imanlıları askerlerin davranışlarından ibret almaya ve onları taklit etmeye davet ediyor. Onun bu askeri dili en uzun ve yoğun kullanması Efesliler 6:10-20 ayetlerindedir fakat askeri dil onun müjde öyküsünü nasıl anladığını ortaya koymak için kullandığı temel yöntemlerden biriydi. "Yönetimleri ve hükümranlıkları" çarımçıtta alt etmiş olan yüceltilmiş Mesih (*Kol. 2:15*), şimdi ise tüm güçlerin üzerine yükseltilmiş Rab olarak bulunduğu mevkiden bu zaferin sonuçlarını tasarlamaktadır (*Filp. 2:9-11*). Mesih, O'nu takip edenleri evrensel mücadelenin savaşçıları olarak askere alıyor ve büyük zafer gününe doğru ışık ordularına komuta ediyor (*1Ko. 15:54-58, 2Se. 2:8, Rom. 16:20*). Pavlus'un kullandığı savaş ve ordu simgelerini bir araya topladığımızda, onun iyi ile kötü arasındaki savaşı, "ta ki içlerinden biri son karşılaşmayı kazanana kadar iki ordu arasında çağlar boyunca gidip gelen, kızışıp durulan uzun soluklu evrensel bir mücadele olarak gördüğünü anlıyoruz."—Peter W. Macky, *St. Paul's Cosmic War Myth: A Military Version of the Gospel* [*Aziz Pavlus'un Evrensel Savaş Alegorisi: Müjde'nin Bir Askeri Versiyonu*], s. 1.

Pavlus'un sıklıkla kullandığı evrensel savaş kavramı, Efesliler'e Mektup'un temelini de bir parçasıdır. Pavlus silahlanma çağrısında (*Ef. 6:10-20*), evrensel mücadelenin daha önce kullanmış olduğu unsurlarını bir araya getiriyor: Tanrı'nın imanlıları sınırsız bir güçle kuvvetlendirmesi (*Ef. 1:18-20; Ef. 3:16, 20*); Mesih'in zaferi ve tüm güçlerin üzerine yükseltilmesi (*Ef. 1:20-23*); bir zamanlar ölü fakat şimdi dirilmiş olanların oluşturduğu, artık yüceltilmiş Mesih'le özdeşleştirdikleri kimliklerinden güç bulan ve eski karanlık efendilerine karşı savaşıma kabiliyetine sahip imanlılar ordusu (*Ef. 2:1-10*); kilisenin, güçlere yaklaşmakta olan kıyametlerini açıklama işindeki görevi (*Ef. 3:10*); Mesih'i galip gelen ilahi Savaşçı olarak tasvir etmek için Mezmurlar 68:18 ayetinden faydalanılması (*Ef. 4:7-11*) ve imanlılara yapılan müjde giysisini "giyinme" çağrısı (*bkz. Ef. 4:20-24*). Bizden Tanrı'nın "tüm silahlarını" kuşanmamız istendiğinde, evrensel mücadelenin ne kadar merkezi bir işlevi olduğunu anlamaya hazır oluyoruz fakat aynı zamanda Mesih'in mutlak zaferine katılıyor olduğumuzdan emin olmayı sürdürmemiz gerekiyor.

Sadece bu evrensel mücadele gerçeğiyle değil, aynı zamanda İsa'da kendimiz için talep edebileceğimiz zafer gerçeğiyle ilgili kişisel tecrübeleriniz nelerdir? O'nun bizim için kazanmış olduğu zaferi anlamak neden umudumuz ve tecrübemiz için son derece temeldir? _____

Kadim Savaş Alanında Duruyoruz

Efesliler 6:10-20 ayetlerini baştan sona okuyun ve Pavlus'un durma fiilini ne sıklıkla kullandığını not edin. Bu düşünce onun için neden çok önemliydi?

Pavlus'un ordu mecazını kadim savaş alanı bağlamında değerlendirmeliyiz. "Durmak" ne anlama geliyordu (*Ef. 6:11, 13, 14*)? Bu fiil akıllara sadece savunmayla ilgili bir durumu mu getiriyor? Savaş yazınının büyük klasik yazarlarından biri olan Tukididis'in yazılarında aktardığı savaş konuşmaları, bir taraf savaş kazanacaksa birbirini takip eden üç eylemin gerçekleşmesi gerektiğinin altını çiziyor: (1) askerler "düşmana yakın olmalı" yani düşmanlarıyla karşılaşmak amacıyla ilerlemeliler; (2) daha sonra, saldırmalı ve "sıkı durmalı" ya da düşmanlarıyla göğüs göğse çarpışırken "yere sağlam basmalılar"; (3) Son olarak da, "düşmanı püskürtmeliler" (bkz. *Thucydides, The Peloponnesian War [Tukididis, Peloponnesos Savaşları]*, 4.10.1-5).

Bir eski zaman savaşının kilit anı, bu üç eylemin ardından, iki karşıt falanjın "parçalanmış bronzun, ahşabın ve etin çıkardığı dehşetli bir gürültüyle birbirine girmesiyle gerçekleşirdi. Antik çağ yazarı Ksenofon ondan 'korkunç çarpışma' diye bahsedirdi"—Victor Davis Hanson, *The Western Way of War [Batının Savaş Yöntemi]*, s. 152, 153. Sıkı durmak, o stratejik anda ayaklarını yere sağlam basmak eski çağ savaşlarında en zor işlerden biriydi. Meydana gelecek yakın çarpışmada, her iki taraf da "yüklenmek" için bir temel arayacaktır.

Pavlus'un silahları kuşanma çağrısı, "askerlerin bir araya geldikleri, göğüs göğse çarpışmada pek çok darbe indirip darbe yedikleri bir boğuşmayı ifade ediyor."—Victor Davis Hanson, *The Western Way of War [Batının Savaş Yöntemi]*, s. 152. Bu, Pavlus'un kilisenin düşmanlarıyla olan savaşını betimlemek için bir güreş müsabakasından faydalanmasıyla (*Ef. 6:12 KM*; Perşembe gününün dersine bakın) ve "durmak" fiilini 13. ayette baskın bir biçimde kullanmasıyla doğrulanmaktadır: "Bu nedenle, kötü günde dayanabilmek..."

Buradaki rahat bir duruş değildir! O halde "durmak," faal bir biçimde savaşa girişmek, yakın dövüşte her silahtan faydalanmaktır. Bu, Pavlus'un daha önceki bir uyarısında bulunan askeri tasvirinde çok açık bir şekilde belli olan bir noktadır: "tek bir ruhta dimdik durduğunuz, Müjde'de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele ettiğinizi, size karşı olanlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım" (*Flp. 1:27*).

İbraniler 12:4 ayetini okuyun. Bu ayet Rab'de durmanın ne anlama geldiğini açıklamamıza nasıl yardım edebilir? Aynı zamanda bu duruşun kolektif doğası nedir? _____

Kötü Güçlerle Güreşmek

Pavlus sizce Efesliler 1:21, Efesliler 3:10 ve Efesliler 6:10-20 ayetlerinde kötü ruhsal güçler için çeşitli unvanlar kullanırken neyi amaçlıyordu?

Pavlus “savaşımızı” (Ef. 6:12) tanımlarken, güreşçiler arasındaki müsabakalar için kullanılan Grekçe bir sözcük kullanıyor, (*palé*). Güreş çok değerli bir savaşa hazırlık olarak kabul edildiği için, bu, ordular çarpıştığında gerçekleşen yüz yüze, göğüs göğse mücadelenin uygun bir tanımı olmaktadır. Pavlus burada imamların kötü güçlerle yakından mücadelesinin gerçekliğini vurguluyor.

Bu güçlere verilen unvanlar şunlardır:

Efesliler 1:21	Efesliler 3:10	Efesliler 6:12
bütün yönetimler	yönetimler	yönetimler
(bütün) hükümlerlikler	hükümlerlikler	hükümlerlikler
(bütün) güçler		bu karanlık dünyanın güçleri
(bütün) egemenlikler		kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal orduları
anılacak bütün adlar		

Pavlus ayrıntılı tanımlamalarıyla (“anılacak bütün adlar,” Ef. 1:21; “kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal orduları,” Ef. 6:12), her kötülüğün ve ruhsal gücün Mesih’e boyun eğdiğini tasdik ediyor (Ef. 1:21). Bununla birlikte, herhangi bir savaşta karşı tarafın gücünü hafife almak asla iyi bir taktik olmaz. Pavlus bizim sadece düşman insanlarla değil, hilekâr bir komutan, İblis tarafından idare edilen (Ef. 6:11), “kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularıyla” karşı karşıya olduğumuzu söylüyor (Ef. 6:12). Fakat güçlü düşmanlarımız karşısında her zaman tetikte olmamız gerekmeyle birlikte, onlar asla gözümüzü korkutmamalı. Tanrı savaşta bizim yanımızda (Ef. 6:10) ve O bizi en iyi silahlarla, Kendi silahlarıyla, donatmış durumda (Ef. 6:11; *Ysa. 59:15-17 ile karşılaştırın*). O, gerçeğini, doğruluğunu, esenliğini, imanını, kurtuluşu ve Kutsal Ruh’u bizim kullanımımıza verdi (Ef. 6:13-17). Tanrı önümüzde ilerlerken ve biz baştan aşağı O’nun sağladığı silahlarla kuşanmışken, başarısız olamayız (Rom. 16:20; *1Ko. 15:23, 24; 2Se. 2:8*).

Karşılarında kendi başımıza bütünüyle yardıma muhtaç olduğumuz bu kötü ruhsal güçler gerçeği. Kendisi sadece bu güçlerden daha kudretli olmakla kalmayıp aynı zamanda onları daha önce mağlup etmiş olan Rab İsa’ya neden sıkı sıkıya tutunmamız gerektiği konusunda bize ne öğretmelidir?

EK ÇALIŞMA: “Bizimkisi saldırgan bir ıştır. İsa’nın sadık askerleri olarak kanla lekelenmiş bayrağı düşmanın tüm kalelerine taşmalıyız. ‘Savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.’ Silahlarımızı bırakmaya, kanla lekelenmiş bayrağı düşürmeye, Şeytan’ın tutsakları ve kulları olmaya razı gelirse, acı çekmekten ve mücadele etmekten kurtulabiliriz. Fakat bu barış ancak Mesih’i ve Göğü kaybederek kazanılabilir. Bu şartlar altında barış yapmayı kabul edemeyiz. Sapkınlıkla ve günahla barış olacağına, savaş olsun, yeryüzü tarihi sona erece kadar savaşalım.”—Ellen G. White, *The Review and Herald*, 8 Mayıs 1888.

Efesliler 6:10-20 ayetleriyle Vahiy kitabı arasındaki bağlantı nedir? Metin, Vahiy kitabındaki savaş motifi gibi aynı temel son zaman olayları ya da eskatoloji görüşünü sergilemektedir (*bkz. Vahiy 12, Va. 16:12-16, Va. 19:17-21, Va. 20:7-10*). İkisinde de Tanrı’nın halkı “göksel yerlerde” bulunan ve “mevcut çağda faal ve güçlü olan” düşmanın saldırısı altındadır. İkisinde de Tanrı’nın halkına cesaret veren “gelecekteki çağın tasviridir.” Dahası, “her iki senaryo da açıkça düşmanın tamamıyla mağlup edileceği son savaşa ve sonrasında sonsuza kadar varlığını sürdüreceği olan yeni çağa işaret ediyor. Bu yeni çağda Tanrı’nın halkının son görkemli var oluşu da düşmanın ebedi kıyameti de aşık olacak” (Bkz. Yordan Kalev Zhekov, *Eschatology of Ephesians [Efesliler’in Eskatolojisi]*, s. 217, 233-235.)

Tartışma Soruları:

1. En açık biçimde ne zaman karanlığın güçleriyle yüzleştiniz? Bu zamanlar için sizce en faydalı taktikler hangileridir?
2. Efesliler 6:10-20 ayetlerinden öğrendiklerinize dayanarak, “kötülüğün... ruhsal orduları” (*Ef. 6:12*) tarafından zulüm görüyor olduğu anlaşılan birine nasıl yardımcı olabilirsiniz?
3. “İblis’in hilelerini” (*Ef. 6:11*) nasıl en iyi şekilde fark edebilir ve reddedebiliriz? Örneğin, ne sıklıkla kurtarılmak için fazla günahkar, fazla yozlaşmış olduğunuzu düşünerek imanınızdan vazgeçmeye hazır gibi hissediyorsunuz? Bu düşünceyi sizin aklınıza sokan kim—Mesih mi yoksa karanlığın güçleri mi? Neden özellikle böyle zamanlarda İsa’da bize verilmiş olan pek çok muhteşem vaadi talep etmelisiniz?

Doğru Kelimeleri Bulmak

Andrew McChesney Tarafından

Polonya'da yaşayan 33 yaşındaki Ukrayna uyruklu Alexei Arushanian, pencerelerini yaptığı kadının dairesinde bir Kutsal Kitap ve daha birçok dini kitap fark etti.

Alexei, Ellen White'ın The Great Controversy'sini dağıtan bir grup kilise üyesinden biriydi. Bu, kabul edeni az olan zor bir görevdi ve bu evde bir kitap paylaşma fırsatı için dua etti.

Bunun üzerine 40 yaşlarında olan ve yalnız yaşayan kadın ona bir bardak çay ikram etti. Kadın faaliyetlerine devam ederken Alexei oturdu ve çayını yudumladı. Kadın, işlerini hallederken şarkı söylüyordu. Alexei ne yapabileceği konusunda dua etti. Sonunda konuştu.

"Kitap okumayı sevdiğinizi görüyorum," dedi.

"Evet, okumayı gerçekten çok seviyorum," dedi. "Bir televizyonum olmadığımı fark etmişsinizdir. Her zaman okurum."

Kadın çalışmaya ve şarkı söylemeye devam etti.

Alexei'nin bir fikri vardı. "Hristiyan mısınız?" diye sordu.

"Evet, kilisede bir koroda şarkı söylüyorum," dedi.

Alexei, Polonya'nın başkenti Varşova'daki tek Yedinci Gün Adventist kilisesinin adresini vererek, "Ben de kiliseye gidiyorum, Foksal 8'deki kiliseye," dedi. "Ben bir Protestanım. Ben bir Yedinci Gün Adventistiyim."

Kadının dikkatle dinlediğini gören Alexei daha da cesaretlendi.

"Size bir hediye vermek istiyorum, Hristiyanlık tarihi hakkında bir kitap," dedi. "Bu kitap gerçekten ilginç."

Kadın kitaba bakmayı kabul etti.

Alexei aletlerini arabaya götürürken kitapla birlikte döndüğünde kadının kapıyı açmayacağından endişelendi. Ama kadın onu tekrar içeri buyur etti. Cömertçe ciltlenmiş bu ciltten gözle görülür bir şekilde etkilenmişti ve hemen sayfalarını karıştırmaya başladı. Alexei, kadının yüzündeki ifadeden gördüğü her şey katılmadığını görebiliyordu.

"Kitapta yazarları kabul edip etmemek size kalmış," dedi.

Kadın, "Çok teşekkür ederim" diyerek kitabı aldı.

İkili biraz daha konuştu ve Alexei oradan ayrılırken neşeye doluydu. Kitabı ona vermenin bir yolunu bulduğu için çok mutluydu.

"Sessiz kalabilirdim" diyor. "Ama kitabı kabul edip etmemeye karar verme hakkı vardı. Benim görevim sadece ona kitabı sunmaktı."

Bu çeyreğin On Üçüncü Şabat Sunusu, Polonya'nın da dahil olduğu Trans-Avrupa Bölümüne gidecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.

Barış için Savaş

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Ef. 6:10-20; 1Pe. 4:1; 1Pe. 5:8; Yşa. 59:17; Yşa. 52:8-10; 1Se. 5:16-18.

HATIRLAMA METNİ: “Bunların hepsine ek olarak, Şeytan’ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını alın. Kurtuluş miğferini ve Ruh’un kılıcını, yani Tanrı sözünü alın” (Efesliler 6:16, 17).

John Bunyan’ın hapisteyken yazdığı klasığı İmanlının Yolculuğu’nda, Hristiyan, bir sarayın cephaneliğine götürülür ve “Rablerinin imanlılar için tedarik ettiği asla yıpranmayan kılıç, kalkan, miğfer, göğüslük, dua ve ayak-kabılar, yani tüm silahlar ona gösterilir. Orada, Rab’bin hizmetinde olan, gökteki yıldızlar kadar çok sayıda kişiyi donatacak yeterlikte teçhizat bulunmaktadır.” Hristiyan oradan ayrılmadan önce yeniden cephaneliğe götürülür ve “belki yolda saldırıya uğrar diye, baştan aşağı [çürütülemez] kanıttan yapılmış teçhizatla donatılır.”

Bunyan’ın 1678 yılında yazdıkları, 1600 yıl kadar önce elçi Pavlus’un yazdıklarını, yine bir zindanda kaleme alınmış olan Efesliler’e Mektup’u anımsatıyor. O mektupta büyük müjdeci elçi büyük bir ordunun, yani kilisenin Tanrı’nın cephaneliğini ziyaret ettiğini ve ilahi *panoplia* ile, yani baştan aşağı zırhla kuşandıklarını hayal eder. Tanrı’nın cephaneliğinde, O’nun ordusundaki, O’nun adına barış için savaşmak amacıyla yola koyulan her askeri “baştan aşağı Kuzeyli çeliğiyle” ve en iyi silahlarla donatacak kadar çok ve iyi silah bulunmaktadır.

*23 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kilise: Birlik Olmuş Bir Ordu

Efesliler 6:10-20 ayetlerini okuyun. Pavlus kilisenin ne tip bir savaş içinde olduğunu söylüyor? Pavlus öncelikli olarak bir imanlının kötülük karşısındaki ruhsal savaşını mı yoksa kilisenin kötülükle olan kolektif mücadelesini mi tasvir ediyor?

Grek ve Roma savaşlarında zafer bir askeri birliği oluşturan askerlerin işbirliğine, özellikle de savaşın kızıştığı anlarda birbirlerini desteklemelerine bağlıydı. Savaşta bireysel davranışlar göstermek barbar savaşçıların, onları yenilgiye mahkum eden bir özelliği olarak görülürdü.

Efesliler 6:10-20 ayetlerinde, Pavlus'un her zamanki ordu kavrayışına uygun olarak, öncelikle kilisenin kötülük karşısındaki ortak mücadelesinden bahsettiği düşüncesini destekleyecek önemli verilere sahibiz: 1. Buradaki metin baştan sona kiliseyle ilgili olan bir mektubun doruk noktasıdır. Pavlus mektubunu yalnız bir Hristiyan savaşçının karanlığın güçleriyle yaptığı mücadeleyi tasvir ederek sonlandırırsa bu çok garip olurdu; 2. Pavlus metnin sonunda "kutsallar için yalvarışta bulunma" çağrısıyla Hristiyan kardeşliğinin altını çiziyor (Ef. 6:18-20); 3. Hepsinden önemlisi de, Pavlus mektubun daha önceki bir bölümünde kötülüğün güçlerinden bahsederken, onları bireysel imanlının değil kilisenin karşısına koyuyor: "Öyle ki, Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlara şimdiki dönemde bildirilsin" (Ef. 3:10).

Yani, Efesliler 6:10-20 ayetleri kötülüğe karşı gelen yalnız bir imanlıyı resmetmiyor. Tersine, Pavlus bir komutan olarak, bir ordu olarak gördüğü kiliseye hitap ediyor. Bizden baştan aşağı silahlarla kuşanmamızı ve tek vücut olmuş bir ordu gibi gayretle ve hep birlikte mücadeleye girişmemizi istiyor. Pavlus kiliseye yaptığı, kiliseyi pek çok defa Mesih'in bedeni (Ef. 1:22, 23; Ef. 4:1-16), Tanrı'nın yapısı/tapınağı (Ef. 2:19-22) ve Mesih'in gelini (Ef. 5:21-33) olarak tasvir ettiği esash vurguyu, son bir mecazla, kiliseyi yaşayan Tanrı'nın ordusuna benzetererek sonlandırmayı tercih ediyor. "Kötü güne" (Ef. 6:13), kötülüğe karşı verilen ve uzun zamandır süren savaşın son aşamalarına yaklaşıyor olduğumuz için, Tanrı'ya olan bağlılığımızda ya da Mesih'in kardeş imanlıları olarak birbirimize olan sadakatimizde tereddüde düşmeye hiç zamanımız yok.

Bizler kolektif bir beden olarak, hangi şekilde karşımıza çıkarsa çıksın, büyük mücadelenin içindeki bu kötülükle olan sorunlarımızda birbirimize yardım etmek için nasıl birlikte çalışabiliriz? _____

Kemer ve Göğüs Zırhı

Pavlus imanlıların kötülüğe karşı yürütülen savaşa hazırlanmaya nasıl başladıklarını hayal ediyor? *Ef. 6:14; ayrıca bkz. 1Pe. 4:1; 1Pe. 5:8; Rom. 8:37–39.*

Pavlus'un sert bir mücadele olacağına dair uyarısı (*Ef. 6:13*) mektubu okuyanları onun son ayakta durma çağrısına (buradaki dördüncüsüdür, *Ef. 6:11, 13* ile karşılaştırm) ve ayrıntılı silahlanma çağrısına hazırlıyor (*Ef. 6:14–17*). Pavlus kişinin belini kuşatması eylemini tarif ediyor (*Yşa 11:5 ile karşılaştırm*). Eski zamanın bol gelen giysileri savaştan önce belden sıkıca bağlanmayı gerektiriyordu (*Luka 12:35, 37; Luka 17:8 ile karşılaştırm*). Pavlus imanlının bir Roma lejyonerinin yaptığı gibi, süslü tokası olan deri ordu kemerinden başlayarak zırhını kuşandığını hayal ediyor. Kemerden, uçlarında demir diskler bulunan bir dizi deri ip sallanırdı ve bunlar bir arada bir rütbe rozeti görüntüsü oluştururdu. Sarkan bu ipler temelde giysileri sıkıştırma ve diğer şeyleri yerinde tutma işlevi görüyordu.

Gerçek imanlının kendisine ait değildir; O Tanrı'nın bir armağanıdır (*Ef. 2:8* ayetindeki kurtuluş ile karşılaştırm). Fakat onun soyutlanmaması, yaşamlarında dönüştürücü bir etkiye sahip olmayan uzaktaki bir varlık olarak kalmaması gerekiyor. Onlar, bu ilahi armağanı tecrübe etmek ve ondan faydalanmak için Tanrı'nın gerçeğini "kuşanmalılar." Onlar Tanrı'nın gerçeğinin onlara sahip olup onları koruduğu kadar ona sahip değiller.

Pavlus daha sonra imanlıları göğüslerine "doğruluk zırhını" takmaya çağırıyor (*1Se 5:8 ile karşılaştırm*). Gerçeklik kemeri gibi onun kaynağı da ilahidir, ilahi savaşçı olarak üstlendiği işlevde Yahve'nin giydiği zırhın bir parçasıdır (*Yşa. 59:17*). Pavlus'un zamanında askerlerin kullandığı vücut zırhları zincirden (birbiri içine geçen küçük metal halkalar) metal pullardan (küçük birbiri üzerine binen tunç ya da demir pullar) ya da üst üste sıkıştırılmış demir plakalardan imal ediliyordu. Bu vücut zırhı ya da göğüslük bedenın yaşamsal organlarını düşmanın darbelerinden koruyordu. Benzer şekilde, imanlılar da Tanrı'nın koruyucu armağanı olan doğruluk sayesinde ruhsal korunmaya sahip olmalıdırlar. Pavlus Efesliler'de doğruluğu kutsallıkla, iyilikle ve gerçekle ilişkilendiriyor (*Ef. 4:24, Ef. 5:9*) ve onun diğer insanlara, özellikle de kilise üyesi olan kardeşlere olan davranışlarda adaletli ve doğru olma özelliği olduğunu düşünüyor.

İyiliğin, kutsallığın ve gerçeğin bir koruma olabileceği düşüncesini kendi hayatınızda ne şekilde tecrübe ettiniz? _____

Ayakkabılar: Kilise Barış için Savaşıyor

Savaşa hazırlanan bir Roma askeri sağlam ordu botlarını sıkıca bağlardı. Çok katmanlı bir tabana çakılmış sağlam çiviler askerin yeri tutmasına ve ayakta kalmasına yardım ederdi (*Ef. 6:11, 13, 14*). Pavlus bu ordu ayakkabısını Yeşaya 52:7 ayetinden alıntı yaparak açıklıyor. Ayette bir habercinin getirdiği, Yahve'nin halkı adına yürüttüğü savaşın kazanıldığı (*Yşa 52:8-10*) ve artık barışın hüküm sürdüğü haberi kutlanıyor: “Dağları aşıp gelen müjdecinin ayakları ne güzeldir! O müjdeci ki, esenlik duyuruyor” (*Yşa 52:7*).

Pavlus'un Efesliler'e Mektup'ta sekiz defa barışı vurguladığına dikkat edin. Peki, Pavlus barışla bu kadar ilgileniyordu ise, neden bu kadar ayrıntılı bir ordu mecazı kullanmıştır? *Ef. 1:2; Ef. 2:14, 15, 17; Ef. 4:3; Ef. 6:15, 23.*

Pavlus barışı, “kendisi barışımız” olan Mesih'in bir işi olarak kutluyor (*Ef. 2:14*). O ki “gelip hem uzakta olan sizlere hem de yakındakilere esenliği müjdeledi,” (*Ef. 2:17*) Yahudilerle Uluslardan olanları bir araya getirerek, “yeni bir insan yarattı” (*Ef. 2:14-16*). İmanlılar Mesih'in kurtuluşunun müjde öyküsünü ve O'nun yaratıcı barış işini canlı tutarak, O'nun geçmişteki zaferini kutlayarak ve gelecekteki zafer çığlığına doğru bakarak yere sağlam basar ve savaşa hazır durumda olurlar. Yeşaya 52:7 ayetindeki haberci gibi, imanlılar Mesih'in zaferini ve esenliğini duyuran habercilerdir.

Fakat Pavlus onun silahlanma çağrısını, düşmanlarımıza karşı gerçek silahları kuşanmak olarak anlamamızı istemiyor. Bu sebeple imanlıları “esenlik Müjdesi'ni” yayanlar diye tarif ediyor (*Ef. 6:15*). İmanlıların başka insanlarla olan ilişkilerinde kavgacı olmalarını da istemiyor çünkü birliği, öğretici konuşmayı ve yumuşak kalpliliği vurgulayan yine kendisiydi (*özellikle bkz. Ef. 4:25-5:2*). Kilise, Hristiyan erdemlerinin (alçakgönüllülük, sabır, bağışlayıcılık v.s.) ve uygulamalarının (dua, ibadet) müjde cephaneliğinden faydalanarak “barış için savaşmalıdır.” Tanrı'nın büyük planı olan Her şeyi Mesih'te birleştirme tasarısına işaret eden bu tür davranışlar uygundur (*Ef. 1:9, 10*).

Aşağıdaki alıntı, Pavlus'un askeri tasvirlerinin imanlılar olarak hayatımızda ne anlam ifade etmesi gerektiğini anlamamıza nasıl yardım edebilir? “Tanrı bizi silahları kuşanmaya çağırıyor. Biz Saul'un zırhını değil Tanrı'nın tam zırhını istiyoruz. Ancak ondan sonra Mesih'inki gibi hassas, şefkatli ve sevgi dolu yüreklerle işe koyulabiliriz.”—Ellen G. White, *Avustralya ve Asya Birlik Konferansı Kayıtları*, 28 Temmuz 1899.

Kalkan, Miğfer ve Kılıç

Büyük mücadelenin savaşçıları olan imanlılar, kalkanı, miğferi ve kılıcı nasıl ve ne zaman kullanmalıdırlar? *Ef. 6:16, 17.*

Pavlus'un kalkanı, bir Roma lejyonerinin kullandığı büyük dikdörtgen biçimli kalkandır. Ahşaptan yapılmış ve deriyle kaplanmış olan bu kalkanın kenarları içe doğru eğimlidir ve bu sayede kullanan kişiyi yandan gelecek saldırılara karşı korur. Suda bekletilen kalkanlar "ateşli okları" söndürebiliyorlar, zifte batırılıp alev almış olan okları etkisiz hale getiriyorlardı. Pavlus'un "iman kalkanı" ifadesini kullanış biçimi, Eski Ahit'te kullanılan, halkını koruyan Tanrı'nın bir simgesi olarak kalkan betimlemesini yansıtıyor (*Yar. 15:1, Mez. 3:3*). "İman kalkanını" (*Ef. 6:16*) almak, imanlılar adına savaşmakta olan (*Ef. 6:10*), en iyi silahları tedarik eden (*Ef. 6:11, 13*) ve zaferi güvence altına alan Tanrı'ya güvenerek evrensel mücadeleye girmektir.

Aynı zamanda, Roma savaş miğferi de demir ya da tunçtan imal edilirdi. Baş koruyan küreye, arka tarafında enseyi koruması için bir plaka, kulak koruması, alınlık ve yanakları koruyan hareketli parçalar eklenirdi. Miğferin sağladığı çok önemli koruma düşünüldüğünde, "kurtuluş miğferi" (*Ef. 6:17*), imanlıların diriltilmiş, göğe alınmış ve yüceltilmiş Mesih ile birlik içinde tecrübe ettikleri mevcut durumdaki kurtuluşlarını simgelemektedir (*Ef. 2:6-10*). "Kurtuluş miğferini" giyinmek, yaygın durumda olan ruhsal güçlerden korkmayı reddetmek ve onun yerine Mesih'in üstün kudretine güvenmek anlamına gelmektedir (*Ef. 1:15-23, Ef. 2:1-10 ile karşılaştırın*).

Son silah ise "Ruh'un kılıcı, yani Tanrı sözüdür" (*Ef. 6:17*). Bahsedilen Roma lejyonerinin kısa, iki tarafı keskin kılıcıdır. Sıklıkla başvurulan savaş taktiği, iki mızrak atmak (Pavlus bundan bahsetmiyor) ve ardından kısa kılıçla saldırarak düşmanı yaralamaya çalışmaktı. İmanlıların kılıcı, "Ruh'un kılıcıdır," yani "Tanrı'nın Sözü" diye tanımlanan o silahı tedarik eden Ruh'tur. Pavlus bir komutan gibi öne çıkıyor ve ilahi Başkomutandan umut vaatleri aktararak, bir silahlanma çağrısı yapıyor. Efesliler 6:10-20 ayetlerinde açıklanan ve kötülüğe karşı yürütülen savaşta "Tanrı'nın sözünü" baş silah olarak tayin eden işte bu vaatlerdir. O halde "Tanrı'nın sözü" ifadesiyle bahsedilen Kutsal Kitap'ta bulduğumuz müjdenin geniş vaatleridir.

Askeri betimlemelerden pek hoşlanmıyor olsak da, bu tasvir büyük mücadelenin hakikaten ne kadar gerçek olduğu ve onu ne kadar ciddiye almamız gerektiği konusunda bize ne öğretmelidir? _____

Savaş Duasını Etmek

Pavlus savaş tavsiyesini sonlandırırken, imanlıları “bütün kutsallar için” (Ef. 6:18) ve aynı zamanda tutsak edilmiş elçi olan kendisi için askerler gibi kritik, devam eden bir yalvarış içinde bulunmaya teşvik ediyor (Ef. 6:19, 20). Bu yalvarışta bulunma çağrısı askeri betimlemelerin bir devamı olarak kabul edilebilir çünkü dua ederek Tanrı’ya (ya da tanrılara) yalvarmak eski zamanda savaş alanlarında sık karşılaşılan bir uygulamaydı. Kutsal Kitap’taki bir örnekten alıntı yapmak gerekirse: Yahaziel’in savaş tavsiyesini dinledikten sonra, “Yahuda halkıyla Yeruşalim’de oturanlar da RAB’bin önünde yere kapanıp O’na tapındılar” (2Ta. 20:18). Dua etmek silahlardan bir diğeri olmasa da, Pavlus’un savaş tavsiyelerinin ve askeri mecazının bölünmez bir parçasıdır.

Pavlus ilk iki dua talebinde, mektubunu okuyanlardan coşkunlukla, ısrarla ve sebatla “bütün kutsallar için” dua etmelerini istiyor (Ef. 6:18). Kilise kötülüğün güçleri karşısında yürüttüğü savaşta başarılı olacaksa, Ruh’un esinlediği dua aracılığıyla Tanrı’ya güven duymalıydı.

Pavlus’un ikinci dua talebi ise kendisi içindi: “benim için de dua edin” (Ef. 6:19). Tanrı’nın, doğru zamanda (“ağzımı her açtığımda”), doğru biçimde aktarmak (“cesaretle bildirebileyim”) ve en önemli konuyu, “Müjde’nin sırrını” duyurmak amacıyla doğru mesajı ona bağışlaması için (“bana gerekli söz verilsin diye”) imanlılardan dua etmelerini istiyor (Ef. 6:19). Bu son cümle, “açık sır” diyebileceğimiz şeyden, yani Tanrı’nın her şeyi kapsayan “yerdeki ve gökteki her şeyi Mesih’te birleştirme” (Ef. 1:10) tasarısının bir belirtisi olarak, “yeni bir insan yaratarak” (Ef. 2:15, ayrıca bkz. Ef. 2:11-22) Yahudilerle birlikte Uluslardan olanları kurtarmak için Mesih aracılığıyla müdahale etmesinden bahsetmektedir (bkz. Ef. 3:1-13).

Aşağıdaki Yeni Ahit’teki “dua çağrılarına” göz atın. Size en çok hangisi ilham veriyor? Neden? Luka 18:1-8, Flp. 4:6, Kol. 4:2, 1Se. 5:16-18.

İmanlılar neden sıklıkla içten, gayretli dualar etmeye teşvik ediliyor? Pavlus’un ordu mecazı önümüze iki cevap koyuyor: (1) Bir dizi ruhsal düşmana karşı yürütülen savaş tehdidi korkunç ve gerçektir (2) Tanrı’nın ruhsal güç ve zafer vaatleri Pavlus’un askeri betimlemeleri aracılığıyla resmedilmektedir (Ef. 6:10-17). İçten ve gayretli dua etmek, bu vaatleri dikkatle dinlememiz için, onları kutlamamız ve lütfunun kaynakları için O’na teşekkür etmek için fırsat sunmaktadır.

EK ÇALIŞMA: “Savaşan bir ordu, birlikte uyum içinde hareket etmiyorsa kafası karışacak, güç kaybedecektir. Askerler, diğer askerlerin durumlarına ve çalışmalarına hiç önem vermeden tamamen kendi dürtülerine göre davranırsa, toplamda birbirinden bağımsız bir grup atom olurlar fakat örgütlü bir beden yapacağı işi yerine getiremezler. Bu sebeple, Mesih’in askerleri uyum içinde olmalıydılar. Tek başlarına el üstünde tutulmamalıydılar. Böyle yaptıkları takdirde kusursuz bir uyum içerisinde, aynı düşüncede, aynı amaca sahip ve tek bir büyük hedefe adanmış olması gereken Rab’bin halkı, çabalarının nafiye, zaman ve yeteneklerinin harcanmış olduğunu görecektir. Birlikten güç doğar. Uyum içerisinde, tek bir büyük amacı gerçekleştirmek için, tek bir baş altında hareket eden birkaç mühtedi candan oluşan topluluk, her karşılaşmada zafer kazanacaktır.”—Ellen G. White, *Spalding ve Magan Derlemesi*, s. 121.

Pavlus’un kendisini “zincire vurulmuş elçi” diye tanımlaması ne önem taşıyor? (Ef. 6:20).

Savaş zamanlarında elçiler zor görevler üstlenirdi bu sebeple Pavlus’un kendisini tanımlama biçimi onun asker mecazının bağlamına uyuyor. Elçiler, temsil ettikleri ülkenin ya da kişinin durumuna göre muamele görüyorlardı. Yani evrenin Üstün Hükümdarı’nın elçisi olan Pavlus’un mevkisiyle, zincire vurulmuş olmasıyla belirtilen gördüğü saygısızlık tam bir tezat teşkil etmektedir. Fakat o dönemde elçiler boyunlarına mevkilerini gösteren zincir kolyeler taktıkları için, Pavlus’un zincirden bahsetmesi biraz da ironi olabilir. O bu ironiyle kendi zincirini “seçkinlik belirttiği için giydiği bir nişan olarak görüyor olabilir”—David J. Williams, *Paul’s Metaphors: Their Context and Character [Bağlamları ve Özellikleriyle Pavlus’un Mecazları]* s. 152.

Tartışma Soruları:

1. Bölünmüş ve savaşta olan bu dünyada, sizin köşenizde “barış için savaşmak” sizin için ve topluluğunuz için ne anlama geliyor? Gittikçe artan bir şekilde saldırganlık ve şiddetle nitelenen dünyamızda, nasıl barışın araçları olabiliriz?
2. Sizin bulunduğunuz yöne hangi belirgin “ateşli oklar” fırlatılıyor? Onları ortadan kaldırmak için “iman kalkanım” yerinde olduğundan nasıl emin olabilirsiniz?
3. Bazen “dua savaşçılarından” bahsediyoruz. Efesliler 6:18-20 ayetlerine dayanarak “dua görevini” nasıl yerine getirebiliriz?
4. Büyük mücadelenin savaş alanında yara almış olan kişilere nasıl davranmalıyız? Savaş kızıştığında korkup kaçan ya da açıkça düşmana teslim olan Hristiyan imanlıya nasıl davranmalıyız?

Birkaç Kelimenin Gücü

Andrew McChesney Tarafından

2022'de anavatanı Ukrayna'da silahlı çatışma patlak verdiğinde, Alexei Arushanian, birkaç yıl insanların evlerine pencere takarak çalıştığı Polonya'da sınırın ötesinde güvenli bir şekilde yaşıyordu. Ancak Ukrayna'da birçok akrabası vardı ve onlar için endişeleniyordu.

Refahlarını kontrol etmek ve yardım edip edemeyeceğini anlamak için akraba ardına akraba aradı. "Nasılısın Lyuda Teyze?" diye sordu.

"Her şey yolunda, Tanrı'ya şükür," diye yanıtladı. "Gizleniyoruz."

Kızı Nastya ve kızının küçük oğlunun, sınırdan Polonya'ya taşınan mültecilere katılmayı planladıklarını söyledi. Normal zamanlarda yolculuk bir gün sürerdi. Ama şimdi yolculuk iki üç gün sürecek.

"Varşova'ya gelecekler mi?" Alexei sordu. "Beni arasinlar. İstedikleri kadar benimle kalabilirler. Onlarla sınırdaki buluşabilirim."

Kısa bir süre sonra Ukrayna'dan başka bir akraba aradı ve Nastya ile oğlunun zaten Polonya'da olduğunu söyledi. Sınırı geçmişlerdi ve onlara evlerini açan Polonyalı bir ailenin yanında kalıyorlardı. Pek çok Polonyalı, mültecilere cömertçe geçici konut açmıştı.

Alexei, Nastya'yı aradı ve onlar için geleceğine söz verdi.

Alexei eve gittiğinde Nastya ve oğlu bekliyorlardı. Evin 60 yaşındaki sahibi, Nastya ve oğluna arabaya kadar eşlik etti. Nastya arabaya binerken onunla vedalaştı ve Alexei, eşyalarını içine yerleştirmek için arabanın bagajını açtı. Bagaj kapağı açıldığında, içinde Ellen White'ın The Great Controversy'nin birkaç kopyasını gördü. Alexei, kitabı dağıtan bir kilise grubuna mensuptu; bu, az kişinin kabul ettiği zor bir görevdi ve bagajında her zaman birkaç kitap bulundururdu. Alexei bir kitap aldı. 60 yaşındaki adama "Size bir hediyem var" dedi.

"Nasıl bir hediye?" Adam merakla sordu.

Alexei, "İsa göğe döndükten sonra gerçeği savunan ilk Hristiyanlardan dünyanın sonunda meydana gelecek olaylara kadar Hristiyanlığın tarihini içeren bir Hristiyan kitabı" dedi. "İlginç bulacağımızı düşünüyorum."

Adam kitabı kabul etti. Sonra Alexei'ye kocaman sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi.

Alexei çok mutluydu. Bu kadar kolay olmasını hiç beklemiyordu.

"Bu Tanrı'nın isteğiymi" diyor. "Tek yapmam gereken birkaç kelime söylemekti ve o, kitabı aldı. Dua ediyorum ki okusun, eşi ve çocukları da okusun. Umarım kitabı kabul eder. Kitap oldukça ilginç."

Bu çeyreğin On Üçüncü Şabat Sunusu, Polonya'nın da dahil olduğu Trans-Avrupa Bölümüne gidecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.

Efesliler'e Mektup'un Özü

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Efesliler 1 – Efesliler 6.*

HATIRLAMA METNİ: “İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödüllü değildir. Çünkü biz Tanrı'nın yapıtız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık” (*Efesliler 2:8-10*).

Londra'yı ziyaret eden turistler Londra'nın Gözü ismi verilen bir çeşit dönme dolaba binerler. Thames nehrinin 130 metre yukarısında tüm kent ayaklarımızın altındadır: Big Ben, Parliament Evleri, pek çok tarihi yer ve katedraller. Yeni Ahit araştırmacısı Nicholas Thomas “Tom” Wright'a göre, “Efesliler'e Mektup'un Pavlus'un diğer mektuplarıyla olan ilişkisi bir anlamda Londra'nın Gözü gibidir. Yazılarından en uzununu ya da en dolusu o değildir fakat bütün manzaranın nefes kesen bir görüntüsünü sunar. Oradan bakarken, dolap döndükçe konu ardına konuda kuş bakışı bir görüşe sahip olursunuz.”—*Paul for Everyone: The Prison Letters [Herkes İçin Pavlus: Zindandan Mektuplar]*, s. 3.

Pavlus Efesliler'e Mektup'ta yerelde önem taşıyan konulara odaklanmaz. Mektup boyunca Pavlus sanki her nerede olurlarsa olsunlar Hristiyan kiliselerindeki imanlılara hitap eder gibidir. Mektubun zamansızmış gibi hissettiren duygusu, Pavlus'un bizim dünyamızı ve düşüncemizi ele geçirmek için sunduğu “nefes kesici manzaraya” izin vermektedir. Her bölümü okurken şu soruyu aklımızdan hiç çıkarmayalım: Efesliler' Mektup'a işlenmiş olan hangi önemli gerçekler imanlılar olarak bizlerin yaşamlarını şekillendirmeye devam etmelidir?

*30 Eylül Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mesih'te Bereketlendik

Efesliler'e Mektup için Yeni Ahit'in Alp dağları diyenler olmuştur. Dağcı rehberimiz Pavlus Efesliler 1. bölümde bizi hızla yukarı tırmandırıyor. Zirveden gördüğümüz manzara karşısında nefesimiz kesiliyor ve şaşkınlığa uğruyoruz.

Efesliler 1. bölümü düşünün. Size özellikle ilham veren şeyler nelerdir? Hangi zirveleri görüyorsunuz?

Pavlus kurtuluş tasarısının engin manzarasında bizi bereketli yerimize yönlendirirken, Efesliler 1:3-14 ayetleri dağın zirvesinde ufukta görünen tepeleri gösteren bir harita işlevi görüyor. Manzara sonsuz geçmişten Tanrı'nın Mesih'te gerçekleştirdiği lütufla dolu işlerine ve sonsuz geleceğe kadar kurtuluş tarihinin tamamını kapsıyor. Tanrı'nın imanlıları kurtarması, "dünyanın kuruluşundan önce" (Ef. 1:4) atılan ve şu anda yaşamlarımızda hayata geçen ilahi girişimleri yansıtıyor (bkz. Ef. 1:7, 8, 13, 14). Bu yaratılış öncesi stratejiler zamanın sonunda bütünüyle gerçekleştirilmiş olacak (Ef. 1:9, 10). Ondandır, hem "gökteki", hem de "yerdeki" "her şey" Mesih'te birleştirilecek ya da bir araya toplanacak ve "zaman dolunca" Tanrı'nın tasarısı gerçekleşecek (Ef. 1:10). Ancak o zaman Tanrı'nın bir sır olan tasarısını bütünüyle tecrübe edeceğiz (Ef. 1:9). Mevcut durumda, merkezinde Mesih'in bulunduğu ve bizim dahil olduğumuz kurtuluşun, Tanrı'nın geniş kapsamlı "her şeyi" kurtarma tasarısının önemli bir parçası olduğundan emin olabiliriz.

Bir dağın zirvesinde bulunmak şükranlarımızı sunmamız için bize ilham veriyor. Efesliler 1:15-19 ayetlerinde Pavlus, imanlıların, Tanrı'nın onlar için tasarladığı kurtuluşu tecrübe etmesi için dua ederken, Tanrı'ya şükranlarını sunuyor. O bize yukarıyı, tüm zamanlar boyunca akla gelebilecek her gücün üzerinde hüküm sürmekte olan, yüceltilmiş, yükseltilmiş, göğe alınmış Mesih'i işaret ettiğinde, kendimizi yeni bir sarp yokuşu tırmanırken buluyoruz (Ef. 1:20-23).

Tanrı'nın, Mesih İsa'da ifade bulan lütfu sayesinde, bugünü dağın zirvesinde geçirebiliriz!

Efesliler 1:4 ayeti bize şöyle diyor: "O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti." Bunun ne anlama geldiğini düşünün. Dünya daha var olmadan önce O'nda seçtik! Bu gerçek, Tanrı'nın sizin kurtarılmanız için duyduğu arzu konusunda size nasıl büyük bir umut vermelidir? _____

Biz Topluluk olarak Fidyeyle Kurtarıldık

Efesliler 2. bölümü okurken şu sorunun yanıtı arayın: Tanrı, Oğlu İsa Mesih aracılığıyla bizim için ne yaptı?

“Ama merhameti bol olan Tanrı...” Bu sözcükler insanlar için en umut dolu sözcükler olmalı. Efesliler 2:1-10 ayetlerinde, Pavlus mektubunu okuyanların ümitsiz geçmişlerini tarif ediyor. Tüm insanlığın kötü durumuna ayak uydurmuşlar ve Tanrı’ya başkaldırma eğilimi içine girmişlerdi. Yaşamlarına günah ve Şeytan hakimdi (Ef. 2:1-3). “Ama merhameti bol olan Tanrı...” Tanrı onlar için ve bizim için ne yaptı? 1. Bizi Mesih’le canlı kıldı-Mesih’in dirilişi bizim kendimizdir. 2. Bizi Mesih’le diriltti-Mesih’in göğe alınışı bizim kendimizdir. 3. Gökte bizi Mesih’le birlikte oturttu. Mesih’in taç giymesi bizim kendimizdir (Ef. 2:4-7). Biz sadece Mesih’in yaşamındaki, evreni dönüştüren olaylarının görgü tanıkları değiliz! Tanrı bu olağanüstü işleri bizde bulunan herhangi erdem için değil, Kendi lütfundan dolayı gerçekleştiriyor (Ef. 2:8, 9). O, imanlıların İsa ile birlik içinde yaşamalarını ve “iyi işler” yapmalarını istiyor (Ef. 2:10).

Eğer Efesliler 2:1-10 ayetleri İsa ile birlik içinde yaşadığımızı öğretiyorsa, o halde Efesliler 2:11-22 ayetleri de O’nun kilisesinin bir parçası olan diğer insanlarla birlik içinde yaşadığımızı öğretiyor. İsa’nın ölümünün, hem imanlıların Tanrı ile olan ilişkisini tesis eden dikey faydaları (Ef. 2:1-10), hem de diğer insanlarla olan ilişkilerimizi güçlendiren yatay faydaları (Ef. 2:11-22) bulunmaktadır. İsa çarmıhı sayesinde Uluslardan olan imanlıları Yahudi imanlılardan ayıran her şeyi yerle bir etmiştir ve uçurumu daha da büyötmek için Yasa’nın yanlış kullanılması da buna dahildir (Ef. 2:11-18). İsa aynı zamanda bir şey, imanlıların oluşturduğu yeni muazzam bir tapınak inşa etmiştir. Bir zamanlar kilisenin kutsal alanlarında ibadet etmelerine izin verilmeyen Uluslardan olanlar, artık birlik içinde olup Yahudi imanlılara katılabiliyorlar. Biz de Tanrı’nın kilisesinin, “Rab’be ait kutsal tapınağın” bir parçası oluyoruz (Ef. 2:19-22).

Tanrı’nın lütfu sayesinde siz de bu günü İsa ve kardeşiniz olan imanlılarla birlik içinde yaşama ayrıcalığına sahipsiniz.

Efesliler 2:8-10 ayetleri pek çok kişinin ihtida etmesine yardımcı oldu. Martin Luther bu ayetlerde kalbini kazanan bir lütf buldu ve aynı zamanda Reform’un bazı çok önemli doğrulamalarını burada keşfetti: Kurtuluş sadece imanla gerçekleşir, sadece lütfulla gerçekleşir, sadece Mesih’le gerçekleşir ve sadece Tanrı’nın yüceltilmesi için gerçekleşir. John Wesley, 1738 yılında, Londra’nın Aldersgate sokağında ihtida ettikten on sekiz gün sonra, Oxford üniversitesinde “yürekten bir haykırışla” “yeni bir hareketin manifestosunu” vaaz etti. Bu vaazda hangi ayeti okumuştü? Efesliler 2:8. (Bkz. A. Skevington Wood, *Hristiyan Tarihi Dergisi*, 5. cilt no. 1 [1984]).

Biz Yaşayan Tanrı'nın Kilisesiyiz

Tanrı'nın kilisesinin bir parçası olmak neden hem önemli hem de heyecan vericidir? *Efesliler 3.*

Kilise üyeleri kilise hakkında olumlu şeyler söylediklerinde cesaret buluruz. Fakat içimizdeki en heyecanlı kişinin sözleri bile Pavlus'un Efesliler 3. bölümde bulunan kilise hakkındaki coşkun tanıklığının yanında sönük kalır. Pavlus Efes'teki imanlılar için ettiği dualardan bahsederek başlıyor (*Ef. 3:1; Ef. 1:15-23 ile karşılaştırm*) fakat ara verip Tanrı'nın kiliseyi yaratmasını anlatıyor (*Ef. 3:2-13*) ve daha sonra dua açıklamasını sonlandırıyor (*Ef. 3:14-21*). Bu sırada biz de Tanrı'nın "tasarısı" ya da "sırrı" hakkındaki önemli noktaları kavırıyoruz.

- Tanrı kilise hakkındaki "sırrı" ya da "planı," sonsuzlukta tasarlamıştır (*Ef. 3:3-5, 9, 11*).
- Bu uzun zamandır saklı kalmış olan tasarı İsa'nın yaşamı ve ölümüyle tamamlanmıştır (*Ef. 3:11; Ef. 2:11-22 ile karşılaştırm*).
- Pavlus kilisenin "sırrını" ve Uluslardan olanların o sırra bütünüyle ortak oldukları gerçeğini vahiy yoluyla öğrenir (*Ef. 3:3-6*).
- Pavlus, Uluslardan olanlara elçi olarak, bu harika haberi, "Mesih'in akıl ermez zenginliğini" yayma işine katılır (*Ef. 3:8, 9*).
- Mesih'e kazandırılan pek çok kişiyle birlikte, hem Yahudilerden, hem de Uluslardan olanlardan oluşan kilise "Tanrı'nın çok yönlü bilgeliğini... gök-sel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere" gösterir (*Ef. 3:10*) ve yaklaşan kıyametlerini duyurur (*Ef. 6:10-20 ile karşılaştırm*). Her şeyi Mesih'te birleştirme tasarısı ilerlemektedir (*Ef. 1:10*) ve zamanları az kalmıştır.

Pavlus'u imanlılar için dua etmeye teşvik eden işte bu kilise görüşüdür. Neden onun Efesliler 3:14-21 ayetlerindeki yürekte duasını sizin için ettiğini hayal etmeyelim ki? Neden onun "Tanrı'nın bütün doluluğuyla dolmanızı" (*Ef. 3:19*) ve birlik olmuş kilisenin harika ve gelişen sırrına bütünüyle katılmanızı için dua ettiğini hayal etmeyelim?

Kilisemizdeki imanlılar arasında bulunan fakat Pavlus'un yazdıklarının ışığında düşünüldüğünde orada olmaması gereken engeller nelerdir? Onların ortadan kaldırılmasına yardım etmek için ne yapabilirsiniz? _____

İman Birliği

Pavlus, Efesliler 4. bölümde imanlılardan bazı şeyleri yapmaya son vermelerini ve bazı diğer şeyleri yaptıklarından emin olmalarını istiyor. Bu şeyler nelerdir?

Efesliler 4. bölüm, kilise üyeleri olarak birbirlerini gözetme çağrısıyla başlıyor ve sonlanıyor (*Ef. 4:1-3, 32*). Pavlus bu çağrılar arasında, kilisenin birliğini beslememiz gerektiği düşüncesini desteklemek için pek çok güçlü sav ortaya atıyor. Bunu yapmaya yedi “birliği” sıralayarak başlıyor: Tek bir beden, tek bir Ruh, tek bir umut, tek bir Rab (İsa Mesih), tek bir iman, tek bir vaftiz, tek bir Tanrı ve Baba vardır (*Ef. 4:4-6*). Biz bu ruhsal gerçekliklerle birbirimize bağlıyız. Aslında biriz.

Birlik ilahi bir gerçeklik olsa da, sıkı çalışmamızı gerekli kılıyor. Bu sebeple, her zaman “Ruh’un birliğini esenlik bağıyla korumaya gayret” etmeliyiz (*Ef. 4:3*). Her birimizin yapabileceği şeylerden biri de, Mesih’in bedeninin faal “parçaları” olmaktır (*Ef. 4:7-16*). Her üye bedeninin özel yeteneğe sahip bir parçasıdır ve onun sağlığına katkıda bulunmalıdır (*Ef. 4:7, 16*). Ayrıca herkes elçilerin, peygamberlerin, müjdecilerin, pastörlerin ve öğretmenlerin çalışmasından fayda sağlamalıdır (*Ef. 4:11, 12*). Bunların, bağlar ve sınırlar gibi birleştirici bir işlevi vardır, hep birlikte Mesih’e büyümemizi sağlarlar ve bedeninin başı O’dur (*Ef. 4:13, 15*).

Pavlus ayrıca onlara “artık insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar” olmamaları gerektiğini söylüyor (*Ef. 4:14*). Bu sözleri, o ilk kilisede “insanların kurnazlığıyla” ilgili bazı sorunlar olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Pavlus son çağrısına, “birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun... birbirinizi bağışlayın” (*Ef. 4:32*) ricasına doğru ilerlerken, imanlılardan eski katı yürekli-liklerinden (*Ef. 4:17-24*), öfkeden ve kaba konuşmalardan sakınmalarını, onun yerine lütfu geliştiren ve ileten sözler söylemelerini istiyor (*Ef. 4:25-31*).

Hayat barışçıl şartlarda sürerken birlik konusunu ele alan bu bölümü okumak kolaydır. Asıl zor ve değerli olan bir çeşit çatışmanın içine bulaştığımız zaman onu okumaktır. Mesih’in bedeninin birliğini, O’nun uğruna öldüğü birliği tecrübe etmeyi bugün hatırlıyor musunuz?

Hem yerel çapta hem de dünya çapında kilisemizin birliğine katkı sağlamak için ne yapabiliriz? Yapabileceğimiz her şeyi yapmamız neden çok önemlidir?

Biz Lütfu Alan ve Onu Verenleriz

Efesliler 5. bölümü okurken, Pavlus'un başka insanlarla olan ilişkimizde müjdeyi hayata geçirmemizi bizden nasıl istediğini düşünün. Bu tavsiyelerden hangisi sizin için özellikle anlamlı?

Efesliler 5. bölümü baştan okumaya başlarsanız, önemli bir konunun tam vurgusunu kaçırabilirsiniz. Bu sebeple, okumaya Efesliler 4:32 ayetinden başlayalım. Pavlus bu ayette Efeslilere şöyle diyor, "Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. Tanrı sizi Mesih'te bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın."

Biz, imanlılar olarak diğer insanlara karşı davranışlarımızda, Tanrı'nın bize karşı olan bağışlayıcılığını ve lütfunu örnek almalıyız. Tanrı'yı taklit etmeliyiz! (*Mat. 5:43-48 ile karşılaştırın.*)

Pavlus bu Tanrı'nın sevgisini taklit etme yaklaşımını, alışlagelmiş putperest yaklaşımıyla karşılaştırıyor. İnsanlar, diğer kişilere Tanrı'nın ailesindeki kardeşleri olarak değer vermek yerine, sıklıkla onları kendi cinsel zevkleri için kullanıyor, sonra da bununla övünüyorlardı (*Ef. 5:3, 4*). Pavlus, gelecekte Tanrı'nın tasarladığı yeni dünyada böyle bir yaklaşımın yeri olmadığını söyleyip uyarıyor (*Ef. 5:5-7*).

Onun yerine, imanlılar geçmişlerindeki karanlığa sırt çevirmeli ve Tanrı'nın sevgisini taklit edip, "ışık çocukları olarak yaşamalıdır" (*Ef. 5:8-10*). Pavlus yine "karanlıktakilerin gizlice yaptıklarından" uzak durmamız için bizi uyarıyor (*Ef. 5:11, 12*). Tersine, biz Mesih'in ışığında yaşamalıyız (*Ef. 5:13, 14*). Yaşamlarımızı sarhoşlukla harcamak yerine, sevgisi için Tanrı'ya şükranlarımızı sunarak "fırsatı değerlendireceğiz" (*bkz. Ef. 5:15-21*).

Pavlus Hristiyan erkeklere ve onların eşlerine tavsiyelerde bulunurken bu Tanrı'nın sevgisini taklit etme konusunu daha da açıklıyor. Mesih'in kilise için kendisini feda eden sevgisi, Hristiyan kocalar için bir örnek olmalıdır (*Ef. 5:25-33*), öte yandan, kilisenin Mesih'e olan sadakati de, Hristiyan kadımları için bir örnek olmalıdır (*Ef. 5:22-24*). Bir Hristiyan erkeği ve eşi, cinsellik armağanından ahlaksızca ve bencil bir biçimde faydalanmak yerine, "tek beden" olup, birbirlerine değer vermeye odaklanmalıdır (*Ef. 5:28-33*).

"Bunun için, sevgili çocukları olarak Tanrı'yı örnek alın" (*Ef. 5:1*). Tanrı'nın lütfuyla, bu tavsiyeyi diğer insanlarla olan ilişkinizde hemen bugün hayata geçirmeye davetlisiniz.

Bize "sevgi yolunda yürümemizi" söyleyen Efesliler 5:2 ayeti, Pavlus'un Efesliler 5:1 ayetinde "Tanrı'yı örnek alın" derken ne demek istediğini anlamamıza nasıl yardım edebilir?

EK ÇALIŞMA: Bizim, yani kilisenin Tanrı'nın barış için savaşan ordusu olduğumuzu keşfettiğimiz Efesliler 6. bölüm üzerinde durarak sonlandırıyoruz.

Pavlus Efesliler'e Mektup'ta kiliseyi Mesih'in bedeni olarak (*Ef. 1:22, 23; Ef. 4:11-16*), Tanrı'nın tapınağı olarak (*Ef. 2:19-22*) ve Mesih'in gelini olarak (*Ef. 5:21-33*) tasvir etmişti. Efesliler 6:10-20 ayetlerinde ise kiliseyi bir ordu olarak tasvir ediyor ve coşkulu bir silahlanma çağrısında bulunuyor. Bu paragraf çok faydalı olmakla birlikte yanlış anlaşılmaya çok müsait bir yapıya sahip.

Pavlus'un sözlerini yanlış anlayıp, gerçek askeri silahlar edinme ya da diğer insanlarla olan ilişkimizde kavgacı olma çağrısı olarak algılayabilirdik. Oysa Pavlus birlik olmayı, öğretici konuşmayı ve yumuşak kalpliliği vurguluyordu (*özellikle bkz. Ef. 4:25-5:2*). O, Tanrı'nın iyi haberini, "esenlik Müjdesi" diye tarif ediyor (*Ef. 6:15*). Bu canlı ordu mecazına rağmen, kiliseye tavsiye edilen asla geleneksel anlamda savaş açması değildir. Tersine, bizim kötülüğe karşı yürütülen bu ruhsal savaşta barış için savaşmamız gerekiyor. Pavlus büyük mücadelenin savaş alanına adım atıyor ve bizi Tanrı'nın ordusuna yazılmaya çağırıyor.

Bunu, görünen düşmanı gerçekçi bir biçimde değerlendirerek yapmalıyız çünkü karşımızda dizilmiş olan güçleri hafife almak asla sonuç vermeyecektir. Biz sadece düşman insanlarla değil, hilekâr bir komutan, İblis tarafından idare edilen (*Ef. 6:11*), "kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularıyla" karşı karşıyayız (*Ef. 6:12*). Fakat düşmanlarımız asla gözümüzü korkutmamalı. Tanrı savaşta bizim yanımızda (*Ef. 6:10*) ve O bizi en iyi silahlarla, Kendi silahlarıyla, donatmış durumda (*Ef. 6:11; Ysa. 59:15-17 ile karşılaştırm*). O, gerçeğini, doğruluğunu, esenliğini, imanını, kurtuluşu ve Ruh'u bizim kullanımımıza verdi (*Ef. 6:13-17*). Tanrı önümüzde yürürken ve biz baştan aşağı O'nun tedarik ettiklerini kuşanmışken, başarısız olamayız. Zaferimiz güvence altındadır.

Tartışma Soruları:

1. İşlerimizle kurtarılmıyor olmamıza rağmen, Pavlus, "O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldığımızı" söylerken ne demek istiyor (*Ef. 2:10*)? O halde iyi işlerimizin amacı nedir?
2. Pavlus şöyle yazıyor: "Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir" (*Ef. 3:20*). Bizde etkin olan güç nedir ve bu güç yaşamlarımızda kendisini nasıl göstermelidir?

Epilepsi için Tanrı'ya Şükretmek

Andrew McChesney Tarafından

Anna, Letonya'nın Riga kentinde küçük bir kızken epilepsi sebebiyle büyük sıkıntı yaşıyordu. Sorun sadece geçirdiği nöbetler değildi. Epilepsi, duygularını ve beyin fonksiyonlarını da etkilemişti. Bazı günler hiç odaklanamıyordu. İyileşmeyi arzuluyordu.

19 yaşındaki genç kız, liseden mezun olduktan sonraki yaz, enerjisi kanalize ederek iyileştirebileceğini iddia eden bir medyuma gitti. Ancak epilepsiden kurtulamadı. Medyum yardım edemeyeceğini görünce, Anna'ya bir pastörün duasıyla şifa bulan, görünüşte umutsuz görünen başka bir müşteriden bahsetti. Medyum, Anna'ya pastörün telefon numarasını verdi.

"Size kilisesi ve Tanrısı hakkında çok şey anlatacak ama onu dinlemeyin," dedi. "Sadece vereceği şifayı alın ve gidin. Söylediklerinin geri kalanı yalan dolan."

Anna pastörü aradı. Telefon görüşmelerinde ilk kez Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'ni duydu. Görüşmeyi kabul ettiler. Pastör, ikinci görüşmelerinde Anna için dua etti. Ancak epilepsi kaldı.

Anna pastörden hoşlandı ve Kutsal Kitap eğitimlerine katılma davetini kabul etti. Daha sonra o yaz, kilisede küçük bir grubun toplantısına katıldı. Sonra bir Şabat ayinine katıldı. "Biliyor musun?" diye annesine söyledi. "Kilisenin iyi olduğunu düşünüyorum."

Böylece, Anna'nın annesi Şabat günü onunla birlikte kiliseye gitti. Birkaç ay sonra Anna, hem annesi hem de babasıyla birlikte kiliseye gidiyordu.

Sonraki yaz, Anna ve annesi vaftiz edildi. Bir yıl sonra babası vaftiz edildi. Sonra büyükannesi ve erkek kardeşi vaftiz edildi.

Yıllar boyunca birçok insan Anna için dua etti. Yağ ile meshedildi. Ancak epilepsi kaldı. Anna, Tanrı'nın onu neden iyileştirmedini merak ediyordu, ama sonra aklında bir şimşek çaktı. Kurtulmak için dua eden elçi Pavlus'a dediği gibi, Tanrı ona da şöyle diyordu: "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır." (2. Korintliler 12:9, NKJV)

Şimdi 30 yaşında olan Anna Rozenberga, epilepsiyi muazzam bir nimet olarak görüyor. Her gün uğraşması gereken bir hastalık olduğu için, her gün Tanrı'ya güvenmesi gerektiğini daha da öğrendi. Bazı Şabat sabahları yatakta kalmanın en iyisi olduğunu düşünebilir, ama sonra bir Şabat Okulu dersine liderlik etmesi gerektiğini hatırlar. Bu yüzden kiliseye gider ve Tanrı'nın onu kurtaracağına güvenir.

Epilepsi de tanıklığına yardımcı oldu. Yaşadığı sıkıntılar, ona başkaları için empati sağladı. İnsanlarla ilk tanıştığında her zaman epilepsisinden bahsetmez, ancak kendisinin bu konuda savunmasız olmasının diğerlerinin açılmasına ve dinlemeye daha hazır olmasına neden olduğunu keşfetmiştir. Anna, "Demek ki epilepsim Sözü yaymama yardım etti," diyor. "Sağlığımın ilgili zorluklar için minnettarım."

Bu çeyreğin On Üçüncü Şabat Sunusu, biri Letonya'da olmak üzere, Trans-Avrupa Bölümündeki iki projeye gidecek. Bu Şabat Günü cömert bir sunu planladığımız için teşekkür ederiz.